

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 13
14 d'abril de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 9, segona i darrera reunió

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures d'estímul econòmic, de creació d'ocupació i de suport a emprenedors i a autònoms (tram. 300-00036/09) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre l'atur i les polítiques d'ocupació (tram. 300-00038/09) p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre la prostitució (tram. 300-00040/09) p. 12

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 302-00019/09) p. 18

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les relacions amb l'Ajuntament de Barcelona (tram. 302-00020/09) p. 23

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el present i el futur de l'energia nuclear a Catalunya (tram. 302-00025/09) p. 30

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desocupació juvenil i les polítiques de joventut (tram. 302-00021/09) p. 38

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coordinació i l'impuls de la política lingüística (tram. 302-00022/09) p. 46

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'integració dels immigrants (tram. 302-00023/09) p. 54

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania fiscal (tram. 302-00024/09) p. 62

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 9.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

La presidenta

Iniciem la sessió d'aquest dematí.

Comunicar als grups que hi ha una modificació a l'ordre del dia. Just després de les interpellacions, quan comencin les mocions, tenim en primer lloc, sense cap modificació, la número 15, la número 16 i, després, la 21; a continuació, seguiríem amb el mateix ordre del dia. Hi ha acord per part dels grups afectats i, simplement, és avançar la 21 després de la 16. D'acord? *(Pausa.)* Cap problema?

Interpellació

al Govern sobre les mesures d'estímul econòmic, de creació d'ocupació i de suport a emprenedors i a autònoms (tram. 300-00036/09)

Doncs, iniciem l'ordre del dia amb el punt dotzè, que és la interpellació al Govern sobre les mesures d'estímul econòmic, de creació d'ocupació i de suport a emprenedors i autònoms. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable vicepresidenta, honorables consellers... Honorable conseller d'Empresa i Ocupació, han passat ja cent dies d'aquest Govern, hem traspassat ja aquesta barrera, i en aquest moment molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya, també el Partit Popular, esperàvem deixar enrere el Govern dels desoris que havíem tingut durant set anys i intentar que s'adoptessin mesures per sortir de la crisi i, tal com alguna publicitat electoral deia, «veure la llum al final del túnel».

Vostès van deixar molt clar des del primer dia, aquest Govern va deixar molt clar des del primer dia..., i nosaltres compartim l'objectiu que tenien de reduir l'atur –en el decurs de tota la legislatura, és cert, no en els primers cent dies– a la meitat de la situació actual. Però, malauradament, les dades són tossudes, i quan un veu les dades de l'atur del primer trimestre de l'any 2011, en què el nombre d'aturats ha crescut en 49.000 persones, i que aquest nombre d'aturats és superior al que es va produir el primer trimestre de l'any 2010, doncs, un veu que, lluny de tocar fons, la pèr-

dua constant de llocs de treball a Catalunya i al conjunt d'Espanya continua de mica en mica, no? Encaira que avui hem sentit una altra brillant afirmació del president del Govern, Zapatero, en què afirmava que l'economia espanyola està més a prop de l'alemanya que no pas de la portuguesa.

Vostès ens diran: «Escoltin, mirin, la responsabilitat de la pèrdua de llocs de treball, ara, en aquest moment, no és d'aquest Govern.» Podem estar d'acord que una part important de la responsabilitat d'aquesta situació i del que està passant ara, en aquests moments, no és d'aquest Govern, però el que sí és responsabilitat d'aquest Govern és que, en aquests primers cent dies no s'ha adoptat encara ni una sola mesura de foment de l'ocupació; ni tan sols s'ha adoptat una sola mesura per intentar frenar la pèrdua de llocs de treball. I aquesta sí que és una responsabilitat d'aquest Govern.

Coneixem les ocupacions i les preocupacions d'aquest Govern: intentar quadrar pressupostos, retallar per aquí, retallar per allà, festejar amb l'independentisme. Però el que realment preocupa a la ciutadania no és si la vicepresidenta del Govern va votar «sí» o va votar «no» –a una part de la ciutadania el que ens preocupa és que la vicepresidenta del Govern anés a votar. Però el que preocupa a 611.000 catalans i catalanes és que no veuen encara la llum al final del túnel i no veuen encara mesures del Govern de Catalunya per intentar capgirar la situació que estan vivint. I això, certament, sí que ens preocupa de veritat.

Vostès volien una cimera amb els agents socials, amb els agents polítics, per posar mesures sobre la taula. Ja han tingut la cimera, ja s'ha fet la cimera, però coincidirà amb mi que resultats i efectivitat més aviat poca. Alguns compromisos; mesures concretes, cap.

I, precisament, aquesta interpellació la volíem fer i la volem fer per parlar de les polítiques d'emprenedoria i de les polítiques del treball autònom. Que són precisament, emprenedors i autònoms, els grans absents de la cimera que es va realitzar. De les més de cent propostes que va presentar el consell assessor no n'hi havia ni una sola d'adreçada als treballadors autònoms. L'única gent que va posar les dificultats dels treballadors autònoms i l'emprenedoria sobre la taula va ser el Partit Popular de Catalunya i, fruit de la proposta del Partit Popular de Catalunya, es va incloure en el document de la cimera una referència als treballadors autònoms.

Però, honorable conseller, volem conèixer quines mesures concretes tenen –té el Govern– per fomentar l'emprenedoria i el treball autònom. Volem saber quan duren a terme aquestes mesures concretes. Perquè avui l'únic que coneixem del Govern en relació amb els emprenedors i els autònoms és que s'han denegat més de sis mil ajuts –més de sis mil ajuts– del programa d'ocupació autònoma.

Parlem-ne, honorable conseller, parlem-ne. Com expliquem a aquestes més de sis mil persones que confien a rebre una ajuda del Govern, per tenir una idea, ser emprenedors i llançar-se a l'aventura de fer-se autònom, que aquest és un govern *business friendly*? Com els ho expliquem? Com expliquem a aquests sis

mil autònoms, a aquests sis mil nous autònoms, molts dels quals han sortit i han deixat les llistes de l'atur per iniciar una aventura, que aquest Govern que els ha denegat aquestes ajudes és un govern que està al costat de les empreses? De quines empreses? De les que es reuneixen demà amb el president de la Generalitat? De les cent seixanta grans empreses de Catalunya? Fa el president Mas com el president Zapatero, que quan vol saber què opinen les empreses es reuneix amb les empreses de l'Ibex 35?

Permetin que els doni una altra idea: per què no es reuneixen amb aquests sis mil autònoms en comptes de fer-ho amb aquestes grans empreses?, que segurament també s'ha de fer, per animar-les a invertir. Per què no es reuneixen amb aquests sis mil autònoms que segurament, ara més que mai, necessiten que després de la bufetada que se'ls ha donat algú els animi a continuar invertint?

Amb aquesta decisió que vostès han pres el que han fet ha sigut malmetre la credibilitat del Govern. Han sigut, han fet, han provocat..., han trencat una certa lleialtat institucional segons la qual davant dels ciutadans els governs són institucions, amb indiferència que governi el tripartit, amb indiferència que governi Convergència i Unió o ho faci el Partit Popular o el Partit Socialista. Hi ha d'haver una continuïtat en l'acció dels governs i d'això se'n diu «lleialtat institucional». I el que ha passat amb aquestes sis mil persones que s'han llançat a una aventura i el Govern les ha deixat de banda no ajuda amb res a aquesta lleialtat institucional, honorable conseller.

Després de cent dies, com li deia al començament, l'hora i el temps de les propostes ja ha passat. Ara és hora i és temps de mesures, conseller, i volem conèixer mesures concretes. Com, per exemple, què passarà amb el programa d'ajuda a l'autoocupació, el programa dels autònoms, durant l'any 2011. Esperem que ens ho pugui explicar.

Però què pensa fer també aquest Govern per fomentar l'emprenedoria? A la societat en general, als estudiants en particular: què pensen fer? Què pensen fer per fomentar la creació d'ocupació?

Què pensen fer amb el Servei d'Ocupació de Catalunya? És una petició compartida. No ens tornin a dir: «Farem una reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya.» Ja ho sabem. *Com* la faran? En quina línia la faran? Farem del Servei d'Ocupació de Catalunya una autèntica entitat d'intermediació entre les empreses i els treballadors, per poder ajudar a sortir de la situació en què ens trobem? Com ho faran? Amb quins agents comptaran per fer aquesta reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya?

En definitiva, honorable conseller, a nosaltres el que ens agradaria és, més enllà de retallar per aquí i retallar per allà, saber concretament i exactament què és el que farà aquest Govern en matèria de creació d'ocupació. Perquè, com li deia, fins aquest moment no hem vist encara ni una sola mesura concreta.

I miri, posats a retallar, nosaltres els suggerim... Potser són simbòliques –potser són simbòliques, els va

dir ahir la diputada Eva Garcia–, però potser valdria la pena que retallessin en delegacions institucionals a l'exterior. No comercials, que han de servir per a la internacionalització de l'economia catalana; les institucionals, que no tenen absolutament cap utilitat.

Potser valdria la pena també que retallessin, doncs, miri..., potser es podrien haver estalviat fins i tot alguna creu de Sant Jordi –potser, fins i tot, alguna creu de Sant Jordi es podrien haver estalviat. Però segur que trobarem molts i molts aspectes en les despeses d'aquest Govern que ara, en aquest moment, deixen de ser prioritaris, perquè en aquest moment el que és prioritari és els serveis bàsics: la salut, l'educació, el benestar social, estar al costat de les persones. Però també generar riquesa i generar ocupació; és a dir, estar al costat de les empreses.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Senyora presidenta, senyora vicepresidenta, il·lustres diputats... Senyor Santi Rodríguez, il·lustre diputat, en qüestió de mesures d'estímul econòmic per a creació d'ocupació i suport a l'emprenedoria i als autònoms ens hem de posar d'acord, no hi ha una altra manera. Però, per posar-nos d'acord, primer l'haig de treure d'algunes de les confusions que vostè ha expressat en la seva interpellació.

I aniré molt directament a mesures. Com que n'hi ha centenars, les seleccionaré, i després em centraré en el tema d'emprenedoria i autònoms, i, si hi ha temps, doncs, podem parlar fins i tot d'avançar algunes qüestions del servei d'ocupació i el que pensem fer, tot i que tenim demanat, personalment, dues compareixences davant de la Comissió d'Empresa i Ocupació d'aquest Parlament, on a bastament parlarem d'aquest tema.

Partim –i em sembla que el diagnòstic és compartit– que la situació de l'activitat econòmica està estancada. I, com deia Thomas Carlyle, «les coses estan malament; doncs, bé, ens toca redreçar-les». I per això estem aquí, per redreçar-les. I espero que ens posem d'acord per a això.

Vostè em parla de mesures d'estímul econòmic. I, òbviament, no podem anar per les dreceres per què havíem anat en situacions similars, salvant les distàncies, anteriorment –devaluacions, polítiques fiscals i monetàries expansives–, bé perquè no tenim les eines, bé perquè seria contraproduent. Per tant, hem d'anar per la via de crear ocupació a través de les empreses. I aquesta és la tasca del conjunt del Govern i particularment de la conselleria d'Empresa i Ocupació. No seran, ja ho sabem, les administracions públiques; no serà, per exemple, el sistema financer –un tradicional creador d'ocupació– qui ho farà.

Ara, fixi-s'hi, en les primeres paraules que jo vaig pronunciar davant d'aquest Parlament, el gener, deia –el conseller d'Empresa i Ocupació deia–: «El 2011, malauradament, serà un any de transició en matèria d'ocupació i no esperem bones notícies.» Tant de bo a final d'aquest any mantinguem les xifres d'ocupació de començament d'any, tot i que mantenim el compromís de reduir la taxa d'atur a la meitat al llarg de la legislatura. Ara bé, afegia –gener de 2011–: «Si no fem el que hem de fer, el 2012 estarem com ara.» I d'això es tracta, d'anar fent durant el 2011 aquelles coses que hem de fer, aquelles mesures que ara comentaré. Algunes, eh?, perquè, com dic, hi ha centenars de mesures i, per tant, no podré dir-les totes.

Qui ens traurà d'aquesta situació d'estancament i, per tant, d'altres taxes d'atur seran les empreses. Ja ho estan fent, no en termes nets, perquè encara hi han forces que tendeixen cap a l'estancament de l'economia. Qui ho està fent? Sobretot, com sabem, el sector exportador. I serà la manera sana de sortir de la crisi. Com dic, no dreteres com la devaluació o endeutaments impossibles, que traslladen a futures generacions la càrrega del deute. I per a això estem treballant, no només aquesta conselleria d'Empresa i Ocupació. Jo m'hi centraré. L'altre dia..., les xifres que tenim de tràfic als ports de Catalunya així ens ho mostra. Si reforcem l'aposta pel corredor del Mediterrani, sobretot el transport ferroviari de mercaderies, tot això ajudarà. O el turisme, que és el factor exportador per antonomàsia a casa nostra, ho està fent.

Quines mesures estem fent? Bé, estem fent un conjunt de mesures en què no m'entretindré ara. Què ens estan demanant les empreses? Les empreses ens estan demanant que els generem confiança. I això és el que estem fent, a poc a poc, generar aquesta confiança, aquest ambient més favorable. I per això el que estem preparant és una «lleï òmnibus» –que portarem aquí, al Parlament, i esperem que s'aprovi com més tard el juliol del 2011– que els donarà oxigen, a les empreses. I aquí hi hauran dotzenes i dotzenes de mesures de treure això que he anomenat «les pedres del carro» que arrosseguen les empreses.

I estem fent multitud de gestions. Li podria dir –però la confidencialitat i la discreció m'obviarà..., de citar noms d'empreses–, doncs, una gran inversió a Catalunya, que estava en un coll d'ampolla, per una qüestió de l'Agència Catalana de l'Aigua. Amb un cop de telèfon ja està arreglat. O una empresa de plàstics de Terres de l'Ebre que volia ampliar i estava parada per una qüestió, també, purament administrativa. O una empresa farmacèutica que tenia un problema, aquí lligat a l'ajuntament on és –al terme municipal–, per qüestions de seguretat industrial. O parli amb les empreses químiques i sabrà quines pedres els hem tret i, per tant, quines inversions ja ens han anunciat que faran a Catalunya per milers de milions d'euros. Unes inversions espectaculars, perquè els hem tret les pedres que feien que hi hagués una ombra en el seu futur.

Òbviament, també estem treballant en qüestions de finançament i marc fiscal, però ho deixaré de cantó.

En el cas d'indústria, hem mediat amb el sector del metall per intentar arribar allà on..., al màxim a què podien arribar, per despenjar aquest Conveni del metall, que portava a algunes de les empreses del metall, a causa que l'acord es va signar l'any 2007, al tancament. Hem introduït molta flexibilitat interna, mitjançant la nostra mediació, a moltes empreses; el cas de Nissan és obvi. Amb SEAT estem colze a colze, i sap que a través del programa «Forma i contracta» estem seleccionant set-cents treballadors que tindran contracte indefinit a SEAT. Estem negociant amb empreses del sector de components de l'automòbil, per exemple, per racionalitzar aquest sector; el cas de Gestamp-Essa és clar. Empreses que els ha caigut la demanda i estem buscant alternatives. O empreses que estan en concurs de creditors i des del primer dia estem negociant amb potencials compradors. L'altre dia vam anar a veure el jutge per estar al cas.

Per tant, mesures que podríem estendre a centenars. O, ja ho sap, el sector de la motocicleta. Ahir es va presentar una motocicleta elèctrica d'una empresa catalana, perquè estem en el procés de, primer, retenir al màxim la inversió que tenim, els llocs de treball –això ho estem negociant; ara, lògicament, els treballadors i les empreses–, i estem atraient noves inversions. Li podria citar el cas d'Accenture, el cas de Hewlett Packard, el cas de Cisco Systems. Ahir mateix jo vaig estar –molt discretament, perquè no ho hem anunciat– amb una empresa, un grup asiàtic de l'automòbil, visitant Idiada, visitant l'entorn de proveïdors, visitant el port –al llarg del dia d'ahir–, per mirar a veure si vénen.

I això ho estem fent també en l'àmbit de comerç o en l'àmbit de turisme. Ahir, a resultes d'una pregunta oral, jo responia totes les gestions que hem fet a l'ITB de Berlin, a la MITT de Rússia, per portar més turistes aquí.

O en l'àmbit d'energia, quantitat de mesures que hem fet en matèria de noves inversions: plantes de cycle combinat, planta termosolar híbrida amb biomassa a les Borges Blanques, etcètera. O totes les gestions, també molt discretes, perquè Catalunya –i Barcelona– sigui la capital mundial del mòbil. És a dir, que no només organitzi el Mobile World Congress, sinó que sigui la *mobile world capital*: reunions a Ginebra, reunions amb operadors..., no només amb Telefònica, sinó fins i tot amb Huawei, Accenture, visites aquí, visites allà; d'una manera, ho haig de dir, coordinada, no només el Govern de la Generalitat.

Deixi'm que li digui alguna cosa d'emprenedors i autònoms, i després, en tot cas, a l'altre torn, acabaré d'aprofundir en aquestes qüestions i parlariem una mica del Servei d'Ocupació.

Miri, pel que fa al Programa de subvencions per a la promoció de l'ocupació autònoma, vostè sap que això està regulat per una ordre de l'anterior Departament de Treball –Ordre 123/2009, de 9 de març, subvencions per a la promoció de l'ocupació autònoma. Miri el que diu la normativa. Perquè vostè ens convida a incomplir la normativa, i un govern no incomplirà una normativa vigent. Diu l'article 4.1 que «les convocatò-

ries d'ajudes al treball autònom determinaran l'import màxim i la partida pressupostària a càrrec amb què es concediran aquests ajuts». Apartat 1 de l'article 4. L'apartat 2: «Els ajuts s'hauran de concedir fins a l'exhauriment de la partida pressupostària.» I remata amb l'apartat 3: «L'atorgament d'aquestes ajudes està condicionat a l'existència de crèdit adequat i suficient.»

Doncs, bé, l'any 2010, després d'una ampliació, es va establir un pressupost que es va esgotar el març de l'any 2010. Per tant, a partir del març de l'any 2010 no es podia concedir cap ajut, perquè seria il·legal. En canvi, es van seguir acceptant, sense informar els sol·licitants –així ens ho deia ahir la premsa: «El tripartit no va informar de la fi dels ajuts als autònoms»–, sense informar els més de sis mil sol·licitants addicionals que hi van haver. Un cop se sabia que ja no es podia concedir aquest ajut, es van seguir acceptant aquestes sol·licituds. No van ser avisats. Això per un import superior a 27 milions d'euros. Per mi, això és mala gestió. La major part dels autònoms als quals hem informat d'això ens han dit que aquí hi havia mala intenció. Jo em quedo amb la mala gestió.

Què hem hagut de fer, una vegada consultats els serveis jurídics? Doncs, no els podíem acceptar, perquè incompliríem la llei. Què hem fet? L'any 2011, establir un pressupost d'11,4 milions d'euros, que estan a disposició de la promoció de l'ocupació autònoma.

I òbviament que fem moltes més coses amb relació als autònoms: la Xarxa Inicia, el projecte «Reinicia't», el programa «Genera», productes financers per als autònoms, que li desenvoluparé posteriorment, i d'igual manera li comentaré algunes coses, avançant les dues compareixences que tinc demanades davant de la Comissió d'Empresa i Ocupació, a on detallaré què és el que volem fer amb el Servei d'Ocupació de Catalunya.

Senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per replicar, té la paraula l'honorable senyor Santi Rodríguez. Ai, «l'honorable senyor» (*la presidenta riu*), l'il·lustre senyor Santi Rodríguez. (*Remor de veus.*)

Santi Rodríguez i Serra

Moltíssimes gràcies, molt honorable presidenta. Espero que sigui visionària d'un futur proper. (*Rialles.*) Senyores i senyors diputats, m'ha enlluernat la presidenta i he perdut, quasi quasi, fins i tot els papers.

Honorable conseller, miri, nosaltres estem absolutament d'acord que... Vostè ha començat la seva intervenció dient: «Escoltin, les coses estan malament, ens toca redreçar-les.» Ho sabem, això, de fa més de cent dies. Concretament aquest diputat que li parla, fa alguns anys que diu en aquesta cambra que les coses estan malament; com pot comprovar, amb poca fortuna. Però creiem que és la nostra obligació que, quan veiem no només que les coses estan malament, sinó que no veiem que s'estiguin fent coses encertades per sortir d'aquesta situació, tenim l'obligació –política, però

també moral– de pujar al faristol i explicar-los-ho. No veiem que les coses s'estiguin fent de forma encertada. És més, fins i tot jo diria: no acabem de veure que s'acabin de fer coses.

Segurament..., vostè ens ha citat dues mesures, aproximadament: una, la «lleï òmnibus», que ja ens han anomenat moltes vegades, que esperem amb candeletes, que segur que moltíssimes empreses també esperen amb candeletes. I la segona mesura, més o menys, jo l'he interpretada com «el telèfon», eh? Que també és efectiu... (*Veus de fons.*) No, no, que també pot ser efectiu, no? Però, la veritat, la sensació que nosaltres copsem no és que hi hagi una autèntica política de foment de l'ocupació, i que no hi ha una autèntica política de foment de l'emprenedoria.

Miri, segurament podem coincidir que..., anava a dir: «La culpa és de Keynes, la culpa de la situació és de Keynes.» No. Segurament, la culpa és dels que han mal interpretat Keynes, no? Perquè Keynes establí una determinada política econòmica, però també durant un temps determinat, i hi hagut qui s'ha agafat això com que era absolutament indeterminat, i evidentíssimament això no pot ser i no té per què ser d'aquesta manera.

Honorable conseller, tornem a això dels sis mil autònoms que s'han quedat sense aquesta ajuda. Miri, nosaltres podem entendre i si vol podem estar discutint si aquí hi ha hagut una irresponsabilitat, mala fe, mala gestió, per part del Govern anterior. Miri, segurament, segur que ens posarem d'acord d'una forma molt ràpida i molt de pressa sobre aquesta qüestió. Però això no resol absolutament res en aquestes més de sis mil persones que en aquest moment estan defraudades pel seu govern, i que els és igual que el seu govern sigui un tripartit o sigui de Convergència i Unió. Els és igual que el responsable sigui l'anterior govern o l'actual govern. S'han..., defraudat. El govern que està al costat de les empreses i el govern que pretén generar confiança els ha defraudat. I a més a més es troben en una situació...

Per cert, respecte de l'assignació de diners, no sé si hi ha alguna discrepància o no, però a nosaltres ens consta un resolució de febrer del 2010 en la qual es dota aquest fons de 4.400.000 euros i una altra de novembre del 2010 en què s'amplia fins a 14.257.000 euros. Per tant, si s'amplia al novembre difícilment es poden haver esgotat al mes de març, eh? Suposo que s'esgoten amb posterioritat.

Però, clar, es donarà ara una circumstància, que és que totes aquelles persones a les quals en aquest moment se'ls ha denegat l'ajut respecte al 2010 no podran acollir-se als ajuts del 2011 perquè ja no compleixen els requisits. Per tant, resultarà que aquells que ho hagin fet abans d'aquests sis mil tindran l'ajut, els que ho facin després tindran l'ajut, però els que han quedat entremig es quedaran, si m'ho permet, amb un pam de nas.

Nosaltres sincerament creiem –creiem– que el Govern, honestament, hauria de buscar una sortida en aquesta situació per intentar recuperar no només la confiança d'aquestes persones, sinó sobretot la confi-

ança d'aquelles persones a les quals diem que si tenen idees i volen desenvolupar un projecte empresarial ho facin, que ens tindran al seu costat. Perquè l'única forma de sortir d'aquesta situació és a través de la generació de riquesa, de la creació de riquesa i de la creació d'empreses que tirin endavant i que puguin generar ocupació per treure Catalunya de la situació en què ens trobem.

Honorable conseller, a nosaltres ens agradaria sentir encara mesures concretes, especialment per als emprenedors i per als autònoms. Què en pensen, de les possibles xarxes de *business angels*, en el sentit d'inversors privats que puguin ajudar noves empreses a desenvolupar-se, i si tenen prevista alguna mesura al respecte.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per replicar té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyora presidenta, senyora vicepresidenta, senyores i senyors diputats... Senyor diputat, senyor Santi Rodríguez, li he dit abans que en aquest tema, que és la qüestió de creació d'ocupació i molt particularment amb relació a l'emprenedoria, ens hem de posar d'acord, eh?

El primer punt, com li dic, és aclarir els conceptes. En efecte, el pressupost era de 14.257.372 euros –aquesta és després de l'ampliació que es va fer. Es va fer abans del març: primer eren dotze i després se'n van afegir dos. I això es va esgotar al març. I, per tant, el nostre gabinet jurídic ens diu: «Escolta, no podeu concedir un ajut contra una partida pressupostària que no existeix, perquè l'ordre reguladora ho impedeix.»

Aleshores, què hem fet? El que hem fet és intentar, primer, fer una nova convocatòria, com li he dit. Una nova convocatòria per un import inicial d'11,4 milions d'euros, perquè no podíem incomplir la llei. Però, d'altra banda, seguir amb altres eines de promoció de l'emprenedoria.

La primera qüestió que ens hem posat –potser li sonarà etèria, però potser és la més important– és que l'emprenedor, l'empresari, deixi de ser el dolent de la pel·lícula –deixi de ser el dolent de la pel·lícula! No pot ser que fins i tot a la nostra televisió a vegades, en sèries, surti l'empresari o l'emprenedor com el dolent de la pel·lícula. Per tant, volem estimular els sectors que afavoreixen l'emprenedoria i neutralitzar els factors que ho dissuadeixen. Li he posat un exemple, però podria dir que inclús popularment –a vegades, eh?– l'empresari, l'emprenedor, ho és per antonomàsia. No dic les excepcions que sempre hi han a tots els col·lectius. Volem que l'emprenedoria i el treball autònom sigui un dels pilars de l'estratègia de recuperació. Si no crearem ocupació a les administracions públiques i al sistema financer i ho han de fer les empreses exportadores..., una altra via serà el treballador autònom.

Ara, que siguin –perquè no volen fer política d'anar esquitxant aquí o allà– polítiques de foment de l'emprenedoria de projectes..., que siguin viables –viables–, que tinguin potencial de creixement, inclús de conversió en una petita i mitjana empresa. Volem desenvolupar l'Estatut del treballador autònom i per això tenim –vostè deia si teníem contactes– contactes continus amb tots els treballadors autònoms. Hi ha una qüestió recurrent a resoldre, que és el tema de la representativitat de les diferents associacions, però tenim la taula ja muntada.

Què estem fent amb relació a la promoció de l'emprenedoria? Doncs, miri, primer seguir amb la Xarxa Inicia, amb aquestes 181 entitats al territori que assessoren l'emprenedor per establir el seu pla d'empresa, la seva formació, la seva consolidació, les possibilitats de tirar endavant, acompanyant-lo de forma personalitzada. Estem desenvolupant la Xarxa d'Emprenedoria Universitària, perquè a les universitats es deixi de veure l'empresa i la seva relació amb la universitat com una mercantilització de la universitat; la Xarxa Anem, amb dones emprenedores; la Xarxa d'Economia Cooperativa; el programa «Projecta't», que és un «mentoratge» a iniciatives empresarials amb potencial de creixement.

Jo mateix, juntament –perquè sempre hem de fer cooperació públicoprivada–..., estem impulsant des del Departament d'Empresa i Ocupació dos projectes que jo trobo molt, molt, molt atractius per als emprenedors i per a l'emprenedoria en general. Primer, el projecte «Reinicia't». El projecte «Reinicia't», que no fa gaire vam presentar juntament amb cambres de comerç, la Fundació Soler de Ripoll, etcètera, el que pretén és que les persones que hagin caigut, amb un projecte que no ha reeixit, tornin a reprendre'l a partir d'aquella dita catalana de «qui ensopega i no cau avança dues passes». Sempre recordarem a l'Edison, quan li deien, després d'haver intentat 1.750 cops de fabricar una bombeta de fil incandescent..., que li deien un fracassat, i ell deia: «No, tinc un gran avantatge, sé 1.750 maneres en què no es fabrica una bombeta incandescent.» El projecte «Reinicia't»: és a dir, de qui cau que torni a reprendre...

El programa «Genera», de *corporate entrepreneurship*, és a dir, d'emprenedoria al si de l'empresa. A vegades al si de les empreses hi han persones, empleats, que tenen capacitat emprenedora i que les mateixes empreses poden canalitzar.

I òbviament això necessita diners, productes financers de suport als emprenedors: des dels préstecs Inicia per a la creació d'empreses, el microcrèdit MicroBank, el microcrèdit «Dones sense aval», el microcrèdit de la Fundació Solidària Contra l'Atur, el finançament de circular que té Inicia, Avalis de Catalunya –la societat de garantia recíproca–, Avalis Emprèn i també d'ACCIO –préstecs, noves empreses de base tecnològica, capital concepte, préstec participatiu o *investment business*.

Per tant, aquest Govern i la conselleria d'Empresa i Ocupació tenen un ampli ventall d'eines que està posant en pràctica per promoure l'emprenedoria i el treball autònom.

Senyora presidenta...

La presidenta

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'atur i les polítiques d'ocupació.

Interpellació

al Govern sobre l'atur i les polítiques d'ocupació (tram. 300-00038/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula per exposar-la la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades... Honorable conseller, de fet, potser començaré una mica com el meu predecessor, l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez. Fa una setmana i tres dies coneixíem, com cada primer de mes, les dades de l'atur registrat, i aquestes dades no van ser bones. (*Veus de fons.*) Sí, és veritat, vostè ja ho havia dit. Però, en lloc de ser bones, van ser les pitjors dades dels últims temps: 611.269 persones aturades, 8.658 persones més que el mes anterior. La comunitat autònoma amb més increment de l'atur a l'Estat espanyol.

I les perspectives d'aquests dies tampoc no sembla que hagin de ser millors. Sembla que la Generalitat, amb les retallades, vulgui generar atur en els propers mesos, i no oblidem que encara ens planen els ERO de Yamaha, de Derbi, de Sharp, d'Alstom, i segurament tants d'altres que vostè coneix millor que nosaltres. Tot i que ens deia i ens feia unes afirmacions que el sector turisme aniria bé. Però, bé, no tot és el sector del turisme.

Lluny d'aquella confiança que deia que donaria el govern de Convergència, que tant vam sentir en campanya, veiem com hi estem ben lluny, tan lluny que no s'ha notat gens ni mica en l'impacte en l'atur. No només no ha canviat la tendència, sinó que s'ha accentuat. I, en tot cas, també en les darreres manifestacions del president Mas ja no parla de reduir l'atur a la meitat, sinó que parla de reduir-lo al 10 o al 12 per cent. Han renunciat a aquest objectiu?

I, miri, no seria tan greu –no seria tan greu– si no fos perquè en aquests ja més de cent dies de govern de Convergència encara no hem conegut en concret quines són les seves propostes en polítiques actives d'ocupació. Aquelles polítiques adreçades a les persones més afectades per la crisi, els aturats i les aturades, perquè puguin millorar les seves possibilitats de trobar una nova feina.

Sí que li hem sentit dir en nombroses ocasions, desenes de vegades: «És que hem de fer bullir l'olla.» Però per fer bullir l'olla hem de saber amb quins ingredients, si volem fer escudella i carn d'olla, o volem fer cigrons, o podem fer llenties. I si la fem bullir massa

hem d'anar amb compte, que ens quedarà sense brou, és a dir, tot sec i sense res.

Una altra cosa que també els hem sentit dir en nombroses ocasions és que cal reformar el SOC. De moment l'únic que sabem és que s'ha aturat la màquina del SOC, una màquina que, per mínima resposta que donés, en donava –segur, és millorable, i això ho compartim i sempre ho hem compartit–, i per tant no es justifica que s'aturi. Una màquina que gestiona més de 600 milions d'euros –el 2010 en va gestionar fins a 700 arran del pla de xoc amb els agents socials– i que compta pràcticament amb dos mil treballadors a Catalunya, no creiem que aquesta màquina s'hagi de gestionar amb un comandament a distància. Cal estar-hi al damunt per canviar les coses, per transformar-les si realment apostem per aquest servei públic de qualitat que doni resposta als aturats i a les aturades. De fet, no hem sabut veure cap mesura per lluitar contra l'atur, que és el nucli de la tasca del servei d'ocupació i del seu departament.

Una altra qüestió també, conseller, ja li vaig dir en una altra ocasió. El SOC no gestiona ni ofereix subsidis, el SOC –gestionar i oferir subsidis ho fa el ministeri, és competència del ministeri–..., la seva competència plena, íntegra, és gestionar les polítiques actives d'ocupació, totes, i encara ho podrà fer de forma més flexible a través del darrer decret que li dona plena flexibilitat per poder operar com vulgui en aquest cas Catalunya, com decideixi Catalunya.

Per tant, cal posar totes les forces a oferir noves propostes i a innovar. I per innovar el que no es pot fer és aturar, aturar-ho tot amb l'excusa que s'ha de repensar. No hi ha temps per repensar.

Ens va almar també, el mateix dia que sabíem les dades de l'atur, un titular com aquest: «La Generalidad congeló la formación para parados pese a contar con los fondos estatales.» Ens va almar. Ens va almar perquè aquests fons de més de 150 milions d'euros, que, no ho podem amagar –jo crec que no es pot amagar–..., aquests fons van estar aconseguits justament..., negociats amb el Ministeri de Treball i Immigració pel darrer Govern tripartit –els darrers mesos del Govern tripartit, justament–, que es van aconseguir més recursos que mai i més per sobre..., doblant la mitjana de l'increment de la resta de comunitats autònomes. I ens alarma perquè aquests fons són finalistes; és a dir, que si no es posen a disposició dels ciutadans, o dels ajuntaments, o de les entitats del tercer sector, o dels centres de formació, o dels agents socials, aquests fons es perden, es perden per a Catalunya. I tant que reclamem uns recursos que vinguin des de Madrid, aquests, que els tenim des de meitat de gener, aquests no els apliquem. I en aquests moments no ens podem permetre el luxe de perdre i de renunciar a cap euro.

Aquest pressupost, com deia, està aprovat des de meitat de gener, i ens preocupa que des de desembre no hagi començat cap curs o un mínim de cursos; que podríem haver tingut recursos per a persones aturades. Totes les comunitats autònomes en aquest temps n'han tingut. Només hem sabut d'una convocatòria de 4 milions d'euros –per tant, mínima– del programa

«Forma i contracta», per altra banda..., en el qual creiem i el compartim plenament.

Conseller, li pregunto: quan sortirà la convocatòria per a formació ocupacional?; quines condicions de forma separada per a ens privats i per a ens públics?; en quines especialitats?; de quina manera?; quines flexibilitzacions podrà incorporar justament per adaptar-se, com compartim al màxim, a les necessitats de les empreses? Programes com el «Suma't», com el «Forma i contracta» o com d'altres, que justament el que fan és, com va aconseguir en el darrer període la consellera Serna, formar aquests set-cents treballadors justament vinculats a l'aeroport, o bé com s'han aconseguit diferents mesures orientades a SEAT o a Nissan, per permetre tirar endavant. Perquè aquestes línies de treball ja estaven consolidades, conseller, i celebrem que vostè les hagi mantingut, i també celebrem amb vostè que hagin sigut un èxit.

Quins són els sectors prioritaris, conseller? Tenint en compte el perfil majoritari també de les persones que estan aturades i que són les que tenen més dificultats per trobar feina, les expulsades de sectors com la construcció, que no tenien o que no disposaven d'unes competències mínimes per poder accedir a qualsevol altra.

Sobretot també li voldríem preguntar quin és el pla respecte de les agències privades de col·locació a Catalunya. No sabem encara quin és el seu model, com el pensa desenvolupar, sobretot perquè ens preocupa l'impacte que pugui tenir en la xarxa pública, justament, i el reajust que pugui significar per a aquesta xarxa i els treballadors i treballadores que en ella treballen. Per cert, persones altament qualificades, amb una llarga experiència i un gran coneixement sobre la seva feina.

També quin és el posicionament, conseller, sobre el Reial decret de polítiques actives, que des del nostre punt de vista obre plenament la porta a la descentralització i al treball en el territori en apropar al màxim les necessitats d'aquest territori. Quins mecanismes de concertació pensa fer servir per fer-ne la planificació estratègica?

Conseller, si us plau, li demanem que ens aclareixi què pensa fer amb totes aquestes qüestions que li he plantejat, en uns moments en què els ciutadans demanen certes accions concretes. No frases fetes ni refranys, ni divagacions, ni generalitats: accions i convocatòries concretes que els facin trobar esperança, il·lusió i confiança que se'n poden sortir perquè el seu govern està al seu costat, que els garanteix uns serveis que els han de permetre millorar les seves possibilitats de trobar feina; un govern que continua millorant els serveis públics per fer-los més eficients, capaços de donar un servei personalitzat a cada una de les persones aturades, d'acompanyar a cada aturat i a cada emprenedor i emprenedora que ho necessiti, sense deixar-los penjats.

Perquè, senyor conseller, honorable conseller, segurament la inexperiència en la gestió fa que hagin deixat penjats aquests sis mil emprenedors de l'any 2010. I no era per mala gestió, era perquè les fórmules de gestió..., hi ha fórmules de gestió que ho poden per-

metre. I, per tant, està en la seva responsabilitat trobar-les, per no incomplir cap llei, com no s'ha fet en cap dels moments que ha pogut governar el president Montilla.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable conseller senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyora presidenta, senyora vicepresidenta, senyors consellers, senyores i senyors diputats... El primer que haig de dir és que si aquestes fórmules que no hem sabut trobar nosaltres, que l'assessoria jurídica ens ha dit que no hi havien altres sortides que les que hem fet..., vostè coneix alguna alternativa que sigui legal, doncs, amb molt de gust l'atendré. Perquè, si no, no em servirà de res, això.

Moltes de les preguntes que em formula han estat ja respostes en l'anterior interpellació; no m'hi estendré gaire, en això. A altres, doncs, el que haig de fer és donar-li informació perquè, ho torno a dir, ens hem de posar d'acord. I si abans deia que en alguns casos hi ha confusió, en uns altres hi ha desinformació.

Ara mateix, des de les 10.30 hores, si han estat puntuals, el Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya estava donant l'aprovació a tot el catàleg de serveis a empreses i a persones, a treballadors, siguin ocupats o en atur, pel que fa referència a la convocatòria d'enguany. Això no vol dir que no estiguin molts programes en marxa, com vostè mateixa ha dit, perquè la formació no s'atura mai. Per tant, seguim en calendari, i penso que fins i tot aquestes convocatòries enguany sortiran abans que molts altres anys. Tinc aquí el calendari dels anys precedents i si vol ho podem comparar, eh? Aquí en tinc d'agost, juny, d'octubre, novembre; o sigui que en aquest sentit estem dintre de temps.

Bé, anem al que em pregunta, tot i que ja vaig dir que havia demanat dues compareixences per parlar del Servei d'Ocupació de Catalunya, on a bastament, en la Comissió d'Empresa i Ocupació, hauríem de parlar d'aquests temes. Però, bé, jo els ho avanço, eh?, sense faltar al respecte de la Comissió d'Empresa i Ocupació i dels diputats..., que li tenen.

Efectivament, tenim un problema d'atur que l'hem de resoldre per dues vies. Una, redreçar l'activitat. Això està clar. Les persones que tenen competències transversals per treballar el que necessiten és que redrecem l'activitat. I l'altra, que millorem l'ocupabilitat: aquelles persones que fins i tot en moments àlgids del cicle econòmic no tenen feina perquè les seves capacitats, habilitats, no estan ben alineades amb les demandes que hi ha de treball. Per tant, tot va adreçat que la persona que malauradament cau a l'atur tingui un camí ràpid, el més ràpid possible, per retornar a l'activitat laboral.

El primer punt, el de redreçar l'activitat –això que vostè, amb un símil gastronòmic..., ens ha portat per

totes les comarques del país..., ha dit «tornar a bullir l'olla»-, doncs, ja n'hem parlat de forma abundant. Estem fent accions territorials concretes –per exemple, li podria comentar la que estem a punt d'endegar a l'Anoia-, o accions sectorials –però això ens portaria molt lluny-, o la nostra participació directa en tot el que és el marc laboral –ara estem també de ple en temes de negociació col·lectiva per introduir flexibilitat interna-, o som molt favorables quan es negocia el tema del fons de capitalització –el model austríac.

Però deixem de banda tot això i centrem-nos en les qüestions que vostè em pregunta. Millorar l'ocupabilitat. L'altra ja l'hem comentat, eh?: «fer bullir l'olla», redreçar l'activitat... Ja ho hem dit: dotzenes i dotzenes –per no dir centenars i centenars- d'accions que estem fent per, primer, retenir inversió i feina i, després, generar-ne de nova, tant d'empreses, emprenedors, autònoms, etcètera. Ja ho hem dit.

Com millorarem l'ocupabilitat? Una primera que, si l'encertem –si l'encertem-, el model econòmic de Catalunya canviarà d'arrel i s'acabaran els problemes d'ocupabilitat de bona part de les persones que viuen a Catalunya, que és la integració dels subsistemes de formació professional. No cal que abundi molt en això perquè ja ho sabem; la conselleria d'Ensenyament i la conselleria d'Empresa i Ocupació han cedit la formació professional inicial i reglada a ensenyament ocupacional i continu per crear aquest nou model d'orientació, capacització i formació professionalitzadora dels catalans.

Fixi's que aquí el canvi és molt radical, perquè no anem a una oferta formativa des de la perspectiva de les conselleries o dels claustres de professors, sinó de les necessitats de les empreses. Una formació dual i en alternança, a l'aula i al taller, que permetrà la valoració i el reconeixement de la formació professional i que permetrà la promoció social i personal de la persona. Es tracta que la gent aprengui un ofici, incrementi per tant la seva ocupabilitat i, per tant, tingui feina i millori la productivitat i la competitivitat de les empreses catalanes i, en general, de l'economia catalana.

És per això que ja estem a punt de nomenar la persona que estarà al capdavant del Consell Català de Formació Professional, que dependrà funcionalment –no orgànicament- de les conselleries i que haurà d'impulsar aquest projecte, que –no vull fer paraules insistents ni grosses- canviarà d'arrel l'ocupabilitat dels joves catalans, sobretot de les persones que segueixin aquesta formació professionalitzadora.

Anem cap a les polítiques actives d'ocupació del Servei d'Ocupació de Catalunya. Miri, el que hem trobat és que aquí hi han dos problemes. Un primer problema és una atomització d'accions, molt particularment d'accions formatives. Ens ho diuen els mateixos centres de formació i les mateixes persones, particularment aturades, que segueixen els cursos de formació. Ens diuen: «Escolta, això no ens millora l'ocupabilitat.» No es tracta, com dic, d'anar regant de cursos de formació la geografia catalana; es tracta –i aquest és l'altre problema que hem trobat- que aquests cursos estan dissenyats des de l'oferta, no des de la necessitat de les empreses.

És per això que durant totes aquestes setmanes ens hem dedicat a esbrinar..., sector a sector –a vegades empresa a empresa, si són empreses que generen molta ocupació- per saber què és el que volen contractar i què és el que contractaran en el futur. I sobre això construir, com estem fent –i avui s'aprovarà al Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya, espero-, una cartera de serveis adreçada a empreses i persones. Es tracta d'abandonar totalment el tarannà assistencial que havia tingut el Servei d'Ocupació, allò que se'n diu «una sala d'espera». Hem d'anar cap a la diagnosi, orientació i acompanyament; hem de crear un sistema d'ocupació de Catalunya amb tota la xarxa d'ocupació que integren tots els agents, públics i privats, que permetin generar un pla d'ocupació a Catalunya. És veritat que el finançament vindrà del Servei d'Ocupació de Catalunya, però tots hauran d'estar alineats, siguin públics –ajuntaments-, siguin privats –agències privades de col·locació.

Quins programes pensem que tirarem endavant? El programa «Fem ocupació», que s'allargarà a 2011-2012, amb sectors intensius en factor treball –s'han identificat hostaleria, comerç, turisme.

Nous plans d'ocupació en sectors generadors de feina –tot el tema de dependència, d'estalvi energètic-, sobretot adreçats a col·lectius amb bonificacions a la seguretat social: joves, majors de cinquanta anys –de cinquanta-dos anys, concretament-, dones, els que provenen del sector de la construcció. I que també aquest programa, si s'aprova avui, s'allargarà a l'any 2011-2012.

El programa «Forma i contracta», que vostè ha esmentat, des del 24 de febrer de 2011, i que ha permès seleccionar i formar 1.200 treballadors, 700 dels quals seran contractats ja fermament per SEAT, amb contractes indefinits, per fabricar el Q3, gent que ve dels cicles formatius mitjà o superior, especialitat industrial, i..., acord que jo mateix vaig signar amb el director de recursos humans de SEAT-Volkswagen.

El programa «Prepara» –aquest el finança, com saben, el Servicio Público de Empleo, eh?:- aturats sense prestació ni subsidis; el «Qualifica't», per a joves, aturats de més de quaranta-cinc anys, dones; la xarxa Eures, o la Feina Activa –aquest portal informàtic repositori d'oferta-, o la plataforma informàtica Galileo. Tingui present que la taxa d'atur dels joves és molt important, i aquesta xarxa Eures, que permet fer pràctiques arreu del món i després treballar en empreses o en filials que aquestes empreses tinguin a Catalunya, és molt important. Aquests programes informàtics o aquest canal informàtic és molt rellevant per als joves, perquè la seva relació amb el servei d'ocupació és a través de mitjans informàtics.

O les mateixes agències de col·locació –en això, encara hi estem treballant, en la compareixença li ho detallaré; ja tenim alguna experiència pilot, el programa taló per a aturats amb més d'un any- i l'orientació professional cap a altres sectors: de joves en atur cap a les TIC, d'aturats de la construcció cap a activitats de manteniment i rehabilitació, o d'aturats de més de quaranta-cinc anys, per exemple, del metall, cap a ex-

perts en formació en ERO de suspensió. I, lògicament, la continuació de tots els programes pluriennals, el «Suma't», etcètera.

M'esmenta el tema de la conferència sectorial. Miri, nosaltres denunciem –hem denunciat– el conveni de col·laboració de l'any 1998 amb el ministeri per combatre el frau en el cobrament de les prestacions i subsidis d'ocupació. Vostè sap que això ve del Reial decret 1050/1997, 27 de juny, que traspassava a la Generalitat de Catalunya la gestió de l'Inem –l'actual Servei Públic d'Ocupació– en matèria de treball i ocupació professional, i que va traduir-se en el conveni de col·laboració entre la Generalitat i l'antic Inem el 6 d'octubre de l'any 98. Ho hem denunciat, perquè resulta que aquí a les oficines d'ocupació tenim els empleats de l'antic Inem –del Servicio Público de Empleo– que gestionen i paguen el subsidi de desocupació, i nosaltres tenim el nostre personal –que s'hauria de dedicar a polítiques actives de diagnosi, d'orientació, d'acompanyament–..., han de donar suport a aquests empleats que gestionen el subsidi d'atur de l'Inem. Nosaltres volem passar de la gestió a l'orientació. I, per tant, hem denunciat aquest conveni –hem denunciat aquest conveni.

I, d'altra banda –i acabo–, el servei d'ocupació també té tota la xarxa d'empreses: oficines d'atenció integral a l'empresa, *mentoring* a pimes, assessorament a empreses amb dificultat o que estan tramitant un ERO d'extinció o suspensió, que també ajuda, lògicament, a fer la tasca d'orientació, de seguiment, prèvia diagnosi, que fa el Servei d'Ocupació de Catalunya, i sobretot que farà en el futur.

Senyora presidenta...

La presidenta

A continuació, per replicar, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies. Bé, honorable conseller, no només són legals, sinó sensates i efectives, perquè les vam fer sense cometre cap illegalitat, ho reitero.

Bé, de fet, això de «fer bullir l'olla» no ho dic jo, ho diu vostè reiteradament, eh? En tot cas, amb aquesta resposta que vostè ens ha explicat de fet ens ha explicat tot el que ja sabem; de fet, nosaltres ja hi érem, no acabem d'arribar. I ja hi érem i, a més a més, justament el que ens ha descrit són totes aquelles accions que el Govern del president Montilla justament va endegar i que vostès no s'han carregat. Per tant, doncs, també celebrem, no?, que les mantingui i les potenciï, com sembla que ens ha explicat.

Bé, millorar l'ocupabilitat..., es millora individualment. El decret de l'FP integrada de fet el vam deixar a punt, eh? Fins i tot consta al dictamen del CTEC al novembre-desembre. Per tant, això ja venia, ja estava... Segurament vostès l'han pogut millorar, també. Esperem que ho hagin fet i, si no, també celebrem que reconguin la bona feina feta pel Govern anterior, ac-

ceptant o aprovant aquest decret de la integració dels tres subsistemes.

En tot cas, quin pla específic pensa fer per aplicar-lo, orientat individualitzadament a cada un dels aturats i aturades? Especialment a aquells a qui ja se'ls ha acabat una prestació, perquè el que ens preocupa realment és..., sense una oferta formativa adaptada que no permeti que aquelles persones que estan acollides a aquell programa que es diu «Prepara't»..., que necessiten tenir una orientació personalitzada i una formació per poder mantenir o per poder seguir cobrant aquesta prestació. Perquè és la manera, i està demostrat i les dades ho demostren..., que és l'única manera que aquestes persones tinguin una oportunitat per reinserir-se. I els índexs de reinserció justament ho demostren. Al seu departament hi ha experiències justament l'any 2010.

Tampoc no ens serveix l'excusa que havien de repensar-ho. Vostès, quan van presentar-se a les eleccions, segurament aspiraven a governar, i com que aspiraven a governar havien pensat què farien per governar. Per tant, això de repensar-ho no ens serveix. I tampoc ens serveix, justament, perquè l'any 2010 ja es van incrementar les especialitats dels cursos amb la màxima cobertura geogràfica perquè cap territori es quedés sense l'oportunitat justament de poder-hi accedir; no, com hem sentit dir alguna vegada, jo crec que mal dit..., de «repartidora». I el que es va fer, justament, és adaptar les necessitats des de les empreses; aquests programes que dèiem, el «Suma't», el «Forma i contracta» són justament això, l'adaptació a les necessitats de les empreses. Es van fer i vostès les tenien. Per tant, no calia que repensessin –ho tenien al seu abast– quines eren les necessitats amb estudis, avaluacions, qüestionaris dins de les mateixes empreses. I també es van fer les limitacions d'aquells cursos que semblaven universals però que no tenien, no?, uns resultats específics, com els bàsics d'informàtica o els d'idiomes o aquells, doncs, que eren més transversals. És a dir, que no cal que ens diguin..., no ens serveix aquesta excusa que s'han de reformular els cursos. Ja estava la línia plantejada.

Bé, en tot cas, conseller, el que li torno a preguntar, li torno a dir: què pensa fer? O: pensa fer un pla de xoc específic per als aturats, sobretot per a aquests col·lectius amb més dificultats, aquells que no tenen altra oportunitat que acudir al servei públic d'ocupació perquè els defineixi un itinerari, perquè els acompanyi, o aquells que ja no cobren cap prestació? Aquesta és la nostra principal preocupació i aquestes seran les nostres propostes en la moció subsegüent que presentarem arran d'aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per replicar, té la paraula l'honorable senyor Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyora presidenta, senyora vicepresidenta, senyors consellers, senyores i senyors diputats... Senyora dipu-

tada, en primer terme, com molt em temia –molt em temia–, no m'ha donat l'alternativa, perquè no n'hi ha –no n'hi ha– al plantejament que hem fet amb relació a la convocatòria dels autònoms. L'Ordre 123/2009, de 9 de març, de subvencions per a la promoció de l'ocupació autònoma és molt taxativa –és molt taxativa– i, com dic, la nostra assessoria jurídica i nosaltres mateixos no hem sabut trobar altra alternativa que endegar la nova convocatòria 2011, amb aquest pressupost d'11,4 milions d'euros, i portar endavant alguns programes. Que certament són pluriennals, i nosaltres complirem sempre tots els compromisos que el Govern de Catalunya legítim –el que sigui–, doncs, hagi agafat, eh?, del tema de la Xarxa Inicia o de tants altres.

Ja li he dit que hem endegat alguns projectes o programes nous. Jo li he parlat abans del projecte «Re-inicia't», per exemple; aquest és un projecte nou, de molts... (*Veus de fons.*) Sí, és absolutament nou, és un projecte que no existia abans –és un projecte que no existia abans. El vam signar –el vaig signar jo mateix, eh?–, com dic, amb agents públics i privats, i el vam presentar públicament per a allò que passa molt sovint: projectes d'emprenedors que ensopeguen –ensopeguen però estan disposats a reiniciar. O el projecte «Genera», també nou, absolutament de trinca –també el vaig signar personalment–, que, com dic, el que pretén és fomentar el *corporate entrepreneurship*, és a dir, l'emprenedoria des de dins de les empreses.

I no ho dic jo, ho diuen els diaris. Diuen: «El tripartit no va informar de la fi dels ajuts als autònoms.» Són ells els que em diuen que aquí hi havia mala intenció, no mala gestió. No sóc jo.

No ens hem repensat, d'altra banda, les coses; senzillament, per portar a terme tots aquests programes de formació, si no volem fer aquesta política d'anar esquitxant per tot arreu sense cap finalitat... Perquè, ho torno a dir, són els centres de formació i els aturats que segueixen aquests cursos que ens diuen: «Escolti, replantegi aquesta qüestió perquè això no ens porta a millor ocupabilitat, no ens desenvolupa cap competència transversal, específica, que ens permeti aconseguir feina.»

Què hem fet? Hem anat sector a sector, per no dir empresa a empresa, a saber les necessitats de les empreses. I hem mirat d'anar acabant –no ho farem només amb aquesta convocatòria que s'està aprovant a aquestes hores pel Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya–..., el que hem de fer és anar concentrant aquesta atomització que existeix. Perquè si no són perdigonades, senyora diputada –són perdigonades. Són, com ha dit vostè, molts milions d'euros que es malbaraten –que es malbaraten– perquè no aconseguen el seu objectiu, que és desenvolupar l'ocupabilitat d'aquestes persones. L'ocupació l'han de generar les empreses, l'ocupació no la generarà el Servei d'Ocupació de Catalunya. El Servei d'Ocupació de Catalunya el que ha de fer és desenvolupar, amb un catàleg dels serveis i de prestacions a les persones i a les empreses, aquesta ocupabilitat. Hi ha insatisfacció, per tant, per part de centres i dels alumnes; hi ha una claríssima insatisfacció que hem d'arreglar.

Òbviament que estem en un pla de xoc. I en aquest pla de xoc s'incorporen tant programes que a vegades són pluriennals i que a vegades, doncs, refermem, intensifiquem, com uns altres, uns altres més conjunturals. Jo els he parlat d'alguns que avui es posen en marxa, juntament amb uns altres, com el «Forma i contracta», que ja vénen des de principi de l'exercici d'aquest Govern. I he parlat del programa «Fem ocupació», en aquests sectors intensius en generació d'ocupació. Ara estem molt en contacte molt directe –demà mateix jo hi tinc una reunió– amb tots els hotelers per al tema d'implementació de l'ocupació en la campanya de Pasqua i d'estiu. Estem en contacte amb altres sectors que són generadors de feina –com a estalvi energètic, per exemple– per veure com ajustem aquests cursos de formació a les seves demandes. I, com dic, traslladant persones, com els joves, a sectors de tecnologies d'informació i comunicació; o els aturats de la construcció a activitats de manteniment i rehabilitació; o, com deia abans, molts aturats del metall –ahir mateix vaig estar reunit amb la Unió Patronal Metallúrgica–, com reconduïm aquests aturats del metall cap a experts en formació en ERO en suspensió.

I, òbviament, també vull insistir que el Servei d'Ocupació de Catalunya també té un catàleg per a les empreses, eh?: oficines especialitzades en empreses que volem potenciar, *mentoring* a pimes d'aquests aturats de més de cinquanta anys que poden ajudar per la seva experiència professional, o empreses que estan en ERO d'extinció o suspensió i necessiten serveis de mediació, assessorament jurídic, elaboració del pla social. Aquesta xarxa d'empreses del Servei d'Ocupació de Catalunya que impulsem ajudarà també aquestes empreses.

Senyora presidenta...

(*Montserrat Capdevila Tatché demana per parlar.*)

La presidenta

Sí? (*Veus de fons.*) No, en les interpellacions...

Montserrat Capdevila Tatché

Sí, ho sé, però simplement per contradiccions del que ha dit. Bé, en tot cas, dir que... (*Veus de fons. Pausa.*)

La presidenta

No hi han contradiccions, senyora diputada. En les interpellacions marquem el temps taxat i per regla general no hi han contradiccions.

Interpel·lació

al Govern sobre la prostitució
(tram. 300-00040/09)

Anem al punt 14 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la prostitució. Presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Molt honorable presidenta... Honorable *conseller*, ilustres diputats, en el 2008 Ciutadans incorporó com a un dels seus compromisos electorals la regulació de l'activitat de prestació voluntària de serveis sexuals remunerats. Amb això volíem abordar de una vegada per totes la regulació jurídica i laboral del exercici professional de la prostitució voluntària en el nostre país.

Ho hem seguit seguint un dels principis polítics de Ciutadans: és no mirar cap a l'altre costat davant dels problemes reals i la realitat social que viuen els ciutadans de Catalunya i del conjunt d'Espanya. Perquè a Espanya hi ha més de 300.000 persones –hi ha informes que parlen de entre 300 i 500.000 persones– que se dediquen a la prostitució.

En Catalunya no hi ha dades concretes, però fent una extrapolació podríem estar parlant perfectament de entre seixanta mil i vuitanta mil persones que viuen i exerceixen la prostitució. I la exerceixen en una situació de limbo legal. Perquè la prostitució no està ni reconeguda ni perseguida, i pràcticament només se li apliquen les normatives de salut per als locals on es practica, en els quals Catalunya va ser pionera en el seu moment, i les ordenances municipals de civisme per a la prostitució callejera. També es segueix penalment perseguint les xarxes de tractament i explotació de persones.

Creem que és necessari donar un pas cap endavant a l'hora de normalitzar i regular una realitat. La regulació hauria i hauria de tenir com a objectiu prioritari en primer lloc garantir la dignitat i els drets de les persones que se dediquen a la prestació voluntària de serveis sexuals remunerats; en segon lloc, millorar la protecció de les persones que exerceixen aquesta activitat en condicions de risc per a la seva seguretat i salut; en tercer lloc, superar la estigmatització i l'exclusió social d'un col·lectiu que, donada la falta de protecció legal, està invisibilitzat socialment; en quart lloc, reconèixer el caràcter lícit de l'activitat de cara a articular un sistema de protecció social de les persones que realitzen dicha activitat, que permeti i possibiliti a aquelles persones que la exerceixen voluntàriament obtenir les prestacions pròpies de qualsevol treballador autònom, el conjunt de beneficis en matèria sanitària i social que el nostre estat de benestar defineix i ampara; en cinquè lloc, limitar i ordenar les activitats relacionades amb la prestació de serveis sexuals, prevenint i endurint la persecució del tràfic i tractament de persones, l'explotació sexual i l'explotació forçada, i, en sextè lloc, evitar les perturbacions i molesties a els ciutadans en l'entorn de l'espai públic, limitant l'exercici d'aquesta activitat a locals i establiments regulats per llei, prohibint el seu exercici en l'espai públic.

Des del 2008, en que Ciutadans proposà i portava aquest punt en el seu programa electoral, han passat ja tres anys i les administracions públiques han fet el que han anat fent sempre, que és mirar cap a l'altre costat. El Govern d'Espanya, aquell que hauria

iniciar aquest procés de regulació, ha estat incapaç de abordar amb decisió i responsabilitat aquest tema. Els ajuntaments han continuat denunciant la falta de legislació estatal o autonòmica que donés instruments i proporcionés instruments per combatre l'exercici de prostitució callejera. En aquesta línia ha habut molts alcaldes que han manifestat la seva impotència a l'hora de fer front a peticions dels ciutadans d'evitar que la carrer es convertís en un prostíbul, alterant la convivència, l'ordre públic. Han denunciat que tenen les mans atades a l'hora de fer front a aquesta demanda.

¿Què ha fet el Govern autonòmic? El Govern autonòmic de Catalunya en el 2002 va fer un pas endavant molt valent i responsable –«i responsable», no «irresponsable», ¿eh?; no vull que la transcripció sigui incorrecta–: amb molta responsabilitat. I ho va fer en l'àmbit en que podia fer-ho, i ho va fer bé. Però a partir d'entonces no ha habut res més. Va fer un anteproyecto –un borrador d'anteproyecto– en el 2006 ambiciós i valent; una ambició i valentia que el Govern del tripartit no va ser capaç –no va ser capaç– de portar endavant. Els motius segurament interns ho expliquen. Però no va ser capaç. Un gran projecte, un gran anteproyecto.

Per tant, creem que davant la falta de capacitat dels ajuntaments per regular un problema, davant el silenci per part de l'Administració autonòmica d'anar cap endavant en una via que obrí en el seu moment el Govern de la Generalitat de Catalunya –en aquest moment en mans del Govern de Convergència i Unió– i el silenci per part del Govern d'Espanya, creem que ja és el moment, ja és hora, que des d'aquest Parlament donem resposta a un problema real.

I la donem –i la donem– per fer gran aquell que és la política. La política ha de fer el seu treball, ha de recuperar el principi de la realitat i donar solucions reals a problemes reals, i fer-ho des de la responsabilitat i d'una forma global..., i ho faci en un tema que tingui un ampli consens social. Recents enquestes deien que més del 90 per cent dels ciutadans volien una regulació de la prostitució –en Barcelona arriba pràcticament a un 95 per cent. Sabem que en ocasions aquestes enquestes se fan a la llum de situacions conflictives. En aquest cas, per exemple, recordo la última a Barcelona, amb la prostitució a les ramblas de Barcelona, i arribava al 95 per cent. Però, bé, amb un marge d'error d'aquell moment d'intensitat del tema..., estaríem parlant de que tingui un ampli consens social.

Per tant, i com nos apropem a eleccions municipals que tornaran a posar sobre la taula un problema social d'ordre públic, de manteniment de l'espai públic, i com volem evitar que aquest debat es torni a produir en torn a la hipocresia dels ajuntaments que proposen allò que no poden complir, perquè no poden complir-ho... Segurament escoltarem: «Expulsarem de les carreres a les prostitutes.» Ho volem sentir: «Netegem les carreres de l'exercici de la prostitució.» Ho escoltarem, i ho escoltarem sense que aquells que podem regular-lo

hagamos nada, y lo escucharemos de partidos políticos que lo proponen en sus ayuntamientos y que después, donde pueden y deben hacerlo, no lo regulan. Nosotros lo haremos, y lo haremos en nuestros municipios. Pediremos y querremos hacer desde nuestros municipios que el espacio público esté exento de ese tipo de actividades. Pero por eso y por responsabilidad hacemos lo que tenemos que hacer ahora y aquí, que es plantear no el inicio del debate, sino la toma de decisiones.

Pero no nos equivoquemos, este no es un problema de orden público –no es solo un problema de orden público. No es un problema de seguridad –no es solo un problema de seguridad. Es un problema principalmente de personas, de ciudadanos, ciudadanos que se ven abocados a la marginalidad, a la estigmatización y a la explotación por la falta de un marco legal que ampare y que regule su actividad. Una situación que les excluye del sistema de protección social, que ampara al conjunto y al resto de sus conciudadanos, que les aboca a redes de explotación sexual, que les aboca a la invisibilidad y que les aboca a la exclusión social.

Nosotros somos representantes públicos. También somos sus representantes y debemos dar una solución a su situación, una solución que garantice y vele por el cumplimiento de sus derechos, por su integridad como personas, por su dignidad, por su seguridad, que les proporcione cobertura y amparo social, que limite y regule su actividad y que persiga implacablemente a aquellos que explotan y que utilizan a personas, a veces en situaciones de esclavitud, por el lucro económico.

Desde Ciudadans creemos que es hora de mirar a los problemas de frente, a no ocultarlos debajo de la alfombra de la hipocresía y hacer aquello que hace grande a la política, que es solucionar problemas y dar esperanza a los ciudadanos.

La prostitución se ha de o regular, o perseguir, o prohibir. Lo que no se puede hacer es ignorar, porque la ignorancia lleva a la marginalidad a centenares de miles de personas, y eso una sociedad decente no se lo puede permitir, no debe permitirselo.

Por lo tanto, desde Ciudadans hacemos una apuesta decidida por la regulación y por ello queremos pedirle a este Gobierno, y a usted como *conseller*..., conocer si tiene la intención de regular el ejercicio de la prostitución voluntaria, cuál es el calendario y cuál sería la línea a seguir en el proceso de dicha regularización.

Gracias presidenta. Gracias, *conseller*, diputados...

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat, per la seva interpellació, pel seu requeriment. M'ha agradat més la seva part central, de la intervenció, que no pas l'obertura i la cloenda, si m'ho permet. M'ha semblat observar un tint excessivament de comprensió

cap a l'exercici de la prostitució voluntària, davant de la qual, doncs, també, evidentment..., hem de tenir tots respecte per la llibertat de drets, però crec que hem de focalitzar més clarament el fenomen com un fenomen que avui ha de continuar sent, com és arreu d'Europa i dels països occidentals, una de les prioritats en les agendes polítiques i socials dels governs.

En aquest sentit hi coincideixo. És necessari que si-guem més capaços d'intervenir en aquest fenomen, en aquest problema, i per Catalunya, pel Govern de Catalunya, aquesta és avui també una de les prioritats de la nostra agenda política. I és que no podem oblidar que, parlant de prostitució, aquest terme engloba tant aquelles persones que l'exerceixen o poden fer-ho de forma voluntària, com majoritàriament aquelles que són coaccionades a través de diferents mètodes per organitzacions criminals, o que hi cauen per situacions de marginalitat. La més freqüent, precisament, és aquesta, la que prové de situacions marginals: immigració il·legal, penúria econòmica, drogoaddicció, explotació per part de proxenetes...

Tenim també tot l'àmbit de l'exercici de la prostitució voluntària o pseudolaboral exercida a pisos, a cases de cites, a clubs d'*alterne*, i també la prostitució exercida –i vostè s'hi ha referit– a peu de carretera, a l'espai públic, als carrers de les nostres ciutats.

El tràfic d'ésser humans avui està considerat per Nacions Unides com la tercera activitat il·legal més lucrativa de les que existeixen, superada només pel tràfic d'armes i pel tràfic de drogues, i ha esdevingut, evidentment, una xacra social de caràcter mundial i global davant de la qual diferents països han impulsat diferents tipus d'abordatge. I si em permet l'estudi comparat amb el que tots plegats hem anat fent en els darrers temps, podríem arribar a una conclusió: no existeix avui encara un bon model. Diferents països han abordat des d'una perspectiva molt reduccionista, doncs, el propòsit de l'abolició; altres, de la regulació; altres, de la persecució...

Deixi'm que li digui quin és el propòsit del Govern de Catalunya. El propòsit del Govern de Catalunya és avançar com a propòsit en l'eradicació i l'abolició de la prostitució. Ara bé, dins d'aquest propòsit el que hem de fer és no restar silencis, ni inerts, ni impotents, sinó al revés, intentar intervenir i anar avançant –a través de regulació quan sigui possible, a través d'actuació interdepartamental més global i integrada– per anar reduint, per anar perseguint i per anar regulant.

És cert, el 70 per cent dels ciutadans de Catalunya voldrien –les enquestes de seguretat publicades cada any ens ho diuen– que es regulés d'una manera o altra aquesta situació. El 15 per cent dels ciutadans voldrien o apostarien per la seva prohibició i abolició i el 15 per cent restant ens diuen que ho deixem com està.

Nosaltres no creiem que hàgim de deixar-ho com està. De totes maneres deixi'm que li faci un prec, senyor diputat. M'agradaria que en aquest aspecte ens acompanyessin en una perspectiva una mica més global –només hi dedicaré trenta segons. Ens agradaria que vostès..., el seu grup també ens acompanyés en una perspectiva en què avui també valoressin que per abor-

dar integralment aquesta problemàtica no tenim prou marc competencial. I sé que en això potser no coincidim. Avui és competència estatal fixar quines són les conductes delictives a través del Codi penal, quina és la regulació amb la seguretat social i els drets laborals. Avui el Codi penal no prohibeix la prostitució i no considera delictes l'exercici de la prostitució voluntària. Avui considera conductes delictives el proxenetisme, el lucre amb la prostitució de tercers, l'explotació sexual i el tràfic il·legal, l'assetjament sexual.

I nosaltres compartim tant les resolucions de la Unió Europea com de la convenció de l'ONU, que hem de lluitar contra la idea que la prostitució pot ser un treball i que hem de recolzar el fet que la prostitució avui no reuneix, com a treball, les condicions de dignitat i de respecte humà que ha de tenir una relació laboral. Però no ens oposem que avancem en aquest propòsit, també des d'un punt de vista de regulació, per anar d'alguna manera reduint, disminuint aquest fenomen.

Nosaltres, evidentment, no estem a favor de l'explotació sexual. No ens oposem a la llibertat sexual, però evidentment no estem a favor, mai, de l'explotació sexual. Aquest és el nostre propòsit, per tant.

Ara bé, des d'aquesta perspectiva s'ha avançat? Sí. Des d'una perspectiva policial, la policia de Catalunya ja fa temps que està avançant en diferents nivells d'actuació, tant des d'un punt de vista d'aproximació local, com també des d'una visió més integral i més..., a vol de perspectiva nacional. Hem avançat en matèria d'informació, hem avançat també en matèria d'articulació de contactes amb les diferents organitzacions i associacions i fundacions dedicades també a l'assistència de les víctimes, i hem avançat també en el desenvolupament i difusió d'una certa intel·ligència policial fruit de l'acumulació de coneixement en les diferents unitats que s'hi dediquen.

En aquests moments les accions de la policia –només de la policia–, de caràcter genèric, s'orienten a detectar i a controlar els punts de les xarxes viàries, dels carrers, de les ciutats, en coordinació amb les policies locals on s'exerceix la prostitució. Allà on es visualitza també una certa alarma social o perill s'estan exercint ja unes actuacions puntuals –insuficients. S'identifica les persones en aquests punts que es dediquen a aquesta activitat; també aquelles persones, susceptibles d'articular associacions il·lícites o xarxes criminals que exerceixen control en aquesta activitat, que es puguin trobar en situacions d'irregularitat, coordinant-nos amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, i, finalment, també les víctimes o les persones que exerceixen la prostitució, i se'ls orienta i informa de les ajudes socials avui existents.

Per articular tot això la Generalitat –la policia de la Generalitat– té avui el pla d'acció en l'àmbit de la prostitució a Catalunya des de fa ja dos anys en funcionament, a través de la Unitat Central de Proximitat i Atenció al Ciutadà, i un important programa operatiu específic de recollida de dades relacionades amb el tràfic d'éssers humans. Ambdues actuacions, amb diferents objectius estratègics, es desenvolupen, ho repeteixo, des de ja fa un parell d'anys.

Crec, senyor diputat, i coincideixo en aquest cas amb algunes de les apreciacions que vostè ha fet, que hem d'avançar d'una manera decidida a intentar articular noves respostes, quan sigui el cas alguna regulació, i, evidentment, un abordatge més intens d'aquesta problemàtica. Ens proposem pensar ràpidament i proposar i articular alguna normativa per tal de reduir l'exercici de la prostitució a la via pública, a carreteres i a vies públiques de les nostres ciutats i dels nostres municipis. Estem estudiant, en aquest cas, doncs, normes jurídiques aplicables a tot el territori que puguin, d'alguna manera, instaurar una perspectiva d'infracció administrativa a l'exercici de la prostitució a la via pública. Els subjectes actius d'aquest possible il·lícit serien tant les persones que exerceixen la prostitució com els seus clients. Aquesta actuació permetria un tractament homogeni a tot Catalunya, evitant que diferents prohibicions diferencials a nivell municipal provoquessin efectes de desplaçament a territoris adjacents.

Crec que hem de fer un pas en allò que vostè ja ha reconegut que vam fer, i crec que raonablement bé, l'any 2002. I hem de tornar a fer un abordatge, i ho farem després de les eleccions municipals amb els nous interlocutors a nivell local, pel que fa al control, al seguiment de l'exercici de la prostitució en establiments. I, en aquest sentit, estem disposats a estudiar de quina manera l'actuació administrativa i també de la policia de la Generalitat tingui més i majors competències, si ens posem d'acord, ho repeteixo, amb les institucions locals. Crec que aquí fa falta que assumim més i noves responsabilitats, que permetin una actuació més determinada, més àgil..., assumint-ne les responsabilitats, si és l'acord a què arribem des d'un punt de vista institucional per part de la Generalitat, per fer un pas endavant en el control, el seguiment, la persecució de les situacions irregulars dels locals on s'exerceixi la prostitució. Hem de millorar el decret de l'any 2002.

Hem d'avançar molt més decididament –tercer eix– en el que és la protecció de la víctima. I per això el pla, el programa relatiu al tràfic d'éssers humans, té com objectiu específic establir una xarxa de coneixement, de contactes, d'intercanvi d'altres experiències en la lluita contra el tràfic d'éssers humans. En aquest sentit hem avançat, i la Generalitat vol..., i s'ha adherit ja a la Xarxa Catalana contra la Tracta de Persones i altres xarxes de tràfic d'éssers humans. Hem de continuar en aquest àmbit d'aprofundir en el tractament de la víctima.

I no descarto, malgrat que no tinguem en aquest cas, doncs, àmbit competencial –com li he dit, ja ens agradaria que vostès en aquest sentit no fossin tan, diguem-ho així, lliberals institucionals–, poder regular algunes mesures relatives a la possible o susceptible articulació de regulació en el mercat laboral. Però amb la voluntat, precisament, de dificultar, d'exigir control sanitari, d'exigir seguiments i controls fiscals, d'exigir regularització de determinades activitats, que en definitiva portin no a amplificar sinó a anar reduint precisament aquesta activitat des d'aquest caràcter més voluntari.

Per tant, estic convençut que no només en aquest debat sinó en la moció que pot subseguir a aquesta interpellació puguem trobar punts d'acord que ens permetin

sobretot continuar treballant per afrontar aquest gran rept que és el de la disminució, aquest gran propòsit –que tocant de peus a terra és difícil, ningú ho ha aconseguit, però hi hem d'avançar– d'anar a abolir, d'anar a eradicar el fenomen de la prostitució a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'illustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Honorable conseller, le agradezco el tono de su intervención. Evidentemente, este –y no debe ser un debate moral– es un debate sobre la prostitución voluntaria, exclusivamente. Evidentemente, ninguno de los que estamos aquí puede amparar, tolerar la explotación de seres humanos. Es que es un principio que ya no hace falta ni entrar a debatir, es que es obvio. Y todos sabemos que el mayor porcentaje de la prostitución es forzosa.

Pero existe un porcentaje que es voluntaria, y una administración..., y las administraciones públicas no pueden dejar en manos del Código penal o de la justicia la falta de regulación por parte de aquellos que tienen la potestad de regular, que son las administraciones públicas. Es que no podemos dejar que sea el Código penal el que interprete esta situación porque haya una falta de concreción o de regulación al respecto.

Evidentemente que estamos en un tema muy complejo, interdepartamental. Ustedes mismos, a la hora de decidir cuál sería el *conseller* que nos diese respuesta... Han optado por Interior; podía haber sido Justicia y podía haber sido Trabajo. Y a mí, sinceramente, me es irrelevante. Porque, evidentemente, tratar el tema de la prostitución tiene que hacerse de una forma global, con el foco amplio, interdepartamental, porque afectará a Justicia, a Trabajo, a Bienestar, a Salud, a Interior. Claro que sí, es obvio. Es que el principio del trabajo de gobierno es interdepartamental, y el del análisis de los problemas es interdepartamental.

Pero más allá de eso, hay que poner el foco en aquello que podemos hacer, y evidentemente las administraciones pueden regular i perseguir. Lo que no pueden solo es perseguir, porque si solo perseguimos forzamos a la exclusión a aquellas personas que se dedican..., las marginamos y las invisibilizamos y las criminalizamos, y eso no nos lo podemos permitir. Nos lo llevamos permitiendo mucho tiempo, demasiado. ¿Por qué? Porque simplemente no las consideramos ciudadanos de primera como nosotros, y eso es intolerable. Es intolerable que los representantes públicos no tengan en su mente a 400.000 personas. No puede ser, no nos lo podemos permitir; no nos lo debemos permitir.

Por lo tanto, es hora de regular. ¿Cómo? Abordándolo integralmente, por supuesto; con coordinación de la Administración, por supuesto. Pero cuando yo escucho en ocasiones que ustedes quieren un país ambicioso –nosotros queremos una comunidad ambiciosa–, esa ambición hay que tenerla en aquello que es im-

portante, y en ocasiones ahí sí que hay que ir un paso más adelante, hasta forzando situaciones, claro que sí. Pero fuimos pioneros en el año 2002, ¿eh? También hubo muchas críticas. ¿Por qué no podemos volver a ser ambiciosos y pioneros? ¿Por qué no podemos liderar este debate? ¿Por qué no lo podemos liderar como nosotros sabemos hacerlo? Porque lo sabemos hacer. Hagámoslo. Hagámoslo y, por favor, no estigmatice-mos a esas personas. Ayudémoslas, ayudémoslas a salir de la marginalidad.

Y, evidentemente, a partir de ahí, a partir de la regulación, no mano dura, no: persecución implacable de aquellos que extorsionan y explotan a seres humanos. Pero de eso no hay ninguna duda, vamos, ninguna. Mano dura y mano firme, pero cuando uno ha dado la alternativa. Uno no puede focalizar el debate en la policía, los controles, la regulación en la calle, no puede llevar esto a un ámbito exclusivamente de Interior, aunque sea su departamento. Yo sé que usted no está en esa línea, pero una parte de su intervención –seguramente por su querencia, ¿eh?– la ha centrado en los problemas que ocasiona ese ejercicio en las calles y, evidentemente, en las carreteras. Claro que sí, que hay que armonizar las ordenanzas, que hay que intentar dotar de mecanismos, de herramientas a las administraciones, para evitar el efecto de desplazamiento, claro que sí.

Pero para eso estamos aquí, ¿no?, pues hagámoslo, venga. Es decir, no pongámonos como reto aquello que podemos asumir... Ambición absoluta, total. ¿Ambición de país? Ambición de país. ¿Ambición de comunidad? Vamos a dejarlo en «ambición como sociedad», ¿eh?, ambición como sociedad. (*Remor de veus*.) Desde una sociedad mejor y más justa, que dé amparo –que dé amparo– a personas que ahora mismo no tienen una cobertura personal y social, ni actualmente ni a futuro, personas que cuando lleguen a la vejez ¿qué harán?, ¿qué han cotizado?, ¿cómo subsistirán?, ¿qué les pasa? ¿Miramos hacia otro lado? Mire, no ver el problema no significa que desaparezca, significa que uno no lo ve, pero sigue ahí.

Esas personas no tienen capacidad de presionar, no se nos van a poner en la puerta del Parlamento a presionar ni a insultar a diputados como pasó ayer, no. Pero estarán en las calles, porque no les queda otra. Nuestro deber, como representantes públicos, es dar respuesta a esta situación, y darla con responsabilidad. Esa es nuestra función. Y eso nos legitimará y nos acercará a aquellos a los cuales debemos nuestro trabajo, que es al conjunto de ciudadanos.

Yo espero que tengamos la oportunidad de converger, el conjunto de los que aquí estamos presentes, para ir un paso más allá, con ambición, con liderazgo y con responsabilidad.

Gracias, *conseller*; gracias, presidenta; gracias, diputados.

La presidenta

Per replicar té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat. Jo crec que hi ha només un matís de com abordar el problema i de quina és la prioritat. Li respecto la seva visió, però nosaltres tenim el propòsit, sense menystenir ningú i pensant en tothom, a focalitzar el problema que afecta el 95 per cent de les persones que avui es veuen obligades a dedicar-se a aquesta activitat. I crec que ens equivocariem si el missatge del país, del Govern, fos posar el carro davant dels bous i anar a oferir i a obrir, precisament, doncs, el reconeixement de la prostitució voluntària abans que combatre molt més decididament el que avui afecta com una xacra bona part de les nostres societats occidentals.

I, per tant, jo no descarto que puguem arribar aquí. Miri, li diré una cosa: el grup que dóna suport al Govern que jo avui represento, a través de les seves iniciatives, en aquest cas en el Congrés de Diputats, que és allà on moltes d'aquestes coses que vostè defensa, doncs, resulta que depenen... Per això ja ha estat a punt..., m'ha alegrat molt la seva intervenció, perquè ha estat a punt, a través de parlar, doncs, de regular la prostitució, d'entrar en una visió més de país. Veig que no, per això; encara s'ha mantingut en aquesta visió massa espanyola, no? Però sap que tot aquest tema de seguretat social, de règim laboral, de condicions fiscals, avui, lamentablement, no hi tenim prou marge competencial. No vol dir que el defugim. Vam presentar una proposta i una iniciativa l'any 2007 al Congrés dels Diputats perquè s'aprovés un pla integral d'abordatge de tots aquests problemes. I es va aprovar, aquesta resolució, però aquest pla no l'ha fet mai, el Govern espanyol.

Jo crec que, en definitiva, aquí cal que abordem aquest problema amb una visió –i estic d'acord amb vostè– més integral i més interdepartamental. Però si he sortit jo, com a conseller d'Interior, és perquè precisament crec que avui la prioritat l'hem de situar, doncs, en la persecució del crim, de l'explotació, del risc que tenen centenars, milers de persones i de famílies que es veuen obligades, per diferents circumstàncies, a caure en la marginalitat i que són subjectes i víctimes de l'explotació sexual.

Crec que val la pena que mirem d'actuar d'una manera més integral en tots els nivells administratius. Ens hi comprometem. A nivell estatal, a nivell de país, a nivell local. Ja li he parlat que després de les eleccions municipals vull obrir, també en aquest àmbit, un nou diàleg amb les institucions locals per veure com revisem la regulació que ja l'any 2002 vam impulsar, i crec que podem fer un pas més en aquest sentit. Cal que avancem en una política més integrada que ofereixi alternatives a les persones que avui estan exercint, doncs, aquesta activitat; que els faciliti la integració social i laboral, amb nous itineraris de formació i d'inserció. Crec que calen visions més integrals en els àmbits judicials, socials, educatius, policials, també amb les entitats i amb les associacions que hi treballen. Hem de millorar la garantia de l'assistència a les víctimes d'explotació sexual, i en això, des d'un abordatge també de la policia, ens hi comprometrem i ho farem. I crec que hem d'intentar que tots els depar-

taments, amb una visió més interdepartamental –Benestar Social, Salut, Justícia, Educació, Interior, Governació–, tots treballem d'una manera més coordinada en aquest sentit.

I evidentment, també, estem treballant –i ja ho hem començat a fer ja fa temps, però hi estem incidint d'una manera més decidida en aquests darrers mesos– a coordinar-nos també amb les diferents institucions –judicatura, fiscalia, els diferents cossos i forces de seguretat de l'Estat, policia local i la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra– per avançar en aquest protocol de coordinació, d'intercanvi de dades i, en definitiva, de tenir més i nova intel·ligència i informació per poder reaccionar i accionar millor.

I ben aviat coneixerà, senyor diputat, alguna iniciativa que el Govern, en aquest cas el departament que representa, ja està preparant també en aquest sentit per començar a avançar a reduir l'exercici de la prostitució a l'espai públic i espero que en tot això també tinguem el seu suport.

I finalment, parlem-ne, doncs, d'aquestes mesures, que vostè les situa en el seu espai central, que per nosaltres són importants però que no configuren l'objecte prioritari de la nostra actuació avui. Que és, per a tots aquells que amb les mesures que hem d'impulsar encara amb més decisió encara no tinguin prou elements de dissuasió com per caure voluntàriament..., i estic convençut que aquest element de voluntarietat s'hauria de traçar amb una certa perspicàcia i subtileza, avui. Fins on és voluntari, avui, amb l'actual situació econòmica, amb l'actual situació en què, fins i tot des d'un punt de vista de missatges contradictoris..., es poden donar el voltant d'aquesta activitat? Doncs, hi ha gent que encara, segurament, si veiés una actuació molt més decidida com la que hem de tenir..., potser aquest exercici voluntari acabaria sent també, evidentment, una possibilitat o una alternativa que no contemplaria en la seva lliure, d'alguna manera, capacitat de decisió.

Bé, en tot cas, avançarem en aquesta línia, i li agraeixo la interpellació, i espero que els criteris del Govern li hagin quedat prou clars. El nostre propòsit és acabar amb la prostitució. Aquest és un propòsit, evidentment, doncs, de llarga marxa. Per arribar-hi no quedarem inerts, sinó que anirem regulant, anirem constrenyent, anirem perseguint i anirem actuant com a govern.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 302-00019/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula per exposar-la l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho.

Celestino Corbacho i Chaves

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, avui presentem la moció subsegüent a la interpellació que vam tenir al Ple passat sobre el tema de la Llei de barris. Dèiem en el passat Ple, i ho tornem a dir a dia d'avui, que la Llei de barris ha representat un abans i un després en tot allò que fa referència a la millora de molts barris, de moltes ciutats, de molts pobles de Catalunya, que ha estat una llei que ha representat millor que qualsevol altre instrument el que anomenem l'«urbanisme social»: un urbanisme transversal, un urbanisme que no solament s'ha vist des del punt de vista de la transformació i dels canvis, que han estat molt importants, sinó que a la vegada també ha interioritzat altres actuacions d'altres departaments, d'altres polítiques, que han ajudat al tema de la millora de les condicions de vida de molts d'aquests barris.

Una llei que, a més, en un moment de crisi com l'actual, ha vingut a afavorir el teixit productiu a través de les petites i mitjanes empreses. Sento molt sovint aquí el Govern dir que l'ocupació vindrà de la mà de les petites i de les mitjanes empreses. Els diria que no oblidin els autònoms i els emprenedors. I estic d'acord amb ells, estic d'acord amb el Govern: efectivament, més del 85 per cent de l'ocupació es dona a través de les petites i de les mitjanes empreses. Però si volem ser conseqüents amb aquesta afirmació, vol dir que hem de prioritzar i hem de donar continuïtat a aquells instruments que d'una manera molt més directa, doncs, ho fan possible. I això ha estat també la Llei de barris, una llei que ha creat ocupació a través de petites i de mitjanes empreses.

Dèiem, i diem: una llei que ha permès 7 convocatòries, 143 projectes, una inversió de 693 milions d'euros directes per part del Govern de la Generalitat, i una inversió induïda, com a conseqüència d'aquesta inversió directa, de 1.330 milions d'euros. Una Llei de barris que al final ha representat que 143 barris de pobles i ciutats de Catalunya se n'hagin beneficiat; que ha beneficiat a més d'1 milió de persones; per tant, que un 14 per cent de la població s'ha vist beneficiada per aquesta Llei de barris.

Conseqüentment amb tot això, la moció el que fa és posar l'accent i els punts sobre els quals nosaltres creiem que és important. En primer lloc, garantir, demanem en la moció..., que hi hagi un compromís de garantia de la continuïtat d'aquesta llei. Dèiem en el passat Ple: «No solament una continuïtat jurídica» –això és gratis–: «una continuïtat jurídica» –ja sé que el Govern en

cap moment pensarà derogar aquesta llei– «i una continuïtat econòmica.»

En segon lloc, instar el Govern que assumeixi un compromís de cara al futur, un compromís econòmic. I sabem les dificultats econòmiques del present, les sabem. Però governar és prioritzar i, si entenem i considerem que aquesta llei és important, que aquesta llei actua sobre la cohesió social, que aquesta llei a més també ajuda les petites i mitjanes empreses, vol dir que això ha de prioritzar-se. Per això demanem un compromís econòmic, entenent les dificultats.

En tercer lloc, demanem una garantia per a l'execució dels projectes actualment en marxa.

I en cinquè lloc, demanem una major transversalitat dels projectes, perquè com he dit abans aquesta ha estat una llei que no solament s'ha limitat a impulsar la rehabilitació, sinó que ha estat una llei que ha creat les condicions per poder intervenir des d'altres departaments, del Departament d'Ocupació, del Departament de Salut, d'altres departaments, precisament per actuar en allò que realment avui preocupa principalment les ciutadanes i els ciutadans i que hauria d'estar en el frontispici de l'única i principal preocupació d'aquest Parlament, que és la crisi i l'ocupació.

Confio, per tant, senyores i senyors diputats, en les seves sensibilitats perquè donin suport a aquesta moció, que no té un altre objectiu que, en definitiva, donar una garantia de continuïtat a aquesta llei que magníficament ha estat ben conduïda pel que avui aquí també està present, que és el conseller Nadal. I que confio que amb aquest mateix encert la continuï el conseller Recoder.

Moltes gràcies.

La presidenta

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Subgrup Parlamentari de Solidaritat. En primer lloc, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable vicepresidenta, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida donem ple suport a la moció, no pot ser d'una altra forma.

I malgrat que hem presentat una esmena, que al final referiré quin és el sentit que té, sí que també volem mostrar aquí, a l'hora de debatre aquesta moció i de veure quin serà el resultat de la moció, la preocupació, una certa preocupació per la manca de concreció que va tenir el conseller Recoder en la seva resposta. Va anar en la línia del que deia el senyor Corbacho, evidentment, a favor de la continuïtat de la Llei de barris, però no es va comprometre en el manteniment de la convocatòria per a l'any 2011. I aquest és el tema que ens preocupa a nosaltres.

Nosaltres estem d'acord amb el plantejament d'ampliar els terminis per executar els programes en curs. És molt natural, estem passant una situació difícil, els ajuntaments no han pogut completar moltes vegades tota la seva part. Estem d'acord fins i tot que amb la convocatòria es pogués trobar també una possibilitat de complement per part de programes existents. És a dir, en tot allò que sigui millorar, fer factible i desenvolupar els programes ja en curs, hi estem totalment d'acord.

Però creiem que això no treu que el 2011 hi hagi d'haver la seva convocatòria, si cal també restringida en el nombre de municipis o de barris que s'hi puguin acollir. Estaríem totalment d'acord que fos una convocatòria restringida, que es complementés amb la possibilitat que projectes ja existents presentessin elements complementaris en la línia que direm que va la nostra proposta d'esmena. Però creiem també que aquesta ha de ser l'oportunitat, el 2011, d'endegar una segona etapa, una segona fase del que hauria de ser la Llei de barris a partir de l'experiència que tenim de la seva execució reeixida fins ara, a partir sobretot de la nova situació econòmica i social que viu el país i que té la seva incidència especialíssima en els nostres barris i en les nostres ciutats, i aprenent de l'experiència del que ha estat l'aplicació de la Llei de barris fins ara.

I què ens diu l'experiència? Ens diu que ha estat una acció que ha tingut una gran preponderància –no exclusiva, però sí una gran importància– en les operacions de reforma d'urbanitzacions, de millora urbana, de context, fins i tot d'equipament, però en canvi s'ha quedat curta, o falta encara experiència, per incorporar aspectes relatius, doncs, a temes de cohesió social, a temes d'integració social, a aspectes de promoció econòmica.

I nosaltres hi afegim: i principalment el fet que s'hi integrin també les operacions, que haurien de ser normals, de rehabilitació d'habitatge, especialment en temes d'accessibilitat, en temes de millora de façanes, en temes d'eficiència i estalvi energètic. És a dir, que es puguin presentar, amb aquest sentit de transversalitat que apunta la moció que presenta el Grup Socialista..., que hi hagi una coordinació i que es puguin, per tant, presentar propostes d'operació de rehabilitació d'habitatges juntament amb les propostes de rehabilitació urbana i de millora del Pla de barris. Això no requeriria altra cosa que el departament i la secretaria –que en aquest cas incorpora les dues polítiques, la de barris i la de rehabilitació d'habitatges–, en les convocatòries, deixessin oberta aquesta possibilitat, reservessin partides dels dos capítols, si és que n'hi haurà alguna, perquè es puguin presentar propostes coordinades, i es donés prioritat a aquelles operacions, a aquells projectes que presentin això, precisament: operacions integrals, operacions transversals en matèria de rehabilitació del barri, rehabilitació del teixit econòmic, cohesió social i rehabilitació d'habitatges.

Això ens porta a dir, naturalment, que la incorporació d'aquesta esmena que fa referència a aquest aspecte significa, naturalment, un compromís i un mandat d'aquest Parlament perquè el departament competent en la matèria, el de Territori i Sostenibilitat i la Secretaria d'Habitatge i Barris –el responsable de la qual

ens acompanya avui i al qual saludem des d'aquí– es comprometin que enguany, en els pressupostos, quan es presentin, hi hauran partides per a la rehabilitació d'habitatges i, de la mateixa manera, hi haurà partida per a la rehabilitació de barris.

Estarem amb nous ajuntaments, nous ajuntaments que tindran programes per tirar endavant, i és important que tinguin la possibilitat, ni que sigui a la segona meitat de l'any, de presentar projectes i de resultar elegits el nombre que considerem oportuns de barris, de pobles i ciutats de Catalunya que vulguin endegar aquesta segona etapa de la Llei de barris més comprensiva, més àmplia, amb més cohesió social i amb més sentit de futur, per després obrir l'experiència per, quan hi hagin més recursos, poder també estendre-ho a altres municipis i a altres ciutats.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació té la paraula en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Bé, en conjunt la posició de Solidaritat és de suport a la moció, lògicament, com no podia ser d'altra manera, però és veritat que voldríem expressar i volíem compartir, amb les paraules del diputat que m'ha precedit en la paraula, la preocupació, efectivament, per la manca de concreció del conseller Recoder de cara a la fixació dins de la política immediata del contingut d'aquesta llei.

Pensem que globalment aquesta moció és positiva, perquè permet la prioritització de les actuacions en els barris. També és evident l'aspecte altament positiu que això tindrà de cara a l'activitat de les pimes, i pensem que una continuïtat de l'esperit i del contingut d'aquesta Llei de barris és una prioritat per portar endavant.

Bé, simplement comentar-vos que les petites esmenes que hem fet respecte a dates..., pensem que en el punt 2, quan fa referència a l'any 2011, per a una previsió pressupostària, pensem que hauria de referir-se a l'any 2012, que és l'any de futur, i exactament el mateix diem del punt 3, que pensem que s'ha de referir a l'any 2012 en la previsió de futur.

Per tant, la nostra posició, lògicament, és a favor. Creiem que és un pla que ha contribuït a la cohesió social i que permet també el desenvolupament d'activitats econòmiques, i cobrir una part d'allò que poden oferir els municipis –en un temps, evidentment, de crisi– per finançar des dels ajuntaments activitats i actuacions en favor dels barris.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, excel·lentíssim diputat, el meu posicionament és a favor de la moció de garantir l'aplicació de la Llei de barris, la millora dels barris en les àrees urbanes i també, doncs, de les viles que requereixen una atenció especial.

Referent al segon punt, estic absolutament d'acord que es faci la reserva pressupostària que fixa la moció per al 2011, perquè garanteixi l'execució dels projectes que ja han estat seleccionats.

El tercer punt de la moció penso, doncs, com ha dit l'il·lustre diputat d'Iniciativa, que la convocatòria, atesa la situació de crisi econòmica que patim, potser sí que caldria que fos de caire restrictiu.

I en el que sí que no estic del tot d'acord –o no hi estic d'acord– és en el punt 4, perquè comporta una dotació de més recursos, que en aquests moments, doncs, en aplicació del principi d'austeritat per combatre la crisi econòmica..., penso que aquí han introduït un punt que, en fi, té una certa intencionalitat, atès que estem en període preelectoral. I, en aquest sentit, aquí potser crec que podríem evitar aquesta qüestió.

En qualsevol cas, en general, el meu posicionament serà favorable a la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *consellers*, diputados... Yo creo que ustedes han buscado que les digamos todos lo bien que lo hicieron por una vez. Y está bien, la Ley de barrios es una buena ley. Y yo creo que han buscado un cierto reconocimiento colectivo de que ustedes hicieron cosas bien, y esta está muy bien hecha. (*Remor de veus.*)

A partir de aquí, bueno, ustedes han presentado una moción suficientemente ambigua como para que la podamos suscribir todos, porque ni ata al Gobierno con unas partidas concretas, dice que hay que darle continuidad a una buena ley; pues, fenomenal, les vamos a dar nuestro apoyo.

Es cierto que el tercer punto –pediremos una votación separada– tiene una clara orientación, digamos, electoralista. Y yo creo que para suscribir el apoyo de todos también hay que dejar el margen al Gobierno para que *motu proprio* decida continuar con aquellos programas que están, digamos, embastados. Y ahí, en este punto, pediremos votación separada, no para manifestarnos en contra, sino para que sea el Gobierno aquel que de una forma voluntaria lo decida. En los presupuestos, que es donde toca.

Lo que sí que querríamos apuntar es que sí que le pedimos al Gobierno que aplique en este caso, en el caso

de la Ley de barrios, dadas las limitaciones financieras, el principio «menos es más». No «más es menos», ¿eh?, que es a lo que solemos estar acostumbrados últimamente, sino que «menos es más». Reducir el número de programas y dotarlos de un contenido global. Sabemos que el urbanismo es una forma, es un elemento regenerador de tramas urbanas, de dignificación del espacio público y un elemento previo a veces imprescindible y necesario para ir más allá. Pero hay que dotar a esta Ley de barrios de una voluntad de continuidad, de ir..., en el trasfondo. No solo una regeneración urbanística, es una regeneración social, y eso requiere que las dotaciones en aquellos proyectos que se acaben aprobando entiendan que su voluntad es total, transformadora, global. Y en estos momentos de crisis económica, de crisis de tensiones sociales por el fenómeno de la inmigración, más que nunca esos programas de rehabilitación de los barrios tienen que estar soportados por medidas sociales que den cohesión y continuidad a la reforma de la trama urbana.

Gracias, presidenta. Señores diputados...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera... Senyor Cañas, sense que serveixi de precedent, gràcies pels agraïments, en nom d'un dels partits que donava suport al Govern.

Doncs, nosaltres anunciem el vot favorable també per a aquesta iniciativa. Entenem, com s'ha dit –i penso que la unanimitat que aconseguirà aquesta proposta ja ho manifesta clarament–, que la Llei de barris va ser una bona eina del Govern anterior. Va ser una bona eina en un dels elements on el Govern anterior va destacar. Va ser un govern que es va dedicar a planificar i a entrar directament en els barris i les ciutats oferint subvencions per al planejament i, per tant, intentant organitzar i posar ordre en un territori amb abast i que estava desorganitzat i desordenat en molts casos.

Per tant, entenem que va ser un dels elements, diguem-ne, que va posar en valor aquest Govern anterior. Entenem que la rehabilitació integral per evitar riscos d'exclusió social és un tema que s'ha tirat endavant en aquests darrers anys i que, per tant, pensem que aquest treball transversal, aquest valor de la cohesió no es pot perdre en aquests propers anys. Encara més cal posar-lo en valor, i per tant, davant de les dificultats econòmiques que estem patint en aquest moment, cal més que mai seguir tirant endavant aquests programes.

Entenem també, al mateix temps, que els ajuntaments són i tenen un efecte dinamitzador del teixit productiu de la nostra societat i, com a tals, la dotació econòmica d'aquests projectes és important que es continuï mantenint.

Entenem també aquest projecte..., algú deia: «2012.» No, entenem que ha de ser el 2011 i, en tot cas..., no ens atrevíem a posar un termini, però que segurament hauria de ser un termini al més aviat possible. La situació de gairebé col·lapse a la qual estan arribant els ajuntaments catalans fa del tot necessari que per part del Govern s'instrumentin aquelles partides pressupostàries que els donin sortida i els donin ajut.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Josep Llobet.

Josep Llobet Navarro

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, il·lustres diputades i diputats... Era evident, una vegada vam fer el seguiment de la interpellació que va fer l'altre dia el senyor Corbacho al senyor Recoder, que avui seria pràcticament impossible no ficar-nos d'acord, perquè era evident que el que proposava en la seva intervenció..., compartíem plenament tota la intervenció que vostè va fer. I després també és veritat que la intervenció que va fer el mateix conseller també era bastant adequada a la resposta que s'havia de donar en aquest cas.

Que és que, evidentment, l'any 2004, quan es va aprovar aquesta llei, la Llei de barris, era una llei que es va aprovar per unanimitat de totes les formacions polítiques, perquè enteníem que era una bona eina. Una bona eina que, efectivament, jo crec que..., en aquests set anys que s'ha anat aplicant hem aconseguit moltes actuacions, com molt bé deia el senyor Corbacho, més de cent quaranta actuacions que han afectat més d'un milió de persones, de ciutadans d'arreu de Catalunya, i més de cent quaranta municipis. I que, efectivament, amb aquesta unió de l'actuació del Govern de la Generalitat més els governs municipals, s'han pogut dur una sèrie de millores substancials als diferents barris. Però millores no tant –i això és important destacar-ho– en l'àmbit urbanístic –que també–, no tant en l'àmbit d'equipaments –que també–, sinó la millora de la cohesió social.

Jo crec que la virtut –la virtualitat– que té aquesta llei, que ha tingut sobretot, és combinar, conjugar la cohesió social, la millora dels barris, de la seva vida. Ficaré un exemple, el més conegut evidentment en la meua mateixa ciutat, que vam aconseguir l'any passat una concessió d'una partida, en aquest cas per a la millora dels barris de Can Espinós i de Can Trias –amb la qual cosa no només hem d'anar a treballar en la millora urbanística d'un vial o d'un equipament, sinó precisament en la millora de la cohesió social–, uns barris amb un problema important de drogoaddicció. I, per tant, evidentment el que es necessita són programes: programes per part del Govern de la Generalitat, programes per part dels governs municipals per poder treure d'una situació molt complicada molts barris de les nostres ciutats.

També voldria apuntar una altra qüestió important. La voldria apuntar perquè, efectivament, jo crec que la moratòria que va anunciar l'honorable conseller amb relació que, efectivament, es posposarà dos anys la possibilitat de poder endegar les diferents actuacions de diferents barris..., jo crec que és positiva aquesta possibilitat, perquè evidentment ens trobem que avui en dia la situació econòmica dels ajuntaments és molt complicada, i per tant, evidentment, aquesta permissivitat, doncs, farà que es puguin tirar endavant aquests projectes.

Com també entenem, i ho entendrem en el futur, que es compleixi el que marca la llei, que és que cada any hi hagi una proposta. Hi ha d'haver cada any una convocatòria, ja ho marca la llei, i per tant difícilment el Govern pot sortir d'aquesta qüestió perquè l'hi obliga la mateixa llei.

Podem entendre que hi hagi una reducció, però estarem amatents, suposo que tots els grups de l'oposició i suposo que també el grup que dona suport al Govern, que aquesta quantitat sigui justa i necessària, sigui important. I no tinguem por que quedi deserta en una quantitat. Serà decisió dels mateixos ajuntaments si efectivament no poden concursar, no poden anar-hi perquè no tenen recursos econòmics; seran els mateixos ajuntaments que tindran la seva responsabilitat, però mai ha de ser responsabilitat del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat ha de fer una convocatòria per a aquest 2011, amb una partida pressupostària suficient, que ja la veurem amb els pressupostos, i després ja seran els mateixos ajuntaments que decidiran si efectivament concorren o no en aquesta convocatòria.

Jo crec que, ja per acabar, diria una qüestió que és important. Haurem de fer una anàlisi durant aquesta legislatura, que és la que vam treballar amb la Llei d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics, que jo crec que en el seu moment hauria sigut bo, i així ho demanàvem des del Partit Popular i també ho demanaven des de Convergència i Unió, i no ho vam aconseguir en la darrera legislatura..., va ser que es crees un fons. Un fons com s'ha creat amb la Llei de millora de barris, un fons en el qual concreta, per part del Govern..., dotat d'una quantitat important. Jo crec que les partides que s'estan fent o dotant per a aquesta Llei de millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics són petites. Jo crec que ara..., ja sé que potser no és el moment per la situació econòmica, però que durant aquests quatre anys hem d'afrontar entre les diferents formacions polítiques la reformulació d'aquesta llei, perquè aquests barris tenen dèficits molt importants i, evidentment, necessiten l'ajuda de tots; necessiten l'ajuda del Govern de la Generalitat i l'ajuda dels mateixos municipis.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, secretari d'Habitatge, senyores i senyors diputats, la Llei 2/2004, coneguda com a Llei de barris, va ser una llei que va comptar amb el consens de tot l'arc parlamentari i des del principi ha comptat amb el suport exprés del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per al món local, aquesta llei ha suposat una oportunitat d'aconseguir un finançament que ha permès als ajuntaments tirar endavant, rehabilitat i refer un gran nombre de barris i viles del nostre país.

Però hem de tenir present que si una administració és bàsica i essencial en el desplegament d'aquesta llei, aquesta és l'Administració local. Sense els ajuntaments, els objectius d'aquesta llei no haurien estat possibles ni s'haurien portat a terme els diferents projectes estesos pel territori català. Perquè han estat i són els ajuntaments els que projecten i executen la corresponent llei de barris i també els que en financen el 25 o el 50 per cent, depenent de quants habitants té el municipi. I com saben vostès, a dia d'avui, finançar aquesta part per part dels ajuntaments no és feina fàcil.

Aquest Govern i el grup parlamentari que li dona suport creuen en els beneficis de la Llei de barris, els beneficis que ha generat en un gran nombre de poblacions del nostre país, i aposten per donar continuïtat a aquests programes, en tant que són un model de col·laboració amb l'Administració local i una oportunitat de millorar les nostres viles i ciutats.

Ara bé, hem de tenir present que des de Convergència i Unió creiem en una política basada en el rigor. I, per tant, ens cal tenir present que cada anualitat, des de l'entrada en vigor de la Llei de barris, incrementen els imports certificats pels ajuntaments i s'afegeixen als que entren ja de nova convocatòria, mentre que pràcticament tots els ajuntaments acostumen a fer servir les pròrrogues davant les dificultats que tenen per tal d'executar a termini les seves respectives lleis de barris.

Per tant, a diferència del model utilitzat fins ara, on els darrers anys no es van utilitzar les consignacions suficients per fer front a totes les acumulacions de projectes afegits a les noves convocatòries, mentre que els primers anys es consignaven més diners que certificacions podien arribar a emetre els ajuntaments, aquest Govern actuarà amb rigor preveient les necessitats de cada anualitat, d'acord amb l'evolució de la Llei de barris, i contemplant totes les evolucions i totes les consignacions necessàries a cada anualitat.

Ens trobem en l'actualitat, l'any 2011, a poques setmanes de les eleccions municipals, i l'experiència ens diu i ens confirma que aquest any, any d'eleccions, es produeixen menys peticions per part dels ajuntaments. Tot i això, tal com ja va expressar el conseller de Territori i Sostenibilitat, aquest Govern continuarà apostant per la continuïtat de la Llei de barris, amb noves convocatòries en funció de la disponibilitat pressupostària.

A banda, i també tal com va avançar ja el conseller, aquest Govern, amb l'objectiu d'ajudar els ajuntaments en aquesta època on la crisi també afecta molt l'Administració local i els limita l'accés al crèdit..., es

possibilitarà que els ajuntaments disposin de dos anys més de pròrroga, afegida a la ja existent, per tal de poder executar amb menys pressió la totalitat dels seus projectes.

La Llei de barris ens ha permès rehabilitar, crear nous equipaments de barris a tot el país. Ens ha permès urbanitzar nombrosos carrers, nombroses places, i s'han creat i generat nous espais als nostres municipis. I també aquesta llei ens ha pogut permetre portar a terme programes de reinserció, de treball als barris comptant amb la mateixa població dels barris, que ha suposat un pas més pel que fa a la cohesió i a la integració.

A més a més, són molts els ajuntaments que han possibilitat una línia d'ajuts als particulars per al foment de la rehabilitació d'habitatges. D'aquesta manera, la Llei de barris ha permès ajudar a millorar el parc d'habitatges privats, complementant així les actuacions que han produït, han portat a terme les administracions. Per tant, ja existeix la possibilitat, dintre de l'actual Llei de barris, de rehabilitar habitatges.

Són, per tant, els ajuntaments els que han creat i treballat per aquests projectes, i tant des del Govern... Per tant, la Generalitat hem de potenciar aquesta tasca, ja que és l'Administració local la més propera al ciutadà i la que coneix més els problemes que tenen els diferents barris. Els programes de la Llei de barris han de coordinar les diferents àrees del Govern per actuar amb la màxima transversalitat possible, per tal de ser el més eficients possible. Només així aconseguirem programes que transformin i cohesionin els nostres barris i les nostres viles.

I, per tant –vaig acabant–, des del Grup de Convergència i Unió creiem necessari atendre les parts més degradades dels nostres municipis, i des del Govern de la Generalitat s'actuarà per garantir la millora dels nostres barris i viles, perquè creiem en el nostre món local i apostem per uns territoris regenerats i cohesionats.

Per tant, i com a conseqüència, i perquè creiem en aquesta llei i en el paper que ha tingut i tindrà en la rehabilitació dels nostres barris i viles, des del Grup de Convergència i Unió donarem suport a la moció.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació té la paraula l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho per pronunciar-se sobre les esmenes.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. Sobre una de les esmenes, que fa referència que «diu el 2011, posem-hi el 2012», no l'acceptarem per una raó òbvia. Estem en un exercici pressupostari que encara no sabem quin serà el resultat, perquè encara no coneixem el pressupost del 2011. Per tant, nosaltres aspirem i esperem que en el pressupost del 2011 hi hagi les consignacions pressupostàries a les quals fem referència amb aquesta proposta.

En la segona, dir-li al senyor diputat que, bé, l'objecte d'aquesta interpellació i aquesta moció subsegüent era la preocupació que tenia jo crec que no solament el nostre grup, sinó que el podien compartir altres grups de la cambra, que davant de les retallades anunciades i reenunciades, però no concretades, reiteradament, pel Govern, acabés afectant aquesta llei, que des del nostre punt de vista ha tingut, com s'ha reconegut en aquesta tribuna, tants efectes positius.

Per tant, l'objecte de la interpellació i també, concretament, de la moció, és anar en aquesta direcció. És a dir, nosaltres el que volem és un compromís clar, concret, que hi haurà una continuïtat, no solament jurídica sinó econòmica, d'aquesta llei.

(Adreçant-se a Salvador Milà i Solsona.) Vostè planteja la possibilitat de poder incloure..., donar-li una base una mica més àmplia, que és la rehabilitació d'habitatges. Entenem que segurament això desvirtuaria el que és l'objecte d'aquesta proposta, d'aquesta moció, per entendre també que el que és el concepte de rehabilitació d'habitatges, que és molt important, que actua efectivament tal com vostè ha dit, sobre temes de l'ocupació i sobre temes de la millora, en canvi té legislació específica tant a nivell de l'Estat com a nivell de la Generalitat, té un tractament fiscal diferenciat amb el tema de l'IVA, i per tant creiem que en aquest moment podria desvirtuar l'objectiu d'aquesta moció.

En qualsevol cas, nosaltres expressem la nostra voluntat que hi haurà possibilitats, i si el seu grup presenta qualsevol iniciativa que vagi en la direcció de potenciar el tema de la rehabilitació d'habitatges, en aquesta vessant de millora de les condicions de vida de les ciutadanes i dels ciutadans, d'ajudar també a l'economia, i donar la importància que tenen els programes de rehabilitació d'habitatges, nosaltres estarem al seu costat. Ara per ara, aquestes dues esmenes, pels motius que he expressat, no les podem acceptar.

Acabo dient..., i agraint la unanimitat que hi ha en la moció..., de donar suport a aquesta moció, perquè ara sí, aquesta unanimitat jo crec que és la millor garantia de la continuïtat de la Llei de barris.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passarem a la votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial.

Comença la votació.

Senyora Simó? (Pausa.) I senyor Turull? (Pausa.)

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les relacions amb l'Ajuntament de Barcelona (tram. 302-00020/09)

Passem ara al punt setzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les relacions amb l'Ajuntament de Barcelona. Té la paraula per presentar-la el Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Joan Ferran.

(Pausa.)

Abans de donar la paraula al senyor Ferran, permetin-me que saludi a la tribuna l'excel·lentíssim senyor Jordi Hereu, alcalde de Barcelona.

Senyor Ferran, ja pot començar.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora vicepresidenta del Govern, senyor conseller... Senyor alcalde de Barcelona, moltes gràcies per acompanyar-nos en un dia com avui, en què es tracta un tema específic de la ciutat de Barcelona. Específic però prolongat en el temps, perquè en el contingut de la interpellació que vam fer a Presidència –al Govern de la Generalitat– hi havien diferents eixos, i un dels eixos principals era de contingut en certa manera teòric, si em permet l'expressió. I era saber –volíem saber– quin era el posicionament, quin era el capteniment, com veia el Govern de Convergència i Unió i el Grup de Convergència i Unió el concepte de Barcelona, el concepte de capitalitat, el concepte de la capital de Catalunya respecte a la nació que és la nació catalana.

I no era una discussió fútil, això, no era una cosa per anar passant. Era simplement per comprendre quin tipus de relació s'havia d'establir entre el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona i quin tipus de relació s'havia d'establir respecte a una capital que necessita unes despeses de capitalitat complementàries.

I això a venia a tomb, entre altres coses, perquè feia poc que un conseller que pentina cabells blancs ens havia dit que les relacions històriques que hi havien hagut entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat havien estat sempre de guerra freda, i ens interessava saber realment si vostès volien continuar aquells vint-i-tres anys en què havia governat Convergència i Unió i havia governat el president Pujol, amb una relació de guerra freda, o si volien acabar d'una vegada per totes aquesta guerra freda i començar un altre tipus de relació, una relació en què hi hagués un capteniment per part del Govern de la Generalitat..., de l'Ajuntament de Barcelona, amb el que val, amb el que és, amb el que representa, amb el que implica respecte a la nació catalana. I en aquest sentit volíem saber si volien continuar o no aquella política, i això s'havia de veure en assumptes pressupostaris, en assumptes econòmics, en tarannà, en relacions amb la ciutat de Barcelona.

La senyora vicepresidenta del Govern, la senyora Ortega, ens va contestar: «Hi ha una carta municipal, i hi ha establert un tipus de relacions determinats.» I nos-

altres creiem que amb això no n'hi ha prou. Nosaltres volem saber si realment hi ha un compromís polític, seriós, filosòfic, teòric fins i tot, del que és la ciutat de Barcelona amb la Generalitat, amb el que és l'Administració que governa la Generalitat de Catalunya.

Aquest era el primer objectiu d'aquella interpellació, que va quedar confús, perquè després veurem –depèn del que vostès votin– si ho tenen clar o no ho tenen clar, quina relació volen establir entre les administracions.

El segon era molt més prosaïc, si em permeten l'expressió. Era dir: el ple de l'Ajuntament de Barcelona va votar un seguit de qüestions molt interessants que reclamaven no més coses, sinó simplement que es complissin aquelles coses que estaven acordades, que estaven fetes i que estaven a punt d'entrar en funcionament, i si pensaven fer-ho o no. I, clar, què deia aquella resolució? Aquella resolució deia coses tan simples, tan senzilles, tan clares, tan diàfanes com posar en funcionament de forma immediata els equipaments educatius, sanitaris, socials de la ciutat de Barcelona que ja estiguin construïts, i garantir la finalització de les obres i equipaments previstos per a l'any 2011. I a més a més deia: «Garantir les transferències compromeses per mantenir la prestació dels serveis educatius, sanitaris», etcètera. I nosaltres vam dir: «Escoltin, votin això. Per què no voten això?»

Hi havia un tercer eix de la nostra intervenció: «Votin això perquè el senyor Xavier Trias, en nom del Grup de Convergència i Unió de l'Ajuntament de Barcelona, ha votat això.» I els demanem a vostès coherència, en una situació en què hi han unes retallades indiscriminades –que vostès passaran a la història com «el Govern de les retallades», els posaran l'afegit aquest; vostès són «el Govern de les retallades»–, en una situació històrica d'aquest tipus, hi ha un candidat a l'alcaldia de Barcelona que es permet el luxe..., i vota en aquest sentit.

I nosaltres l'únic que volíem dir en l'últim moment és: diguin-nos vostès què en pensen, de la ciutat, mirin vostès el que han votat. I ara els demanem: siguin coherents vostès, o desmenteixin o matisin el que ha dit el que es presenta de candidat a l'alcaldia de Barcelona. Intentin portar coherència, coordinació en el mateix sentit del seu vot i del seu discurs en un lloc i en un altre. Expliquin-nos-ho al Parlament de Catalunya. Posin-ho en evidència. I, si no és així, ens ho diuen. Però llavors li diuen també al senyor Xavier Trias que calli (*remor de veus*), que no presumeixi de dir –que no presumeixi de dir– que el senyor Artur Mas farà a Barcelona allò que vostès ens estan dient en els seus discursos de les retallades que no pensen fer.

Aquest era el fil argumental de la nostra intervenció, d'aquella interpellació. Senyora presidenta, ja acabo. Tres sentits, volem saber què pensen de la ciutat, volem saber si són fidels a allò que voten en un lloc i en un altre, i volem saber, si no és així..., que desautoritzin o el grup d'aquí o el senyor d'allà.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Esquerra Republicana i Solidaritat, i l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha estat retirada. Per tant, té en primer lloc la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó, en nom del Grup Parlamentari Popular.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. El Grup Parlamentari del Partit Popular comparteix el que es reclama en aquesta moció: que el nou Govern de la Generalitat executi tot allò que ja estava compromès en l'àmbit educatiu, sanitari, social de la ciutat de Barcelona. I precisament aquesta és la qüestió: que actuacions ja compromeses i equipaments ja enllestits no tinguin garantida la seva entrada en funcionament.

Però per al Grup Parlamentari del Partit Popular això no és suficient, perquè no es tracta de donar compliment al que ja estava previst sinó que caldria reclamar al nou Govern de la Generalitat que resolgui els incompliments en política social, sanitària i educativa, i en equipaments que necessita la ciutat de Barcelona i que el Govern tripartit no ha estat capaç de fer realitat.

Doncs, quin és aquest balanç del govern tripartit? Si parlem del Pla d'equipaments escolars aprovat el 2008, únicament s'han inaugurat quatre centres, i quinze dels vint-i-quatre previstos encara estan pendents de la gestió dels solars que han d'ocupar o dels projectes; successius incompliments del mapa escolar dibuixat el 2006, entre els quals tenim centres no construïts, com el de la Marina, Can Batlló o el de la Model, endarreriments com els dels CEIP Baixeres, Mediterrània o Angeleta Ferrer; incompliments de la Generalitat pel que fa al finançament del terç que li pertoca en el finançament de les places de llars d'infants; o, en l'àmbit social, cal denunciar els incompliments i els retards del conveni del 2005, ja que no s'ha construït ni un sol centre dels previstos adreçats a la gent gran ni a les persones discapacitades; o, quan parlem dels centres socials, deu encara estan en situació de provisionalitat; o, quan parlem dels centres de salut i el conveni que es va signar l'any 2003, encara no han entrat en funcionament deu dels centres d'atenció primària previstos.

Per tant, hi ha una primera conclusió que és clara: el Partit Socialista, el Govern tripartit, reclama a l'oposició el que ha estat incapaç de fer des del Govern o, millor dit, el que ha incomplet estant dins del Govern.

Però per nosaltres això no és excusa per al nou Govern de la Generalitat, perquè estem a favor, des del Grup Parlamentari del Partit Popular, de tot allò que estava previst, malgrat que acumuli retards i incompliments, i es tiri endavant. Perquè posem per damunt de tot que aquests serveis estiguin a l'abast dels veïns de Barcelona.

I és per això que hem presentat tres esmenes. En la primera reclamem que quan parlem de les transferències que s'han de realitzar ens referim també a la plena execució de transferències d'exercicis anteriors. En

la segona esmena, que es resolguin també els retards en els convenis signats per l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya, que afecten equipaments no executats i que ara ràpidament n'hem fet un detall. I, finalment –i, per nosaltres, el que és més important–, que el Govern de la Generalitat impulsi un nou finançament per a la ciutat de Barcelona que contempli les despeses de capitalitat, suplència i subsidiarietat.

I aquí ja hem lliurat a la Mesa i hem presentat –i aprofitem de fer-ho també *in voce*– una esmena d'una errada material, que on parlava de «capacitat» al que ens volíem referir era a les despeses, òbviament, de «capitalitat». Petició que des del Grup Parlamentari del Partit Popular fa molts anys que fem en aquesta seu parlamentària.

Nosaltres ja manifestem al representant del Grup Socialista que si ens accepten aquestes esmenes nosaltres votarem favorablement la moció presentada, perquè entenem que el conjunt d'aquestes esmenes van en la direcció de garantir uns serveis sanitaris, educatius i socials als ciutadans de Barcelona.

Per tant, i en conclusió, hem passat dels incompliments flagrants del tripartit a les retallades fora mida de l'actual Govern de la Generalitat. Passem d'un govern municipal a la ciutat de Barcelona callat i submís amb els incompliments del Govern tripartit de la Generalitat a una Convergència i Unió comprensiva i que justifica les actuals retallades del Govern de la Generalitat. I en tot aquest procés hi ha un comú denominador, que és que els perjudicats són els ciutadans de Barcelona, el perjudicat és la ciutat de Barcelona.

Per tant, els ho diem a uns i als altres, als que governen a la Generalitat i als que governen l'ajuntament: rectifiquin, rectifiquin. Garanteixin els serveis educatius, sanitaris i socials de la ciutat de Barcelona i l'entrada dels funcionaments previstos, i deixin de banda uns i altres les seves picabaralles, que no interessin als barcelonins.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyor alcalde de Barcelona... L'any 2003 ens vam trobar, quan vam entrar el Govern d'esquerres a Catalunya, una relació Barcelona-Catalunya francament degradada. Fins i tot el candidat de Convergència i Unió a l'alcaldia de Barcelona parla de «guerra freda», utilitza aquesta expressió.

Barcelona havia estat exclosa d'equipaments socio-sanitaris; estàvem a 2.500 places de residència de gent gran no per estar a les ràtios òptimes, sinó senzillament per estar a la mitjana catalana. I la veritat és que aquests dèficits d'inversió social a Barcelona,

de vint-i-tres anys de mala relació, de vint-i-tres anys de «guerra freda» –per utilitzar la seva expressió, no la nostra–, els ciutadans els patien i no volem tornar a una situació d'aquest tipus.

Per tant, avui, el diputat Ferran ens presenta una moció –quasi li diria, si m'ho permet, «un disc sol·licitat»–, que quasi..., hi ha una qüestió que no ens acaba d'agradar i és que retorna a aquest tipus de relació de retret constant, en lloc de col·laboració.

Jo crec que el camí marcat aquests set anys ha canviat molt el rumb de les relacions Barcelona i Catalunya. Hem aconseguit desencallar el consorci d'educació, que era una oficina amb un gerent, una secretària i ja està, i avui és una realitat que dona servei, que millora el servei, que coordina les escoles de la Generalitat i les escoles municipals en una única xarxa..., donant millor servei als ciutadans. Hem donat un impuls extraordinari al Consorci de la Salut de Barcelona i s'ha reconegut la capacitat de gestió de la capital de Catalunya en àmbits que competencialment eren de la Generalitat, però que treballant-los junts s'aconsegueix millor servei als ciutadans. I s'ha creat des de zero i s'ha desenvolupat un nou ens, el consorci de serveis socials, on col·laboren les dues administracions donant un bon exemple. Aquest és el camí a seguir, el d'aquests consorcis, el de la col·laboració.

Per tant, els demanem, senyors del Partit Socialista, senyors del Govern de la Generalitat, que no ens portin a aquest *revival* tan desagradable, tan nociu per als ciutadans que van viure durant vint-i-tres anys de «guerra freda», de mala relació, de retrets mutus.

Aquesta és una moció que, evidentment, no es pot treure del marc preelectoral que estem vivint. I ens preocupa l'escassetat d'idees que en aquesta campanya es va veient quan, per una banda, el doctor Trias ens recepta genèrics que no concreta –i que avui volem veure si es concreta allò que es vota, amb coherència, a l'Ajuntament de Barcelona i a la Generalitat– i, per una altra banda, estem veient que l'alcalde de Barcelona vol, a través del Grup Socialista al Parlament, fer oposició al Govern, no agafant l'estil que hauria d'agafar, que és el de col·laboració entre els dos governs. Que assistim a uns retrets mutus, que assistim a una certa falta de formes que impedeix la relació normal entre els dos governs, els ciutadans de Barcelona no ens ho mereixem. El que ens mereixem no és un govern de la ciutat fent oposició a la Generalitat, sinó que el que ens mereixem és col·laboració, és posar en marxa aquells equipaments que només els falta treure el plàstic de damunt dels mobles, com recollien diversos articles de premsa que han visitat i fotografiat –i els els puc ensenyar, un darrere l'altre, en diversos equipaments de la ciutat de Barcelona que només els falta treure el plàstic de damunt dels mobles–..., i també requereix per part de l'Ajuntament de Barcelona una vocació de col·laboració en fer la seva part, que li toca.

Mirin, del Conveni de 2005 de serveis socials, s'ha avançat molt. Allà on no es podia avançar –perquè, per exemple, l'ajuntament no havia posat alguns terrenys a disposició, o n'havia posat de petits, o havia posat

equipaments per a centres de dia de gent gran amb un pendent que, òbviament, no els feia aptes per a gent gran— hem hagut i hem volgut, des del Govern anterior de la Generalitat, avançar igualment, per exemple, en la concertació de places amb el sector privat.

És per això que els demano responsabilitat als dos governs. Prou confrontació, prou marejar la perdiu, no converteixin la seva responsabilitat de col·laborar i donar el servei que mereixen els ciutadans de Barcelona en campanya electoral.

Per tant, senyors del Govern de la Generalitat, treguin el plàstic que hi ha damunt dels matalassos per poder obrir equipaments de gent gran que ja tenen llista d'espera i que estan els pacients esperant per entrar-hi, i, senyors del govern de Barcelona, posin a disposició els sòls que deien ja al conveni de 2005 i que, fins a dia d'avui..., no han fet.

Demanem a tots dos que deixin de marejar i deixin de convertir la prestació de serveis en campanya electoral, que no ens tornin a aquella nefasta «guerra freda» de vint-i-tres anys i que continuïn l'esperit de col·laboració que, amb el darrer Govern d'esquerres a la Generalitat, es va aconseguir.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyora presidenta. Des del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència hem presentat una esmena en aquesta moció, i precisament l'argumentació que ha fet servir el senyor Ferran per defensar-la ens referma en l'esmena que hem presentat.

Ell parlava de posar a prova si aquesta «guerra freda» entre Barcelona i la resta de Catalunya havia finalitzat o no havia finalitzat i ens presenta una moció que, precisament, té tota la lògica de la voluntat de mantenir i continuar aquesta «guerra freda». Perquè presentar una moció on es reclama, específicament per a la ciutat de Barcelona, la posada en funcionament de forma immediata dels equipaments educatius, sanitaris i socials que ja estiguin previstos per a l'any 2011, doncs, ens sembla raonable —una cosa que ja està pressupostada, una cosa que s'ha de posar en marxa, evidentment, és raonable que es compleixi—, però exactament per què, per a la ciutat de Barcelona? Una moció d'aquestes característiques al Ple del Parlament de Catalunya hauria de posar i hauria d'exigir que es posin en marxa tots els equipaments de tot el país —de Catalunya— que ja estan previstos per a l'any 2011. Aquesta moció que vostè ha presentat seria més pròpia d'una proposta de resolució en comissió parlamentària, adreçada a un municipi concret —encara que sigui la capital, òbviament, i tota la importància que això té, perquè afecta un gran nombre de ciutadans. Però hi ha comarques del país que també afecten un gran nombre de ciutadans i hi ha municipis també que són molt importants.

Nosaltres li hem presentat una esmena que ens sembla totalment raonable i és: fem que aquesta moció acabi amb aquesta «guerra freda» que vostè vol acabar entre Barcelona i Catalunya i parlem directament de Catalunya, on estan inclosos, evidentment, tots els equipaments de la ciutat de Barcelona. Per tant, no cal fer aquesta separació, no cal fer aquesta dislocació, aquesta discriminació entre Barcelona i tot el país, quan Barcelona està perfectament inclosa en tot el país.

És d'aquesta manera com donem una visió nacional, una visió global a les problemàtiques que té el nostre país i no fem debats específics que tenen molt d'electoralista, li hem de dir, tenint en compte que estem a unes setmanes de les eleccions municipals..., voler anar a generar una confrontació política o una dislocació entre la capital i el conjunt del país.

Esperem, per tant, que pugui acceptar aquesta esmena. Això garantiria el nostre vot a favor d'aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula per fixar la seva posició l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta del Parlament, excel·lentíssim senyor alcalde de Barcelona, honorable consellera i il·lustres diputats i diputades... A favor, en general, de l'esperit de la moció. Només fer una sèrie de reflexions quant al primer punt, perquè a posar en marxa els equipaments que ja estan construïts, doncs, evidentment, hi estic a favor. El que succeeix, que també, potser, hauríem d'analitzar si el benefici d'utilització d'aquests equipaments podria suportar —i ho dic atesa la situació de crisi que estem patint— el cost del manteniment d'aquests equipaments.

I voldria fer una referència a la teoria microeconòmica del cost irrecuperable, que fa referència, com saben vostès, que els costos realitzats, doncs, no ens han de condicionar a la presa de decisions de cares al futur. I, per tant, doncs, aquí crec que caldria fer una anàlisi dels equipaments que estan construïts i dels quals volen garantir la finalització de la seva construcció en aquest sentit: avaluar això, el benefici de l'ús, si suportarà el cost de manteniment d'aquests equipaments. D'acord, per això, amb aquest primer punt, de donar-hi suport.

I, en el segon, totalment d'acord. És a dir, s'ha de garantir la transferència de tots aquests serveis a la ciutat de Barcelona. Barcelona és prioritària per a la construcció d'una Catalunya amb poder d'estat. Sóc dels que defensa, doncs, que Barcelona ha de ser capital d'estat i és un dels instruments més importants que tenim per promoure la imatge dels catalans al món. I, per tant, tots aquests serveis han de ser competència de l'Ajuntament de Barcelona, i més si estan acordats.

Per tant, votaré a favor de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Muy honorable presidenta, *consellers*, diputados... Hombre, nosotros, en general, no solemos apoyar las mociones preventivas, por principios. Pero en este caso entiendo el recelo del Partido Socialista. Entiendo el recelo porque, claro, durante veintitrés años los gobiernos de Convergencia trataron a Barcelona como una ciudad rebelde. La trataron como rebelde porque realmente era rebelde, y era rebelde al nacionalismo; vamos, era la bicha. Claro, era como el reducto de los galos, pasa que era muy grande, ¿eh? (*Rialles*.) El reducto de los galos, prácticamente, a la mitad de Cataluña era casi..., el mapa era más grande que el territorio, es decir... Pero la trataban así: rebelde, rebelde al nacionalismo, y había que normalizarla.

¿Y cómo se hizo? Pues como se suele hacer con las ciudades rebeldes: castigándola. Se la castigó en infraestructuras sociales y urbanas, se la sometió a un retraso en su crecimiento voluntariamente. Se hizo bajo el paraguas del «equilibrio territorial», el equilibrio territorial (*sona el senyal acústic que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció*) –jolin, qué rápido pasa el tiempo– que castigaba a más de la mitad de la población. Se desmontó el área metropolitana, el Gran Satán, que se convertía en el contrapoder al nacionalismo. Por lo tanto, entendemos ese recelo.

Hombre, lo de la coherencia lo entendemos menos, porque, claro, entre lo que vota... Es decir, usted pide coherencia entre lo que vota Convergencia aquí y en el ayuntamiento. Hombre, ustedes, entre lo que votan aquí y en el Congreso de los Diputados, pues, también a veces media un rato.

Pero, bueno, de cualquier manera, entendemos –entendemos– que es necesaria esta moción preventiva. Queremos salvaguardar las inversiones previstas y comprometidas con la ciudad de Barcelona, queremos una ciudad de Barcelona capital de Cataluña y cocalpital de España, ¿eh? No de un estado, no de una nación, como antes decía Joan Ferran: de una comunidad autónoma potente, la comunidad líder en España y cocalpital de España. Que vuelva a ser aquello que fue y que solo el nacionalismo reaccionario y contramoderno –antimoderno–, pues..., la ha sometido; que vuelva a ser el líder, el faro cultural, económico de nuestro país –de España–, y que lo vuelva a ser desde su profunda catalanidad, respetando al conjunto de los ciudadanos, la convivencia y la cohesión social.

Apoyaremos la moción de cualquier manera, señor Joan Ferran, ¿eh?

Gracias.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la diputada senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Per informar que el nostre grup parlamentari també votarà a favor d'aquesta moció, perquè ens sembla que tampoc hi ha marge. Ho hem fet tots els grups parlamentaris en el Parlament, hem recolzat aquesta moció en el grup municipal a l'Ajuntament de Barcelona. No entendria que hi hagués una votació diferent per part de ningú en aquesta votació.

D'altra banda, ens han sorprès algunes de les afirmacions que hem sentit per part d'alguns grups, apellant de nou a la «guerra freda» i a la confrontació entre institucions. Perquè quan l'alcalde de Barcelona –que aprofitem per saludar: benvingut– és exigent amb el Govern anterior, aleshores resulta que hi ha «discrepàncies entre socis de Govern»; aleshores resulta que hi ha confrontació i que des de l'Ajuntament de Barcelona es feia oposició al Govern anterior. Quan és ara exigent amb el Govern actual, resulta que és «guerra freda». I quan, perquè no sigui ni una cosa ni l'altra, des del mateix ajuntament es promou una moció que faci consens amb tots els grups per reclamar allò que la ciutat ha acordat amb el Govern de la Generalitat, per reclamar que allò que ja està pràcticament en funcionament s'hi acabi de posar, que allò que està pendent d'acabar-se s'acabi, aleshores tothom hi fa escarafalls. Doncs, què ha de fer l'Ajuntament de Barcelona? Em fa l'efecte que ha complert el paper que li tocava, i que avui tots, suposo, l'acompanyarem en aquestes reivindicacions, com van fer tots els grups municipals el dia que això es va votar a l'ajuntament i com avui es votarà aquí.

Perquè en el fons el que demana és reproduir el consens, perquè allò que està a mig fer s'acabi, perquè aquests equipaments dels quals es parla a la moció entrin en funcionament i perquè aquelles transferències que ja estan confirmades acabin arribant, per mantenir aquests equipaments. Que són, recordem-ho, equipaments socials: escoles, centres d'atenció primària o centres per a gent gran, i altres tipus de serveis socials. No em fa l'efecte que estiguem parlant ni de res superflu ni de res que cap dels grups no estigui disposat a prioritzar.

Em semblen molt bé, a més a més, molt pertinents, aquestes esmenes que ha presentat el Grup Popular, i que he entès que s'acceptarien o que em fa l'efecte que s'acceptaran, perquè acaben recordant que cal resoldre el tema del finançament de l'Ajuntament de Barcelona. I, per tant, és pertinent també que en un punt sobre, precisament, equipaments i finançament s'hi faci referència.

Però, en tot cas, senyor Calbó..., ho dic perquè és vostè qui parlava que hi havia la mateixa, diguem-ho així, «insensibilitat» per part del Govern actual que de l'anterior. Home, jo hi faria alguna distinció, perquè durant els darrers vuit anys Barcelona ha pogut doblar el nombre de llars d'infants, per exemple; ha pogut, en el desplegament del seu pla d'equipaments, tenir més de vint-i-cinc equipaments socials acabats i en funcionament –en té catorze que estan a mig fer, i en té onze pendents de tramitació de finançament. Té, a més a

més... (*Veus de fons.*) D'un pla d'equipaments en què la meitat ja està fet i la resta està en camí de fer-se, pendent també del finançament de la Generalitat. Un ajuntament que, en els darrers vuit anys precisament, ha permès universalitzar els serveis socials.

Tot això no s'hauria pogut fer, senyor Calbó, si no fos per l'exigència municipal a què fem referència, però si no fos també perquè a l'altra banda de la taula hi havia un govern de la Generalitat que escoltava, es comprometia i pagava. I, per tant, em fa l'efecte que el que reclama la moció en aquests dos punts, i el tercer que afegirem a proposta seva, és que la Generalitat continuï sent a l'altra banda de la taula escoltant, comproment-se i pagant, que és el que feia el Govern anterior.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, després de sentir les intervencions de tots els grups parlamentaris, em reafirmo en l'esquema que tenia d'intervenció. Crec que som aquí per tres raons fonamentals. Estem discutint això –què fem amb relació a l'Ajuntament de Barcelona, ara i aquí– per tres raons.

Una primera, que se'ls escapa i que no és anecdòtica ni fruit, com diu el meu col·lega Jordi Turull, «de l'atzar còsmic». Estem aquí perquè la situació de les finances de la Generalitat està en un estat lamentable, conseqüència certament d'una crisi econòmica, però no menys cert d'una mala gestió pressupostària, de no haver aturat a temps determinats dispendis. I només cal que els recordi que, quan es va fer el traspàs de poders entre el president Montilla i el president Mas, ens van dir que el forat de la Generalitat que s'havia generat en l'exercici 2010 era de 4.300 milions d'euros. Finalment ha estat de gairebé 7.500 milions d'euros. Estem aquí per aquesta raó.

I estem aquí, també –i nosaltres ja els revelarem quin és el sentit del vot–, perquè de llavors ençà ens ha dit el Govern central que ni ens pensava pressupostar el Fons de competitivitat –1.400 milions d'euros, que val a dir que ajudarien molt a poder complir compromisos–, ni a més a més no ens faran ni una bestreta, i ens diuen –i en això Convergència i Unió ja ha dit que no–: «Escolti, i si volen, apugin els impostos.» Estem aquí per aquesta raó.

Estem aquí encara, també, per una segona raó: perquè malgrat el que s'ha dit des d'aquesta tribuna, hi ha hagut reiterats incompliments de l'anterior Govern tripartit amb relació a Barcelona. I no els reiteraré, els va dir la vicepresidenta del Govern des d'aquesta mateixa tribuna i algun altre portaveu s'hi ha referit. Tinc aquí alguns documents que no em donarà temps de llegir-los. Una resposta curiosíssima a un grup parla-

mentari, amb relació als equipaments socials. De catorze compromisos de la Generalitat, set no es van poder fer per imperícia de l'ajuntament a l'hora de cedir locals, i uns altres quatre no es van fer, doncs, per imperícia o pel que fos de la Generalitat.

Però hi ha una tercera raó per la qual estem avui i ara discutint això aquí: perquè tenim eleccions el dia 22. Aquesta és la raó. I totes les intervencions que m'han precedit ho subratllen d'una manera rotunda. I aprofito per saludar el senyor Jordi Hereu, que no sé ben bé si hi està en qualitat d'alcalde o de candidat del PSC a les pròximes eleccions. Però, en qualsevol cas, estem aquí... (*Remor de veus.*) El saludo en qualitat d'alcalde i subratllo que no sé, també, si ve en la condició per la qual –la tercera–..., ens porta en aquest debat, que és la de candidat del PSC. Perquè després de trenta-dos anys d'hegemonia socialista a l'Ajuntament de Barcelona, vostès es veuen venir la pedregada. I ara, correm-hi tots i comencem a reclamar i a ser més exigents; aquella exigència que no varem saber veure al llarg d'aquests darrers set anys. Quan hi havia aquests incompliments no ens havia acompanyat mai: ni el PSC havia fet aquesta mena de propostes ni els seus socis de govern, en aquesta tribuna –malgrat, doncs, reiterats incompliments, que hi van ser.

I amb aquestes credencials d'incompliments, ens vénen aquí –amb aquest full de serveis– i ens demanen, ens exigeixen que votem una moció per coherència amb el que vam votar a l'Ajuntament de Barcelona. I nosaltres, de coherents, en som, i malgrat que vostè no hagi volgut ni entrar a negociar les nostres esmenes..., que demanaven dues coses: reconèixer la capitalitat, que vostè s'hi ha referit però que no l'ha recollit en el text de la moció, i situar la ciutat de Barcelona en allò que ha de ser: la capital de Catalunya que volem, en un context d'una Catalunya que també volem exactament igual, de qualitat de vida i amb els mateixos serveis. I això, vostè ha renunciat a la possibilitat que ho negociem. No explicaré quina conversa hem tingut, perquè, escolti, no... Diu: «Votin o no votin, perquè tant se val si voten com no, mirarem de fer-los mal.» Això és el que ens ha vingut a dir.

En qualsevol cas, sí que li diré el que farem –més enllà de quin és el sentit del vot, que ja l'he revelat: que nosaltres hi votarem a favor perquè de coherents en som–, nosaltres el que els diem des de CiU és que la situació financera de la Generalitat és la que és. Per una crisi certament global, i també de l'Estat espanyol, i també de Catalunya, però per una imperícia i una deixadesa notable de l'anterior Govern, en què vostès tenen molta i molta responsabilitat. Els diem que, a diferència, doncs, del que fan vostès, nosaltres sí que farem un pla d'estabilització, que tant de bo hagués començat fa dos o més anys, a les finances de la Generalitat. Els diem, també, que a nosaltres ens hauria agradat –i aquest era el sentit de les nostres esmenes– que s'hagués reconegut la capitalitat de Barcelona, que no hem negat mai i que vostè s'ha oblidat d'escriure-la en la moció. Però no una capitalitat d'esquena al país. Aquesta és la gran diferència entre vostès i nosaltres. Vostè ens parla de «guerra freda»; nosaltres no li parlem de «guerra freda».

Aquesta moció, tal com està escrita..., i la votarem, doncs, per coherència amb el vot, però el nostre «sí» porta implícita també la complicitat amb la resta de ciutats d'aquest país. Aquesta moció està escrita fins i tot a esquena de l'àrea metropolitana, tal com l'ha escrit i sense acceptar les nostres esmenes. Aquesta moció està escrita, doncs, d'esquena a l'Ajuntament de l'Hospitalet, de Terrassa, de Vic, de Girona, de Reus, de Tarragona... I aquí hi ha molta gent, a les eleccions, que es presentaran i que defensaran això. I el nostre «sí» en aquesta moció és sí a preservar l'estat del benestar en aquest context de dificultat, però sí, també, a tenir un país equilibrat.

I això de l'equilibri territorial, senyor Cañas, no és una entelèquia, és una realitat. Perquè nosaltres, avui, diem sí a preservar l'estat del benestar a Barcelona, i no canviarem el vot perquè no ens deixin dir sí, també, a preservar-lo a l'Hospitalet, a Girona, a Lleida, a Tarragona, a Terrassa, a Sabadell, a Vic i a totes les altres ciutats del país. I això no ens ho deixen votar. La qual cosa no impedeix que nosaltres siguem coherents amb quin ha estat el nostre discurs, amb quina és la nostra trajectòria i amb quin és el nostre posicionament amb relació a això.

El nostre és un «sí» compromès amb la ciutat de Barcelona. I tant com vostès, ni més ni menys. Tant com vostès, a qui vam trobar a faltar quan l'anterior Govern –que governaven vostès, a la Generalitat–, doncs, incomplia reiteradament molts dels compromisos –i no tinc temps de llegir-los-els, però en qualsevol cas, si vol, després els dono.

Però és també un sí solidari amb la resta del país. Que avui no puguem votar allò que esmenava en aquesta moció, que sí que volem una capital forta, però en un context d'un país equilibrat, no vol dir que hàgim de donar –i no la donarem– l'esquena a la ciutat de Barcelona.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. El senyor Espadaler ens deia per què estem aquí. Doncs, estem aquí perquè vostès no saben què fer amb aquest país ni què fer amb les retallades. *(Remor de veus.)* Estem aquí perquè vostès no ens han presentat el pressupost i, aleshores, no sabem el que volen fer. *(Remor de veus.)* Estem aquí perquè vostès no fugin d'estudi dels compromisos que hi han compromesos entre les administracions de Catalunya.

Hi votaran a favor perquè perdrien, si no *(remor de veus)*, perquè vostès han vist que tots els altres grups de la cambra els han dit que perdrien. I estem aquí i estarem aquí per veure si després compleixen això que ara volen votar vostès aquí. Que no ho faran, que això

és habitual moltes vegades en la seva formació: no complir el que prometen.

Per tant, ja veu per què estem aquí: per tres circumstàncies que vostès no saben fer, i perquè volem veure si compliran, i perquè el senyor Trias va votar a contracor. I a vostès els dol i ara no el volen desautoritzar. Estem aquí per totes aquestes coses, però el temps dirà i veurem què passa.

Miri, senyor Espadaler, sap per què no li hem aprovat la seva esmena? Perquè a dalt de tot de l'esmena, que era la mateixa que a l'Ajuntament de Barcelona, vostès ens treien «de forma immediata». I «de forma immediata»..., li ho han dit els altres portaveus: «Està tot fet, s'ha de treure el plàstic», com deia el senyor Amorós. I vostè no volen ni treure el plàstic a això, no volen treure re; vostès no volen fer res, no es volen comprometre en re! Vostès estan enganxats i no són responsables del que hi ha en aquests moments a la ciutat de Barcelona. I, per tant, la nostra situació és aquesta.

I ara, senyora presidenta, si m'ho permet, em defineixo respecte a les altres esmenes. La seva no l'acceptem perquè volen dilatar en el temps el que és urgent per a la ciutat de Barcelona. I perquè avui, que és el dia de la República, com vostè sap molt bé –*res pública*: cosa pública–, la majoria dels diputats d'aquesta cambra han defensat la cosa pública. I l'han defensat dient: «Posi's en pràctica allò que està fet. Posi's en pràctica allò que està compromès. Posi's en pràctica allò que necessiten avui, ja, els ciutadans de Catalunya i els ciutadans de Barcelona.»

Acceptarem en aquest sentit, senyora presidenta, les esmenes d'Esquerra Republicana i del Partit Popular, malgrat que diem al Partit Popular que tindrà ocasió, en el Ple de l'Ajuntament de Barcelona, el senyor Alberto Fernández Díaz de tenir la discussió que vol que tinguem aquí. Però jo vull agrair al Partit Popular aquesta visió de *res pública* –de cosa pública– que avui ha tingut en exigir les exigències que estan compromeses i que s'han votat en el plenari de l'Ajuntament de Barcelona.

El mateix li dic al company Oriol Amorós, d'Esquerra Republicana –en el mateix sentit li ho dic. Tindran temps, lloc i ocasió en l'Ajuntament de Barcelona per discutir i contrastar les valoracions del moment, però també agrair-los aquestes esmenes, que tenen com a denominador comú la defensa d'allò públic, que no hi hagin retallades, que els ciutadans de Barcelona puguin gaudir no de coses que se'ls ha de prometre, que han de venir, sinó de les que tenen a l'abast, a tocar de dits, i que vostès les volen tenir tancades i que s'omplin de pols.

Aquesta és la nostra posició. I pensin una cosa: el senyor Trias pot votar falsament el que li doni la gana a contracor *(remor de veus)*, però en el seu nom..., fixi's-hi: *Trias*. La primera, *tisorada*. La segona –erra–, *retallada*. *(Remor de veus. Diverses veus increpen l'orador.)*

Gràcies, senyora presidenta.

(Ramon Espadaler i Parcerisas demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Espadaler?

Ramon Espadaler i Parcerisas

Sí, gràcies, senyora presidenta...

La presidenta

Per al·lusions, per contradiccions...?

Ramon Espadaler i Parcerisas

Per al·lusions i per contradiccions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies. Ni la displicència ni el to del senyor Ferran ens faran canviar quin és el sentit del nostre vot, que reitero i lamento que li dolgui: és un vot a favor de la ciutat de Barcelona, d'una Barcelona que volem capital, d'una Catalunya plena i equilibrada; senzillament aquest és el sentit del nostre vot. Nosaltres no hem vingut aquí a fer campanya electoral. Vostès, ha quedat evident que sí.

Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. Joan Ferran i Serafini demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Ferran?

Joan Ferran i Serafini

Per al·lusions directíssimes del senyor Espadaler.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Ferran i Serafini

El que va fer campanya electoral va ser el senyor Trias al Ple de l'Ajuntament de Barcelona votant el que va votar, i després dient que el senyor Artur Mas faria tot allò que ell havia dit que votava, no tenint en compte les retallades. Això sí que és electoralisme, això és oportunisme, i això és el que és, i tots vostès saben el que és: demagògia i populisme. *(Crits de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle. Diverses veus increpen l'orador.)*

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Senyor Ferran, un aclariment. Accepta les esmenes d'Esquerra Republicana i Partit Popular, i no la de Solidaritat? *(Pausa.)* D'acord. *(Veus de fons.)* No, no, ja està. Molt bé, ja està. *(Veus de fons.)* No, no cal.

Per tant, passem a votació la moció, incorporades les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i del Grup Popular de Catalunya. Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per 128 vots a favor i 2 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el present i el futur de l'energia nuclear a Catalunya (tram. 302-00025/09)

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que els recordo que és el punt 21 inicial.

Per tant, és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el present i el futur de l'energia nuclear a Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula per defensar-la l'il·lustre senyor Joan Herrera, que esperarà uns segons fins que tinguem això ordenat. *(Pausa.)*

Senyor Herrera, ja pot començar.

Joan Herrera Torres

Gràcies, senyora presidenta. Aquesta interpellació –la interpellació primer, la moció després– tenia un objectiu, que aquest Parlament parlés del que està parlant avui tot el planeta, del futur de l'energia nuclear. I que en parlés en un país fortament nuclearitzat, el més nuclearitzat de tot l'Estat, el quart més nuclearitzat de tot Europa, amb tres plantes nuclears i una de precintada, com vostès saben.

Avui estem davant d'un nou escenari. Fukushima és, si m'ho permeten, el nou Txernòbil. Un accident nuclear a càmera lenta. I, de fet, avui tot el planeta no només expressa la solidaritat amb el Japó, sinó que està replantejant el present i sobretot el futur de l'energia nuclear.

El renéixer de l'energia nuclear s'ha esquarterat i avui el que trobem és que aquells tòpics que deien «Txernòbil va succeir perquè era un model poc transparent, poc eficient, perquè era un règim totalitari», molts anys després el que trobem és un accident que no és fruit ni d'un règim poc transparent, ni d'un model poc eficient, ni d'un règim totalitari, sinó simplement de les inseguretats que expressa l'energia nuclear. Avui la credibilitat de la indústria nuclear està afectada i han passat moltes coses, però s'han esquarterat les promeses d'una energia segura, barata, abundant.

Mirin, ens deien que d'una fusió del nucli amb alliberament radioactiu hi havia les possibilitats d'una entre cent mil per cada reactor. És a dir, un accident cada dos-cents anys, però Fukushima ens demostra que això no és així. I el que avui es demostra és que aquesta energia ja no és barata, perquè avui garantir que les centrals nuclears puguin operar amb interrupció del seu subministrament elèctric, amb l'anomenat *station blackout*, el que suposa és una gran inversió.

Nosaltres constatem que avui la tecnologia nuclear no és prou madura, no està preparada per als impactes externs no previstos. I la qüestió és: Catalunya està immunitzada davant d'aquest escenari? No, no ho està ningú. I és aquí on volíem situar el debat. Ho està fent Alemanya, tancant les centrals nuclears més antigues; ho està fent Itàlia, posposant a construcció de noves plantes, i fins i tot a la França del tot nuclear es replantegen, per exemple, que una planta de trenta-quatre anys pugui continuar operant.

Què pretenem? Obrir el debat, i obrir el debat, com dèiem, en el territori més nuclearitzat de l'Estat i en el quart territori més nuclearitzat de tot Europa. Perquè avui les nostres centrals nuclears acumulen més del 50 per cent dels incidents de les centrals nuclears de tot l'Estat. Un territori on les nostres centrals han avantposat l'estalvi dels costos de gestió a les inversions de seguretat. No ho diuen els d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, ho ha dit un molt poc independent Consell de Seguretat Nuclear, entorn de les plantes de Vandellòs II i Ascó I i Ascó II.

I nosaltres el que pretenem és que el Parlament sigui el centre de la vida política, que el Parlament sigui un parlament de país i que, per tant, aquest Parlament, si no és que volem ser un parlament regional que de determinades coses no en parlem, el que faci és encarar aquest debat.

Avui tenim marges per a la política energètica i, de fet, hi ha altres comunitats –Castella - la Manxa, Extremadura– que han posat un impost sobre l'energia nuclear. Per tant, tenim recorregut.

Pensi vostès que en la moció no hem volgut fer la nostra proposta. No hem plantejat la fiscalitat sobre l'energia nuclear; no hem dit que podem aprovar un pla pont com el que hem treballat des del grup parlamentari amb la gent dels Verds d'Alemanya o de Suècia; no hem explicat que les centrals nuclears acumularan 20.000 milions d'euros per una mala regulació en els propers deu anys, el que es coneixen com «els beneficis caiguts del cel».

I per això el que hem volgut és obrir un debat sobre la perspectiva energètica i que aquest Parlament faci un debat específic..., sobre el debat energètic, i on òbviament tractem el nou escenari nuclear. Hem volgut obrir una mesa de diàleg, que parli dels vessants econòmics, energètics, de seguretat, de les alternatives, i que ho faci amb tots els sectors, com vam fer –com vam fer– a partir de la crisi de la sequera. Hem volgut que aquest Parlament faci el que fa tot Europa i el que fa tot el món.

I després això ho hem acompanyat amb mesures de seguretat, plantejant mesures extremes i plantejant i dient que aquestes mesures s'han d'implementar, però també posant de manifest que avui no es pot parlar que s'han d'incrementar les mesures de seguretat i en canvi obviar marcs per al debat i per al diàleg.

Aquest és el sentit de la nostra moció i aquest és l'objectiu que busquem amb l'aprovació d'aquesta.

Jo els parlo des d'una condició d'un diputat i d'una formació que sovint ha estat ridiculitzada. Fa només un any el senyor Sebastián deia: «Temer a la energia nuclear es como temer a un eclipse de sol.» Els ho dic perquè, mirin, els fets, els esdeveniments donen i treuen raons, i a vegades els fets i els esdeveniments ens han tret la raó. Però avui els fets i els esdeveniments treuen la raó a aquells que deien que l'energia nuclear era intrínsecament segura. És intrínsecament insegura, té elements d'inseguretat i d'incertesa extraordinaris, i té un perill associat també extraordinari.

El que volem és que aquest Parlament estigui a l'alçada i, per tant, que aquests elements de debat i de reflexió s'obrin, i que tots els grups parlamentaris, per tant, el que facin és respondre a allò que s'està fent arreu del planeta.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En primer lloc, té la paraula el senyor Xavier Sabaté, en nom del Grup Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aquest debat és absolutament necessari i nosaltres hi estem d'acord. I, senyor conseller, si no ens movem l'oposició, d'energia no se'n parla en aquest país. Vostès estan aturats, ens van dir que farien un pla d'energia del quan no n'hem sabut..., parlar mai més res. Ens agradaria que ens digués qui l'està redactant, si és que s'està redactant, amb quins recursos es fa, si és veritat, tal com li demanem nosaltres –en aquesta iniciativa d'Iniciativa, que nosaltres hi estem d'acord–, si cridaran tots els sectors afectats, per exemple. (*Veus de fons.*) Bé, és que vostè no ho diu mai, tot això. I amb quins recursos s'està fent? Un pla d'energia és quelcom molt important per a un país, no? Ens temem que hi ha una sola persona que està redactant això i que, en fi, vostè ho està ocultant, tot això. Ens cridarà a nosaltres? Aquí en el Parlament ho portarà i ens tindrà en compte, al Parlament? Cridarà tots els sectors implicats? En una qüestió que, com li deia l'altre dia, està en una situació d'emergència mundial.

I vostès se'n riuen, dels altres governs que estan aplicant plans, o els anuncien, d'estalvi i eficiència energètica, però aquí no en tenim cap. I nosaltres també gastem i també podríem estalviar molt, aquest país, no? I vostès haurien de donar exemple.

Business friendly. Vostès estan...? Ahir els sentíem que estava visitant algunes empreses. Ha visitat algunes empreses del sector de l'energia, vostè? Ha cridat els sectors...? (*Veus de fons.*) Sí? Ens ho podrà detallar? M'agradaria que ho fes. Ha cridat els sectors del gas, per exemple, de les energies renovables? (*Veus de fons.*) Sí? Ha parlat amb aquests sectors? A nosaltres ens diuen que no. Vostè potser ens ho podrà desmentir, a mi m'agradaria que ho fes. És un dels pocs sectors que pot generar ocupació, conseller, i aquest Govern no li està prestant l'atenció adequada.

Diuen coses que són, en fi, singulars, de vegades divertides, no? Li vaig preguntar sobre el parc eòlic i vostè va dir que era el més gran del món i que podia ser *offshore*, no? No en tenim cap més informació. Té alguns inversors que hi estiguin interessats? On es col·locarà, amb quines màquines? No existeixen aquestes màquines, només hi ha un prototip de Siemens que val molts diners encara. Però m'agradaria que algun dia ens ho digués. Li ho hem preguntat per escrit i ha demanat un ajornament sobre aquesta qüestió.

Llavors nosaltres creiem molt pertinent que es parli sobre la qüestió energètica. L'altre dia sentíem que el conseller també...

La presidenta

Senyor diputat, perdoni, però hauria de parlar de les esmenes, i se li està esgotant el temps.

Xavier Sabaté i Ibarz

Sí, és que vaig per a això, clar, perquè les nostres esmenes van adreçades que es parli de l'energia en general. Ara li ho explicarem. Perquè si és que en aquest mix energètic les nuclears han de tenir el mateix pes que tenien fins ara, doncs, haurem de crear alguna altra nuclear a Catalunya. Senyor conseller, on la pensa posar?

Per això nosaltres creiem que aquestes esmenes són pertinents, perquè hem de parlar de tota l'energia en el nostre país, no només de la nuclear. Per això estem satisfets que els proposants ens hagin acceptat aquestes esmenes, que contemplen parlar de tota l'energia en el nostre país, no només de la nuclear.

Voldríem que també es recollís –i la nostra esmena..., hi ha una esmena nostra que va en aquesta direcció i finalment no se'ns ha acceptat, però voldríem que es recollís, i voldria justificar-ho– que algun dia aquest país i aquest Govern, i també l'oposició, tots plegats parléssim dels residus nuclears. En aquests moments tenim dos magatzems de residus nuclears a Catalunya. I algun dia hauríem de mirar com els guardem. Aquests residus es guarden, aquí o fora d'aquí, «en condicions adequades»; els tenim en les anomenades «piscines». I s'ha demostrat, com aquests dies al Japó, que no és la millor manera de guardar aquests residus. Voldríem que en el futur, ja que aquesta esmena no se'ns ha acceptat..., ens comprometem a presentar alguna iniciativa parlamentària en aquest sentit, perquè hi hagi una solució als residus radioactius del nostre

país. Com voldríem que també es publiqués alguna vegada..., i els anuncio que hem presentat una altra iniciativa a banda, que es fessin públiques les mesures de radioactivitat a Catalunya.

En fi, aquest és el sentit de les nostres esmenes. Llevat d'aquesta del magatzem perquè algun dia es guardin els residus en condicions, doncs, les altres ens han estat acceptades, i per tant votarem a favor d'aquesta iniciativa parlamentària.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Turull, per què demana la paraula?

Jordi Turull i Negre

Sí...

La presidenta

Per quin motiu?

Jordi Turull i Negre

Per una qüestió d'ordre.

La presidenta

Quina és?

Jordi Turull i Negre

És si havia canviat l'ordre del dia i havíem introduït una interpel·lació nova perquè considero d'absolutament molt mal gust només anar interpellant sabent que el conseller no pot contestar. Era només saber si s'havia canviat l'ordre del dia i al nostre grup se li havia passat per alt.

La presidenta

No, senyor Turull, no s'ha canviat l'ordre del dia, i no és només en aquesta moció que solen passar aquestes coses. Lògicament cada diputat ha de saber el que ha de fer, però no s'ha canviat l'ordre del dia. (*Veus de fons.*)

Continuem amb l'ordre del dia i té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María José García.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados... Mantener el modelo de sociedad de bienestar que conocemos exige la permanencia de la energía por fisión nuclear en el mix energético. No existirá alternativa, al menos los próximos setenta y cinco o cien años..., que además seguirá siendo nuclear.

La gestión de la demanda, las energías renovables, el almacenamiento, el ahorro energético no van a ser suficientes, en honor a la verdad, para garantizar la ener-

gía y la potencia que pedimos al sistema en el preciso instante en que la pedimos. Y esto sin entrar en costes y en factura eléctrica.

Es posible que en setenta y cinco o en cien años algunos países del mundo puedan disponer de energía nuclear por fusión, la energía más potente, que no produce residuos y utiliza dos isótopos del hidrógeno, el deuterio y el tritio, como combustible. Esta puede ser la energía del siglo XXII. La comunidad nuclear lleva muchos años trabajando en ello. Mi proyecto de fin de carrera en el año 88 ya trató sobre este tema.

Pero volvamos al presente y al futuro más inmediato. Alguno de ustedes sabrá que hoy estamos a caballo entre la segunda y la tercera generación de fisión nuclear. Estas centrales, más eficientes que las primeras, cuentan con sistemas de refrigeración de emergencia que actúan sin necesidad de energía exterior, evitando un accidente como el de Fukushima. Las centrales españolas, salvo Garoña, de primera generación, pertenecen a este grupo. Y su operación evita la emisión de 40 millones de toneladas de CO₂ al año a la atmósfera, equivalentes al 75 por ciento del parque automovilístico español.

La tendencia mundial es alargar la vida de estas centrales, con la ventaja de que ya están amortizadas y producen la electricidad a un coste marginal muy bajo. En Estados Unidos la mitad del parque nuclear –cincuenta y cuatro centrales– tienen ya permiso para operar más de sesenta años.

Pero el I+D nuclear continúa. Dentro de diez o veinte años se espera que esté disponible la tecnología de cuarta generación, reactores también de fisión pero que funcionan con neutrones rápidos. Estos reactores de cuarta generación serán una fuente de energía absolutamente sostenible, porque utilizan como combustible el torio, del cual existen reservas en la naturaleza para varios miles de años. También pueden utilizar como combustible los residuos de las actuales centrales nucleares, que con neutrones rápidos pueden seguir fisionándose, pueden seguir produciendo energía y además se eliminan los elementos más peligrosos, que son los actínidos. Esta cuarta generación, mucho más segura, eficiente y menos contaminante, que además soluciona el problema de los residuos nucleares, está en marcha. Europa, Rusia o China están ya construyendo prototipos de cuarta generación.

Este es el futuro de la energía nuclear. Y nosotros queremos que España, y por tanto Cataluña, participen de este futuro. Lo dijimos: «Hay cosas opinables; la física y la tecnología, sus resultados, no.» Ahora bien, es perfectamente opinable, es política, la opción de invertir en las energías más competitivas o en otras.

Todo lo dicho se refiere a la tecnología nuclear no soviética...

La presidenta

Perdoni, senyora diputada, però ha de parlar de les esmenes.

María José García Cuevas

Entro, entro. Todo lo dicho se refiere a la tecnología nuclear no soviética. La diferencia fundamental... Perdone, presidenta, estaba... (*L'oradora s'adreça a la presidenta sense fer ús del micròfon.*)

Querría decir que la diferencia entre la tecnología nuclear occidental y soviética estriba en la seguridad. Conducir un coche siempre tiene riesgo, pero si el coche no tiene carrocería ni frenos el riesgo de accidente, el riesgo para la seguridad y la salud es muy superior. Esto es lo que pasó en Chernóbil. Textualmente, la causa determinante del nivel 7 del accidente de Chernóbil, según la OIEA, fue la absoluta ausencia de cultura de seguridad del sistema soviético comunista. De hecho, el diseño de Chernóbil se rechazó en el Reino Unido por inseguro.

Si el tsunami japonés no ha barrido la central nuclear, si está habiendo margen para actuar, para eliminar una catástrofe ambiental, si la población ha sido rápidamente evacuada y la comunidad internacional está pudiendo ayudar, es por la diferente cultura de seguridad y transparencia en la industria nuclear occidental.

Donde el planeta sí tiene un alto riesgo es en las plantas nucleares soviéticas que aún funcionan. Estamos esperando movilizaciones de organizaciones ecologistas y partidos políticos verdes en este sentido. La comunidad nuclear occidental pide un calendario de cierre de estas centrales.

Bueno, voy a terminar, porque la moción de Iniciativa va en sentido contrario del progreso, el bienestar y el futuro, del lado de la seguridad, que nosotros queremos para los ciudadanos. Por eso creemos que no debemos ni podemos ayudarla. Vamos a apoyar el punto 3.a porque nos parece razonable. Y, en relación al punto 3.b, si se admite nuestra enmienda, que va encaminada a garantizar la seguridad de las instalaciones que presentan un mayor riesgo, entenderemos que la petición no es demagógica, sino que de verdad se quiere garantizar la seguridad de los ciudadanos, y apoyaremos también este punto 3.b. El resto de la moción..., creemos que no es serio que se pida ahora, con precipitación y por intereses coyunturales, lo que se ha tenido siete años para hacer desde el Gobierno.

Gracias.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Il·lustres diputats i diputades, donaré suport a la moció –ja ho he fet saber al diputat Herrera–, atès que dono suport al fet que hi hagi el debat de noves fórmules perquè pal·liï la crisi energètica que estem patint, la dependència dels combustibles fòssils especialment, i també, doncs, sobretot, perquè s'articulin mesures –o noves mesures, si cal– de seguretat de les centrals nuclears; que extremem les mesures.

Per això penso que hi ha d'haver un debat energètic aquí, doncs, al Parlament. De fet, com han dit ja alguns diputats que m'han precedit en la intervenció, estem a l'espera d'aquell nou pla energètic de què es va parlar aquí, en aquest Parlament, i també de saber si es crearà aquesta comissió d'energia, que també s'hi va fer referència en un debat aquí, al Parlament. A més, doncs, també estic a favor que el Parlament refermi la seva oposició al fet que s'instal·li el magatzem de residus nuclears d'Ascó. I, per descomptat, també a la implantació del pla d'emergència, l'anomenat Penta, i als nous plans de seguretat; que el Govern de la Generalitat exigeixi o gestioni acords amb el Govern de l'Estat espanyol en aquest sentit. I també a favor de l'últim punt, eh?, el 3.c de la moció, que és la constitució d'una taula d'energia per debatre totes aquestes qüestions.

Ara bé, volia fer una darrera reflexió, presidenta –i ja acabo, perquè sé que no em queda molt de temps. A la moció, quan fas –o feu– referència a totes aquestes qüestions de les energies –especialment feu referència, us centreu molt en l'energia nuclear, i sobretot en aquest debat internacional que hi ha a la comunitat internacional, del futur i, diguem-ne, del temor que hi ha davant d'aquest tipus d'energia–, sempre feu referència a estats: parreu d'Alemanya, de Suïssa, de la Xina, parreu d'Itàlia; també s'ha fet alguna referència –has fet alguna referència, Joan– a França. Bé, això em referma en la idea que en tots aquests punts, sobretot el segon de la moció, el 3.a, el 3.b, no hi tenim cap competència. O sigui, no tenim competències quant al model energètic que podem aplicar a Catalunya. I, per tant, em referma en la posició que no tindrem, doncs, independència energètica fins que no tinguem independència política.

Moltes gràcies, i reitero el meu suport a la moció.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, del Grup Mixt, té la paraula l'illustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Bé, gràcies, senyora presidenta. Donarem suport a aquesta moció des del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. I ho farem perquè, evidentment, estem en un moment de gran preocupació per la seguretat de les instal·lacions generadores d'energia nuclear –en un moment que hi ha aquesta preocupació–, que no significa que aquesta preocupació no hagi de ser permanent, hi hagi desastres o no.

L'energia nuclear, evidentment, comporta un risc important. Desastres naturals poden desestabilitzar aquestes instal·lacions nuclears i portar-nos a situacions de risc com la que hem viscut al Japó, i que tot el món està amatent a com es resol aquesta situació dramàtica que pot deixar unes seqüeles durant molts anys en aquell país. I és evident que Catalunya en aquests moments és el territori més nuclearitzat de l'Estat es-

panyol, on es produeix un 50 per cent de l'energia d'origen nuclear de tot l'Estat espanyol. Per tant, aquí s'estan assumint els riscos d'una energia que utilitzen a d'altres territoris de l'Estat, i també és un dels territoris més nuclearitzats de tot Europa.

És per això que hem de reforçar totes les mesures de seguretat i iniciar el debat sobre quina ha de ser la generació d'energia al nostre país, quin ha de ser l'origen d'aquesta generació d'energia i fins quan aquestes centrals nuclears hauran de tenir vigència. Recordem que en la teoria econòmica són molts els moments en què es parla dels costos d'externalitats, és a dir, quins són els riscos que incorporen determinades indústries, i incorporar aquests costos en la mateixa factura elèctrica haurà de ser un debat que haurem d'incorporar més d'hora que tard al nostre país.

Per tant, també donarem suport al fet que es faci aquest debat específic sobre el model energètic.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, presidenta. Conseller... Señoras diputadas y diputados, respecto a la moción presentada por Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa –y veo que tengo dos minutos–, queremos decir que estamos a favor del punto primero, pero consideramos que el debate útil, el que verdaderamente se necesita, es un debate sobre las fuentes de energía en general, y así lo dijimos en la anterior moción. Y en este aspecto coincidimos con lo manifestado por el portavoz del Grupo Socialista.

Respecto al segundo punto, sobre el rechazo del almacén temporal centralizado en Ascó..., y no es la primera vez que se debate en este Parlament –efectivamente, fueron aprobadas mociones–, pero entendemos que nosotros no somos competentes para decidir esto. Sabemos que tenemos que adoptar una postura, pero de momento nosotros, mientras no seamos competentes, nos abstendremos, como así hemos manifestado en otras ocasiones en que se ha debatido.

Por lo que respecta al punto tercero, estamos a favor de la implantación del plan de emergencia nuclear de Tarragona, y que debería ser coordinado con el Plan de emergencia exterior del sector químico de Tarragona, como ya se ha previsto por el Congreso, y que se aprobó el mes pasado a propuesta, me parece que fue, de Convergencia y Unión, dentro de otra ley.

Pero nos parece..., y que no es el momento, en este momento, de debatir en base al accidente nuclear de Japón, porque todavía no podemos sacar conclusiones. (*Veus de fons.*) Sí, claro que podemos sacar unas conclusiones –que ha sido horroroso–, pero habrá que ver definitivamente... A ver, no hay unas conclusiones definitivas de los porqués, aparte de que ha sido

una ola más alta de lo que se preveía y que ha habido un tsunami. Pues habrá que ver al final el recorrido, el recorrido final de todo esto. Creemos que es un poco apresurado hacer un debate de esto, precisamente por cómo está el tema en Japón.

Y ya me he quedado sin tiempo, pero decir que, respecto de la mesa –respecto de la mesa–, nos parece también igualmente prematuro en este momento, y además muchos sectores implicados como para poder sacar una cuestión clara y centrada..., y que se está debatiendo en otros ámbitos.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, aquest grup parlamentari no farà, diguem-ne, una disquisició tan aprofundida com la senyora Garcia, del Partit Popular, sobre l'energia nuclear, perquè no en som coneixedors. Però, en tot cas, el que sí que ens sembla important d'aquesta moció, a la qual donarem suport, és que és important –i ja ho hem manifestat en alguna altra ocasió–..., que es fa necessari, de totes totes, abordar el tema del debat energètic, abordar quines han de ser les fonts energètiques d'aquest país, no només en l'àmbit de l'energia nuclear –entenem que és un tema de màxima actualitat i de rabiosa actualitat–..., sinó que entenem que del que es tracta és de plantejar quin ha de ser el futur d'aquest país a nivell energètic. I, per tant, hem d'aprofundir en aquest debat.

Igualment, en aquest debat, en el que podem estar d'acord és que no cal només cenyir el debat a aquesta cambra, que entenem que és la màxima representant del país. Però que també el que entenem és que la presència o l'elaboració d'una taula on tots els agents implicats en l'àmbit de la gestió energètica hi siguin presents segur que ens permetrà confeccionar una política més, diguem-ne, acceptada per tothom, amb majors complicitats. I que, per tant, doncs, el que es dissenyi d'aquí és el que comptarà amb majors complicitats..., i que, per tant, entenem que és una bona sortida.

Entenem també –i per això un dels altres motius de donar suport a la proposta és incidir en els àmbits de seguretat– que la preocupació de la ciutadania arran de l'accident ocorregut al Japó ha fet posar en l'actualitat més notòria el tema de l'energia nuclear i de la seva perillositat. Per tant, tot allò que sigui destinat a millores de seguretat també comptarà amb el nostre suport. I també donarem suport a la proposta en el sentit de ratificar un cop més l'oposició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al cementiri nuclear d'Ascó.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández i Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, breument. Ha començat, diputat Herrera, amb un signe d'esperança. Diu: «La credibilitat de l'energia nuclear s'ha esberlat des de Fukushima.» Això voldria pressuposar, senyor Herrera, que en algun moment l'energia nuclear ha tingut credibilitat, si s'ha esberlat el primer dia.

Però hem començat per un debat i vull treure la conclusió, senyor Herrera, i li ho dic seriosament, que ve vostè animat per un esperit, que és el del debat, i aquí ens trobarà, no en tinc cap mena de dubte. Ha irromput en el debat el diputat Sabaté, interpellant directament –és lliure, diputat, de fer el que cregui– a un conseller que en aquell moment no li podia contestar. Faci vostè el que vulgui, diputat, faci el que vulgui. (*Veus de fons.*) Com el president ahir, exactament; també és lliure de fer..., el president. Però deixi'm que jo li contesti en nom del conseller.

La primera consideració. Diu vostè: «Vostès quan parlaran d'energia?» És el conseller el que ha demanat comparèixer en aquesta cambra –és el conseller, que ha demanat comparèixer. I vostè, que també té un gran interès que parlem d'aquestes coses, segur que reforça la intencionalitat del conseller de venir aquí a discutir. Ja estem d'acord. I després vostè, que és un home que d'aquests temes hi entén, estic segur que està convençut que si volem elaborar un pla de l'energia 2012-2020, necessitaran quelcom més que un parell o tres de setmanes; això m'ho acceptarà. Li hem fet... (*Veus de fons.*) No, no, sis mesos no, Sabaté, fem les coses serioses. Sis mesos no, sis mesos no. (*Veus de fons.*) No, necessitem, com li hem proposat a vostè, poder presentar aquest programa el 31 de desembre –que, a més, està acceptat– d'enguany.

De totes maneres, senyor Sabaté, senyor Herrera, anem a allò fonamental. Què ens demana la seva moció, diputat? Ens demana que tinguem debat. Doncs, ja estem d'acord, ja estem d'acord. No només això, sinó que ja hem tingut tres o quatre debats en aquesta cambra sobre aquesta qüestió, a causa d'iniciatives diverses, també del Partit Popular.

Però el que demanem és –i per això votarem en contra del punt 1– que si a vostès els sembla bé, partim de la iniciativa del Govern –si els sembla a vostès bé. És recomanable. El Govern demana comparèixer, el conseller demana comparèixer, tindrem aquest debat quan la Mesa de la Comissió d'Empresa i Ocupació ho determini i el conseller vingui i en parlarem, i allà podrem abordar tot aquest debat. Per una raó, a més, perquè el senyor Herrera, que és coneixedor d'aquest tema, sap que no exhaurirem el debat amb un sol ple. Sospito més: no l'exhaurirem ni en tota la legislatura, perquè és un debat extraordinàriament complex, que a la seva manera la diputada De Rivera ens ho ha

dit. Diu: «Escolti'm, això, hem de veure les conseqüències, què porta, com ho porta...» Malgrat que hi han apriorismes, ja, diputada, del tipus «Fukushima? Igual o pitjor que Txernòbil». Ja s'ha dit aquí, ja s'ha dit. Potser no és cert, potser sí; en veurem les conseqüències. Jo crec que em sembla una exageració, diguem-ne, en el debat parlamentari, inacceptable. Però, de totes maneres, ja algú diu: «No, home, clar, com que és nivell 7...» Com si les autoritats japoneses fossin el mateix que les autoritats soviètiques de l'època. Per Déu –per Déu! Diu: «La valoració és de 7.» Naturalment. Perquè veritablement allò de Txernòbil, amb la garantia de les autoritats de l'època..., què els haig d'explicar. I suposo –suposo– que vostès no ens tractaran de defensar avui aquí les autoritats de l'època soviètica. És clar que no.

Dos. Arribat aquest punt, garantia, senyor Herrera –garantia–, que és el que a vostè li ha d'interessar –li ha d'interessar. (*Veus de fons.*) Sí, a vostè li semblarà lamentable, però els que diuen que Fukushima és igual que Txernòbil són vostès. (*Veus de fons.*) «Serà pitjor.» La diputada ja avança a tothom, al món mundial, que serà pitjor que Txernòbil. Ja està decidit, l'esquerra ja ho ha decidit, ideològicament ja està decidit. És pitjor Txernòbil o Fukushima? Ja ho han dit: serà pitjor –serà pitjor– que Txernòbil. Doncs, vagin vostès amb aquest debat i serà la manera de no tenir-lo. Herrera, vostè vol debat seriós? Estalviem aquestes declaracions del tipus «això és igual que allò», entrem en el contingut. Li hem ofert debat; accepti'l. Li hem ofert... (*Veus de fons.*) Perdoni'm, allò de Fukushima i Txernòbil ho han tret vostès, ho ha dit el diputat Herrera. Però vostè escolti'l, quan parla. Ho ha dit ell, no nosaltres. Escolti'l quan parla.

Deixi'm que li digui més. No votarem el primer punt, diputat Herrera, per la raó que li he explicat, perquè justament el Govern enceta aquest debat, perquè justament el Govern vol conduir el debat i perquè tindrem les oportunitats de fer-ho.

I tampoc votarem el punt 3.c. La resta els la votarem a favor –la resta de la moció, tot a favor–, perquè ens sembla raonable, perquè ens sembla assenyat, perquè és el que toca fer, perquè els demanem que deixin que el Govern tingui la iniciativa. I el punt 3.c no li votarem. Per un apriorisme? No. Per l'experiència que hem tingut amb una altra mesa que vostès van suggerir, d'inaust record: la de l'aigua. (*Veus de fons.*) Sí, sí, l'aigua. (*Adreçant-se a Joan Herrera Torres.*) Vostè no hi era, diputat, però nosaltres vam viure aquella experiència del que era la Mesa de l'Aigua (*remor de veus*) –la Mesa de l'Aigua–, amb el balanç que vostès van tenir de la Mesa de l'Aigua: reunions, tots els agents, tothom parlant, discutint... Balanç: zero. (*Veus de fons.*) Balanç zero, diputada. Treguin aquí les conclusions d'aquesta mesa. És la manera de discutir que des del meu punt de vista li treu importància a aquest Parlament per tenir a tothom embarcat en un debat en el qual hi cap tothom.

Tindrem el debat, però el tindrem en seu parlamentària. Per això votarem en contra del punt 1, en contra del 3.c i els donarem la raó allà on la tenen, que és en

la resta de la moció, que agraïm molt sincerament, senyor Herrera, que l'hagi presentat.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula a continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'illustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Crec recordar que en aquesta cambra i en moltes altres cambres es va dir que un accident com el de Txernòbil no tornaria a passar, perquè Txernòbil va passar en un règim totalitari, amb un model opac.

I resulta que no els d'Iniciativa, no, els organismes internacionals diuen que Fukushima és nivell 7. Quan la representant del Foro Nuclear, el 24 de març, quan jo feia aquesta interpellació, estava explicant que Fukushima no hi tenia res a veure. Perdoni'm, crec que els defensors de l'energia nuclear dels darrers anys haurien d'entonar no un *mea culpa* –que és massa, eh?, per a un partit tan autocomplaent–, però sí una certa reflexió entorn de quin és el futur de l'energia nuclear. Perquè el futur de l'energia nuclear s'ha esquarterat amb Fukushima –aquesta sí que és una opinió política.

Dos. Per què ara revisem es estàndards de seguretat? Quins estàndards de seguretat cal revisar? Per què ara reivindicuem els simulacres que, per cert, el Govern anterior va demanar al Govern central? Doncs, perquè alguna cosa ha canviat. I quan avui tot el planeta discuteix, quan avui tots els parlaments estan discutint, quan el que cal és crear meses per dialogar, el Govern diu: «No, de dialogar, millor que no; de debats monogràfics, no.» Mirin, un debat no és una interpellació; un debat és un debat monogràfic. Fem del debat energètic un debat de centralitat de país, en un país que és dependent energèticament de l'exterior, que té un 50 per cent d'energia d'origen nuclear, que acumula la majoria dels incidents nuclears que hi ha a Espanya. I jo vull un parlament de país i un govern de país, no un parlament i un govern que es diu «nacionalista» o «sobiranista» però que quan parla dels debats nacionals actua com un govern regional. Regional, senyor Fernández Teixidó.

I malauradament vostès ara diuen que no, que no al debat monogràfic i que no a la mesa on estiguin tots els sectors. No sé si és per la pulsio natural que els surt quan una proposta ve d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida; no sé si és perquè tenen al·lèrgia al debat, o no sé si és perquè a la indústria nuclear, aquesta gran guardiola de fer diners que cada any treu 2.000 milions d'euros per una mala regulació, li incomoda aquest debat. Potser és per totes i cadascuna de les raons.

Anant a les esmenes, senyora presidenta, dir que finalment hem transaccionat un text i que en la transacció del text, per esmerçar millor les proves de seguretat, volem que hi hagi una garantia que les centrals nuclears puguin superar qualsevol incident que impedeixi el subministrament elèctric extern, perquè el problema pot ser un terratrèmol però també la ruptura de la

presa de Mequinensa. I com que es tracta d'imponderables, d'imprevistos, en les proves d'estrès s'han de tenir tots.

Dir també que hem acordat una transacció en el punt número 1, també en l'apartat número c, i que no acceptarem l'esmena número 2 –ja li ho he traslladat al portaveu del Grup Socialista– del Grup Socialista. En canvi sí que la resta les hem transaccionat. Ara li passo el text, senyora presidenta.

I, per últim, dir que no acceptem l'esmena número 1 del Grup Popular, perquè és barrejar naps amb cols. Si volem tractar del debat entorn de les instal·lacions petroquímiques estem disposats a fer una moció o una resolució conjunta; no tenim cap tipus de problema.

Per acabar, he escoltat atentament la portaveu del Partit Popular i, la veritat, jo que he estat uns anys a Madrid, m'ha semblat escoltar una representant del Foro Nuclear. Fa vint anys que diuen que d'aquí a vint anys solucionarem què fer amb els residus. Mirin, la seva fe –és fe, eh?, no és ciència– pronuclear s'ha esquarterat, i crec que seria bo que diguessin: «Ens hem equivocat en algunes coses.» Quan solucionem el tema dels residus, quan la seguretat no sigui probabilística sinó que estigui garantida, en parlem. Ara, mentrestant no em vingui amb ciència; els seus arguments són els arguments de la fe, de la fe pronuclear. Però, miri, Fukushima fa que alguns hagin de revisar la seva fe.

Res més, presidenta, moltes gràcies.

(Pausa.)

La presidenta

Un segon, si us plau. L'esmena transaccional ens la passarà? (Pausa.) Es refereixen a les esmenes 1, 3 i 4 del Grup Socialista? (Pausa.) Sí? D'acord. (María José García Cuevas demana per parlar.) Senyora García? (Pausa.) Senyora García?

María José García Cuevas

¿Ahora? (Pausa.) Gracias, presidenta. No, por alusiones...

La presidenta

Treinta segundos.

María José García Cuevas

Bueno, solo quiero aclararle al señor Herrera que yo no represento al Foro Nuclear. Yo solo soy ingeniero industrial y tengo la especialidad de técnicas energéticas. En cualquier caso, creo que en estos debates hay que sacar la ideología y poner rigor y poner tecnología, que es lo que yo estoy intentando traer, la realidad de las cosas.

Y también le quería aclarar, en cuanto a Fukushima, que no han sido los organismos internacionales los que lo han calificado como un 7, sino que han sido las propias agencias de seguridad japonesas; por supues-

to, como ha dicho el señor Fernández Teixidó, porque Japón no es Rusia. Pero hay que tener en cuenta que el nivel de radioactividad vertido al ambiente en este momento es el 10 por ciento de lo que se vertió en Chernóbil desde el primer momento.

Y, por supuesto, estar del lado de la energía nuclear, porque entendemos que, como ya he dicho varias veces, es la energía más segura, más limpia, más eficiente, es estar del lado de la seguridad. Y por eso las personas que trabajamos o hemos trabajado en energía nuclear porque hemos estudiado energía nuclear hemos trabajado en análisis probabilísticos de seguridad para las centrales nucleares, que se hacen periódicamente, que tienen unos requisitos que no los cumple ninguna otra instalación industrial...

La presidenta

Senyora diputada...

María José García Cuevas

...en el mundo.

Gracias, presidenta.

(Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó...

Antoni Fernández Teixidó

Per contradiccions, òbviament, en aquest torn parlamentari. Trenta segons?

La presidenta

Trenta segons.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies. Només per al diputat Herrera, en aquest sentit. Posem-nos d'acord en una cosa, diputat, perquè surt aquí i amb la seva intervenció, que hi té tot el dret, sembla que no ens puguem posar d'acord en totes les qüestions de seguretat. No només ens hem posat d'acord, diputat, sinó que les hem votat a favor. No només ens hem posat d'acord, sinó que les hem votat a favor. Sigui vostè just.

«Neguen vostès el debat.» Disculpi'm, el que neguem és el que ens proposen en el punt 3 per l'experiència que hem tingut en l'àmbit de l'aigua. I, en canvi, els donem suport tot dient: «El conseller ha demanat la seva compareixença.» Més enllà, no n'hi haurà prou amb un debat monogràfic, diputat; necessitarem una legislatura...

La presidenta

Senyor diputat, ja està.

Antoni Fernández Teixidó

...sencera per abordar aquest debat. Sigui just en la seva intervenció, senyor diputat.

Gràcies, senyora presidenta.

(Joan Herrera Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Herrera. Per al·lusions, per contradiccions?

Joan Herrera Torres

Sí, per al·lusions i de forma molt breu.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Herrera Torres

A la portaveu del Partit Popular li he dit que em recordava les intervencions del Foro Nuclear, no que fos representant del Foro Nuclear. Que la seva intervenció em recordava les intervencions del Foro Nuclear perquè els arguments tècnics que donava –perquè els arguments tècnics que donava– eren idèntics.

I respecte el que deia el senyor Fernández Teixidó, miri, ens podem posar d'acord amb els temes de seguretat, però resulta que avui tot el planeta discuteix, i aquest Parlament a nosaltres ens agradaria que fos un parlament de país, i un parlament de país que fes un debat monogràfic, i un debat monogràfic..., i que encarregués una taula –i que encarregués una taula– per participar amb tots els sectors en el debat energètic. Que el Govern no vol, que Convergència i Unió no vol? Molt bé. Si volen tenir una actitud de govern i de parlament regional estan en el seu dret, però jo pensava que eren una força nacionalista, sobiranista, i per tant em sorprèn molt aquesta actitud. I aquesta és la consideració que li faig.

I que em sorprèn perquè fa tan sols uns dies vostè em va dir: «No facin una proposta de màxims.» Aquí no hem portat ni una sola de les propostes que nosaltres plantejem, i en tenim unes quantes, eh? I resulta que ni tan sols s'avenen a parlar monogràficament sobre una cosa que afecta la competitivitat del país i el futur del país, que és el debat energètic i el futur de l'energia nuclear.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull... *(Pausa.)* Per quin motiu, senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Per demanar votació separada, presidenta. *(Rialles.)*

La presidenta

Ah, molt bé. Perdoni, abans de res tinc petició de votació separada per part del Grup de Ciutadans, que

vol votació separada de cada un dels punts. Per tant, m'imagino que coincidirà en algun amb els del seu grup. Faré votació separada de l'1, del 2 i després del 3.a, del 3.b i del 3.c. D'aquesta manera crec que resolc el problema.

S'han transaccionat tres de les quatre esmenes presentades pel Grup Socialista, una respecte al punt 1, l'altra respecte al punt 3, apartat b, i l'altra respecte al punt 3, apartat c.

Passem a votació? *(Pausa.)*

Doncs, passarem primer a votació del punt 1 de la moció.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 76 en contra.

Passem ara a la votació del punt 2.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per 110 vots a favor, 16 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a votar el punt 3, apartat a.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

(Veus de fons.) Què passa? *(Pausa.)*

Passem a votar el punt 3, apartat b.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 110 vots a favor, 3 en contra i 15 abstencions.

Passem ara a votar l'apartat c del punt 3.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 78 en contra.

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt dissetè.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desocupació juvenil i les polítiques de joventut (tram. 302-00021/09)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desocupació juvenil i les polítiques de joventut. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

(Pausa. Remor de veus.)

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, fa pocs dies coneixíem com Catalunya era la primera comunitat autònoma en nombre d'aturats del mes de març. Durant l'any 2011 les persones que s'han incrementat a les llistes de l'atur a Catalunya han augmentat en cinquanta mil persones. També la setmana passada coneixíem com la Generalitat de Catalunya ha aturat, ha paralitzat... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, senyor diputat, un moment. Si us plau, silenci per sentir el diputat.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies...

La presidenta

Moltes gràcies.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. La setmana passada també coneixíem com la Generalitat de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió, ha aturat, ha paralitzat els diners destinats a la formació d'aturats; com només s'imparteixen cinc cursos per a més de 600.000 aturats que hi ha a Catalunya. Algú pensa que amb cinc cursos per a més de 600.000 aturats aconseguirem acabar amb la greu situació d'atur que hi ha a Catalunya? També hem conegut com el nombre de treballadors afectats per un concurs de creditors a Catalunya s'ha incrementat en un 29 per cent en el que ha transcorregut de 2011; també hem conegut com Catalunya lidera el nombre d'empreses que han fet fallida durant l'any 2011. Davant d'aquesta situació greu d'atur, la dels joves és encara més dramàtica.

El Govern de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió ja fa més de cent dies que no ha portat a terme cap iniciativa, cap proposta, cap pla de xoc per solucionar la greu situació que viuen els joves, per donar solució al més del 40 per cent de joves que volen i no poden treballar.

Així, doncs, atès que el Govern de Convergència i Unió o no hi veu un problema, o no hi veu un problema urgent, o pensa que deixant passar el temps el problema se solucionarà, és per això que el Partit Popular de Catalunya presentem aquesta moció. Una moció dirigida a impulsar i afavorir l'autoocupació a Catalunya, una moció dirigida a afavorir l'entrada de joves al mercat laboral, una moció dirigida a millorar la formació dels joves catalans i catalanes, una moció en què proposem ajudes fiscals per a l'autoocupació, programes d'aval i microcrèdits per als joves emprenedors, mesures concretes per afavorir la contractació de joves per part d'empreses que treballen per a l'Administració pública, així com la petició al Govern que prioritzi la lluita contra l'atur i especialment contra l'atur juvenil en lloc d'actes d'autobombo, d'actes

institucionals i d'entrevistes en *prime time*, com fa el senyor Artur Mas, que no aporten cap solució a la greu situació d'atur juvenil que viuen els joves. Els i les joves, catalans i catalanes, mereixen un govern destinat en cos i ànima a la lluita contra l'atur i especialment contra l'atur juvenil.

És una mala notícia que la primera mesura per lluitar contra l'atur juvenil a Catalunya en aquesta legislatura no vingui del Govern. Per això esperem que la majoria parlamentària, que la majoria que sosté aquest Govern, no doni l'esquena en aquesta iniciativa, no doni l'esquena als joves. Contràriament, demostraria que és un govern amb una escassa sensibilitat envers als joves.

L'altre dia el conseller d'Empresa i Ocupació deia que s'ha de tornar la confiança a l'economia, als emprenedors i a les empreses. Doncs, bé, aquesta moció és això el que busca. En primer lloc, donar un missatge de confiança a la gent jove, que en aquest Parlament ens preocupem dels seus problemes. Per això, el Partit Popular, amb aquesta moció pretenem situar l'ocupació i les oportunitats per als joves a l'agenda política d'aquest Parlament.

En segon lloc, proposem mesures per a aquells joves que tinguin un projecte empresarial en ment, idees per portar-lo a terme, perquè el puguin fer realitat i el puguin executar.

I, en tercer lloc, davant les retallades impulsades pel Govern de Convergència i Unió en matèria d'universitats, educació i formació d'aturats –que ha portat a terme aquest Govern–, proposem mesures per millorar la formació dels joves catalans i catalanes, mesures que permetin tornar a recuperar les oportunitats i l'ocupació entre els més joves, que ens permetin acabar amb les greus xifres d'atur juvenil que viu Catalunya, que ens porten a dia d'avui a duplicar la mitjana d'atur de la Unió Europea i a quintuplicar la taxa d'atur de països com Alemanya o Holanda.

No hi ha temps per perdre, perquè cada minut que passa sense solucions és un minut de desesperança i de desesperació de molts joves que volen i no poden treballar.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, Solidaritat i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En primer lloc té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Coto, ha sortit, i ja va fer-ho l'altre dia..., i centrant-ho en un debat important i molt punyent per a Catalunya, que és el debat de l'atur juvenil. Tota aquesta embranzida, el relat que va fer aquell dia per nosaltres era contundent, era expressiu, era manifest del que està passant, un atur que en els joves és del doble de la resta, doncs, de ciutadans i ciutadanes.

El que passa és que a l'hora del plantejament polític vostè ja fa –i per això li presentava unes certes esmenes–, doncs, un cert biaix sobre a qui vol adreçar aquestes polítiques per sortir de l'atur dels joves, que és més enfocat als emprenedors, que creiem que està bé. Però la meua sorpresa és avui, veient que no em demanava res, ni em preguntava sobre les meves esmenes, ni em feia partícip de què és el que aprovaríem en aquest Parlament, amb qui les havia negociades..., em diu que, literalment –i, si no és així, m'equivoco–, accepta totes les esmenes de Convergència i Unió, que són les que traslladarem i que votarem aquí. I en això, doncs, m'he basat jo per explicar-li el nostre posicionament.

Amb això vull dir-li, primer, que vostè el que ha dit una altra vegada aquí també era punyent, però per exemple el punt que vostè mateix autoelimina, que és el punt de destinar-hi diners, als més de cent dies del Govern del senyor Artur Mas, aquest punt crec que no el votarem perquè crec que ha quedat eliminat. Per tant, em rectifica o no, perquè jo he treballat en aquest sentit.

Per això entenc que, si ja la trobàvem diluïda, la seva..., perquè és un debat molt potent, eh?, perquè costa molt fer-ho en una moció, perquè és un debat que hem d'enfrontar allà on l'hem d'enfrontar, que és un debat que ja té una línia marcada que és l'acord, doncs, de polítiques d'ocupació juvenil. Creiem que una moció no és allò que hauríem de fer sinó que hauríem d'anar a un debat més profund, potser en el marc de la comissió corresponent. Però, bé, el tenim i el tenim aquí. I diem que compartíem el que deia, perquè en part també eren dades; però, clar, no compartim aquesta sortida. Per això li hem fet les esmenes en un sentit d'aprofundir-hi.

Per nosaltres el que cal són més polítiques públiques per poder superar aquesta situació. Vostè només ens demana i proposa, en certa manera, descomptes per a qui vulgui muntar una empresa: descomptes en IRPF... No inversió pública, eh? –ho dic així perquè el temps és ràpid–, no inversió pública. Per nosaltres ha d'haver-hi polítiques públiques que vagin a afrontar aquesta emancipació dels joves. I, per tant, és parlar bastant més de quins ingressos hem de fer per poder fer aquestes polítiques públiques que buscar rebaixes. I molt menys amb les multinacionals –donar diners a multinacionals–, que vostè sap les dificultats que tenim perquè no es deslocalitzin. Entenem que poder seria més fructífer seguir insistint que la banca faci el que ha de fer, que és donar diners a les nostres petites i mitjanes empreses, que són les que creen ocupació.

Nosaltres creiem que ens hauríem de centrar en aquest acord de mesures de l'ocupació juvenil i no, com planteja l'esmena de Convergència i Unió, que és modificar-lo pel que hem parlat avui aquí, no modificar-lo perquè l'hauréu pactat amb els agents socials, que és el que haurien de fer.

Nosaltres creiem que és més necessari que mai les mesures de formació, les mesures de treball per donar sortides als joves sense la formació, i disminuir sobretot una cosa que aquesta moció tampoc enfronta, el fracàs escolar.

I el que creiem que hem de batallar és que no solucionem els problemes dels joves si només ataquem, en aquest sentit, per la banda de l'IRPF o per la banda de modificar acords. No, creiem que hem d'atacar la precarietat i que hem de fer i mantenir els drets socials. Perquè si no és impossible tenir unes polítiques públiques i tenir, doncs, uns joves que puguin participar en un model de societat i en un model productiu diferent. Hem de canviar el model productiu. Vostè, en aquest sentit, no expressa res en la seva moció.

I ara li relataré què és el que nosaltres li demanàvem en la moció, que vostè no ens ha contestat. Nosaltres creiem que per poder enfrontar aquest repte..., un, li demanàvem que suprimís el punt 1, que era el de deduccions en el tram autonòmic de l'IRPF, i ho emmarcàvem que en el punt 2, on vostè parla dels microcrèdits i només es limita, doncs, als centres tecnològics, amplii les mires als serveis socials, i que ho amplii també al medi ambient i a temes d'eficiència energètica, que són les professions verdes, les professions del futur.

Òbviament, nosaltres també li demanàvem que en comptes, doncs, de només proposar aquests descomptes en aquest IRPF, vostès també tinguessin a bé plantejar-se un pla de xoc per a l'ocupació juvenil que impulsés aquesta creació de llocs de treball en l'estat de benestar. Creiem que aquesta seria una de les prioritats importants que s'haurien de fer.

Així mateix, també recomanàvem un pla de lluita contra el fracàs escolar per reforçar l'acompanyament i la tutorització de les persones, doncs, que no tenen feina. I reforçar el SOC i reforçar també tot el que són els serveis públics d'ocupació, i reforçar tot això en detriment de les empreses de treball temporal i en detriment, doncs, de les empreses privades de col·locació.

Creiem, senyor diputat, que haurien, d'alguna manera, d'haver respost a aquesta iniciativa que teníem nosaltres per poder buscar, doncs, en aquest sentit, un espai comú. No obstant, li diem que si vostè –i és així–..., les esmenes de Convergència i Unió són les que vostè farà seves, la hi votarem menys el primer punt, menys el tercer punt i menys el cinquè punt, perquè entenem que adoptar mesures que puguin encaminar també els joves a l'autoocupació nosaltres també ho podem compartir..., tot i que vostès renunciïn a l'«establir» per l'«estudiar», cosa que ens van retreure durant anys que fèiem nosaltres, eh? Vostès han fet una gran renúncia.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, hem presentat una sèrie d'esmenes, podríem dir que de caràcter tècnic, en aquesta moció, que ens sembla correcta en el fons del

que planteja, i és, evidentment, el de generar una sèrie d'incentius perquè aquelles persones joves puguin iniciar projectes d'emprenedoria i puguin activar per elles mateixes projectes empresarials que signifiquin la creació d'empresa i que signifiquin, evidentment, la creació de llocs de treball.

Mesures que són necessàries en un moment en què la majoria d'estudiants, a la universitat, quan se'ls pregunta –i hi ha enquestes que així ho mostren– a què es volen dedicar en la seva vida laboral, hi ha molt poca iniciativa empresarial, hi ha molt poca vocació d'esdevenir empresaris, o projectes d'autoocupació o empenedoria.

En aquest sentit, hem presentat una sèrie d'esmenes. En el punt 1 i 2, substituir «joves de vint-i-nou anys o menys» a «joves com a màxim de vint-i-nou anys». Creiem que el redactat s'ajusta millor. Respecte al punt 2, quan es planteja ajudes a projectes que es destinin «a l'àmbit tecnològic», proposem que vagi més enllà estrictament de l'àmbit tecnològic i agafi tot el que són l'economia del coneixement, l'àmbit biomèdic, «inclosa la investigació amb cèl·lules mare, energies renovables i tecnologies de la informació i la comunicació». I, respecte al punt 3, quan parla d'«establir com a criteri preferent en la contractació feta per l'Administració de la Generalitat» aquelles empreses concursants que la mitjana d'edat «no superi els trenta-dos anys», ampliar-ho: «...o que almenys una quarta part de la plantilla no superi els vint-i-nou anys, entenent per plantilla la totalitat dels treballadors de l'empresa, fixos i temporals». Creiem que també ajusta millor l'esperit de la moció, en la mesura que podria ser que la mitjana d'edat fos superior als trenta-dos anys, però que una bona part de les persones que hi treballen fossin persones joves. I, per tant, creiem que aquí també s'ha de poder incloure aquesta esmena.

I, per últim, la supressió d'un terme que és més aviat polític, com inútil, com podria ser la de la commemoració dels cent dies de govern. Podem estar d'acord amb la inutilitat d'aquesta commemoració, però tractant-se d'una moció que s'ha de reflectir en termes generals, creiem que especificant «...a no realitzar campanyes publicitàries inservibles», punt, ja inclou no només aquesta sinó moltes de les altres, que també són inservibles.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Gerard Figueras.

Gerard M. Figueras i Albà

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, director general de Joventut, conseller... En primer lloc, i com que aquesta és la meva primera intervenció com a diputat de Convergència i Unió, doncs m'és obligat fer una petita referència al goig que sento de poder-la fer, com a president i diputat de la Joventut Nacionalista de Catalunya, i també com a diputat

de Vilanova i la Geltrú i de la comarca del Garraf, una organització i un territori que m'estimo i que intentaré servir tan dignament com pugui des d'aquesta tribuna.

Bé, la situació d'atur juvenil és la que ens porta a discutir avui aquesta moció presentada pel Grup del Partit Popular de Catalunya, una situació d'atur juvenil que s'il·lustra molt clarament amb tres xifres. Primer, des de quan l'any 2006 iniciàvem la crisi a l'afectació que hem tingut avui és que 230.000 llocs de treball han estat destruïts a Catalunya, 230.000 llocs de treball que abans ocupaven persones de menys de trenta anys.

En segon lloc, avui hi ha 225.000 persones de menys de vint-i-nou anys a casa nostra que volen treballar i que no poden, perquè no troben ningú que els vulgui contractar. Per tant, una taxa d'atur juvenil que avui dobla la taxa d'atur de persones adultes en el si de Catalunya i en el si de la comunitat del conjunt de l'Estat, i que també dobla la taxa d'atur juvenil que tenim els joves catalans respecte dels joves de la Unió Europea. A aquestes males xifres s'hi suma, doncs, una precarietat d'aquells joves que sí que poden treballar però que ho fan amb contractes temporals, i també una estructura massa polaritzada del nostre sistema educatiu, que fa que tinguem massa llicenciats, però per altra banda massa persones que abandonen els estudis de forma precoç, i un dèficit en aquelles etapes de formació tècnica a casa nostra.

Per tant, atur, precarietat i fracàs escolar, que són els que dibuixen una situació que no agrada: que no agrada al Grup de Convergència i Unió, que no agrada al Govern del país –i, senyor Coto, avui al matí ha tingut exemples per la mateixa boca del conseller Mena que el Govern en aquests cent dies ja està treballant en la línia de fomentar mesures per fomentar l'ocupació juvenil– i que ens porten a presentar les esmenes, en tres direccions.

La primera esmena, o la direcció sobre l'esmena que hem presentat Convergència i Unió, va en la línia d'acotar el debat en el qual en aquest Parlament pretenem que es debatin les mesures encaminades al foment de l'ocupació juvenil. Saben, senyores i senyors diputats, que l'any 2009 el Govern tripartit aprovava un acord de mesures per al foment de l'ocupació juvenil que va ser aleshores criticat per Convergència i Unió, perquè era un acord que arribava sis anys tard i perquè era un acord del qual dubtàvem –de la seva eficàcia–, i que aquest acord estableix en el seu mateix redactat mesures d'avaluació d'aquest acord i té també una vigència fins a l'any 2012. És per això que el que entenem és que, quan falten pocs mesos perquè puguem veure quin resultat ha donat de si aquest acord de mesures, el que pretén aquest grup parlamentari i el Govern és acotar-ho en un nou acord que inclogui, d'una banda, les conclusions de la valoració d'aquest acord que ha estat vigent durant tres anys; d'altra banda, mesures com les que avui aquí estem debatent, i també moltes altres mesures que són necessàries i que en una moció tan escassa de ben segur no tindrem temps per aprovar. Per tant, primera línia de les esmenes: acotar el debat.

Segona línia de les esmenes: aposta clara per la gent emprenedora d'aquest país. A aquella gent que vol tirar endavant un projecte propi el Govern no li ha de suposar una trava, no li ha de ser un obstacle, sinó que l'ha d'ajudar i l'ha de recolzar, perquè això ajuda també a la innovació en el conjunt del país.

I, finalment, tercera direcció de les esmenes que hem presentat, que és aquest incentivar, aquest afavoriment que les empreses, especialment aquelles que treballin amb l'Administració pública, doncs, puguin, a més a més de contractar altres franges d'edat de treballadors, ajudar, donar un cop de mà a l'hora de contractar treballadors joves a casa nostra.

Entenem que són tres esmenes que ajuden a marcar un discurs en positiu, un discurs que es pot sumar a tota la feina que fem des dels diversos grups parlamentaris al costat del Govern, i que ens ajuden a donar un missatge positiu, un missatge d'unitat perquè la gent jove d'aquest país, més enllà de mirar de qui és la culpa aquest 40 per cent d'atur juvenil..., veiem que junts podem donar-los un missatge d'esperança i de confiança per crear el seu propi projecte de vida, però també un projecte individual que se sumi en un projecte de societat, en un projecte de comunitat, que ens permeti, doncs, constituir i crear una societat més justa i més pròspera.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que els demanem el recolzament en aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades... Bé, val a dir que és cert que la situació de l'atur juvenil a Catalunya és greu, i també és cert, doncs, que la situació de l'atur a Catalunya, a la resta d'edats, també és greu.

Sé cert, també, que l'atur juvenil és molt superior a l'atur que tenim a la resta d'edats, però que, doncs, això sempre ha estat així, s'ha mantingut una ràtio constant, inclús en èpoques de bonança. Per tant, no és un problema nou, no és un problema que ve derivat de la crisi econòmica; en qualsevol cas, potser la crisi econòmica ha agreujat aquesta situació. Però, ho reitere, no és un problema nou.

El Partit Popular ens presenta aquesta moció, i és el mateix partit que ahir ens estava presentant una proposició de llei d'equilibri o d'estabilitat pressupostària, i ara ens esteu demanat –o ens estan demanant– que abaixem els ingressos de la Generalitat, amb el punt 1 de la moció, en el qual fan referència a unes deduccions fiscals en el tram autonòmic de l'impost de la renda de les persones físiques per a joves de vint-i-nou o menys anys. Això no ho trobo acceptable en aquests moments de crisi econòmica i que la Genera-

litat, doncs, pateix unes tensions econòmiques, financeres, molt importants. Discriminar la contractació a favor dels nostres joves crec que el que faria és empitjorar la situació d'atur en altres franges d'edat, i em fa la sensació que, doncs, seria desvestir un sant per vestir-ne un altre.

El problema de l'atur em penso que no s'ha d'abordar des d'aquesta perspectiva, diguem-ne, reduïda o estreta. No ho dic en sentit, doncs, despectiu, però sí que entenc que té un punt de demagògia, perquè el problema de l'atur és un problema general, és un problema que s'ha d'enfocar de forma general.

I per tant, aquí també cal recordar que al Parlament de Catalunya tenim una capacitat nul·la quant a tot el que fa referència a la reforma laboral. I –acabo, presidenta–, si volem redreçar, doncs, específicament aquest problema, el que crec que podríem fer és un pla específic de polítiques actives d'ocupació juvenil, que abraçaria des de l'educació al mestratge, passant pel seguiment personalitzat dels joves en atur. I, clar, aquestes mesures són molt cares, calen molts diners. I, per tant, doncs, aquí són uns diners de què el país disposa, el país té, però que se'n van a l'Estat i no tornen, i l'Estat els destina a fer altres tipus de polítiques a la resta de territoris de l'Estat i no pas a Catalunya.

Per tant, el meu posicionament respecte de la moció, i entenent la greu situació que patim d'atur, hi insisteixo, serà contrari, perquè penso que és un problema general i s'ha d'enfocar de forma general i no d'aquesta forma tan reduïda.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, a nosaltres aquesta moció que ha presentat el Partit Popular ens sembla que va en una bona línia, ens sembla que l'incentiu sempre és millor que el càstig, ens sembla que ajudar aquells que emprenen sempre és millor que no fer-los costat.

I, per tant, una sèrie de mesures que hi ha, com obrir el crèdit als joves..., cosa que també hem proposat nosaltres a l'hora de modificar l'*statu quo*, podríem dir, de l'ICF actualment, que es converteixi en una banca pública temporal, és a dir, que temporalment, mentre el crèdit privat està tancat, al marge de projectes sobre altres vies de finançament, realment l'ICF, i l'ICO a nivell d'Estat, haurien de ser aquesta banca pública, hi estem d'acord.

Estem d'acord també a incentivar i bonificar. Aquí es parla de l'IRPF. També es pot parlar, no aquí en seu parlamentària catalana, però sí al Congrés –i també des d'aquí podem proposar-ho–, que hi hagin bonificacions socials per a les empreses que contractin menors de trenta anys, igual que per als majors de quaranta-cinc anys.

El que està clar avui dia és que qui vol emprendre té risc, no té crèdit i té por de contractar. Això és una realitat, i qui no vulgui veure-ho no coneix com funciona avui dia el món empresarial ni com està el món del crèdit ni com està el món laboral. Avui la gent té por de contractar, i fins que no fem que contractar surti a compte no aconseguirem que la gent contracti. Fins que no obrim l'ICF o el crèdit privat a les empreses ningú muntarà empreses, i si no hi han empreses i ningú empenh no podrem pagar ni la sanitat ni l'educació, ni recaptar impostos. Per tant, tot el debat ha de girar entorn de l'ingrés, no només de la retallada. I, per tant, tot el que sigui incentivar la creació d'empreses, ajudar a qui se la juga cada dia, a nosaltres ens sembla bé. A més a més, va implícit en uns valors de societat que són esforçar-se i recollir premi per qui s'esforça. Jo crec que això és necessari.

No acabem de veure l'últim punt –ja s'ha mencionat anteriorment–, la menció aquesta a l'entrevista que ha citat el senyor Coto a TV3 del senyor Mas. Bé, nosaltres que al president l'entrevistin a TV3 no ho criticarem, i suposo que vostè tampoc criticarà que altres presidents autonòmics se'ls entrevistin a Telemadrid o a Canal 9. Jo suposo que és absolutament legítim que es faci. Actes d'autobombo tampoc, no en volem. I, per tant, podem compartir l'esperit; potser la redacció no ha estat la més adequada per votar-hi a favor.

En tot cas, votarem a favor de la resta de punts. Ens sembla que és una bona línia i crec que hem de començar a parlar en aquest Parlament també més no només de retallades, sinó de com generar ingressos i de quines mesures fiscals d'incentiu prendre perquè la gent se la jugui. Si no ho fem, hi insisteixo, serem cada dia més pobres, tindrem més retallades, però ningú voldrà crear una empresa, muntar un negoci o fer-se autònom.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Consellers, vicepresidenta, director general de Joventut, diputades, diputats, la primera vegada que vam llegir aquesta moció en la qual es feia tant èmfasi en la capacitat normativa de la Generalitat en els impostos i es feia referència a impostos dels quals no tenim la capacitat per poder-ne dictar les normes –en el cas, per exemple, de l'impost de societats, pel que fa al punt 4; o alguns aspectes de l'IRPF, pel que fa al punt 1 de la moció, i també sobre alguns altres extrems, sobre la qüestió de contractació pública–, vam pensar que definitivament el diputat Coto s'havia passat a l'independentisme o, com a mínim, a defensar el concert econòmic, perquè defensava capacitat normativa i també capacitat per poder decidir, per poder tenir, doncs..., poder

legislar en àmbits que no són de la competència de la Generalitat.

Però, en tot cas, creiem que és una moció que reflecteix, com a mínim, la preocupació sobre la situació de l'atur juvenil, una preocupació que compartim; que creiem que cal ser conscients que no es deu només a la situació de crisi que patim un diferencial d'atur juvenil. (*Veus de fons.*) No funciona el rellotge? Bé, en tot cas, serem breus igualment, en ares de l'agilitat parlamentària.

És evident que la situació d'atur juvenil no és situació conjuntural fruit de la crisi econòmica; és una situació que podríem dir que ve també molt relacionada amb l'estructura econòmica de Catalunya i del conjunt de l'Estat espanyol. En els anys del cicle expansiu econòmic on es va crear més ocupació va ser en sectors d'ocupació molt febles, de baixa qualificació, bàsicament sector de la construcció. Només falta mirar l'evolució de les xifres d'atur juvenil comparada per territoris de l'Estat, i en aquells en els quals hi havia un pes més important del sector de la construcció va començar a pujar abans l'atur juvenil. Després, posteriorment, en altres territoris on tenim una presència més important del teixit industrial han pujat posteriorment. Però, en tot cas, és una situació preocupant, que té molt a veure amb l'estructura econòmica. Òbviament també amb factors institucionals, amb la normativa en l'àmbit laboral, també, i també amb determinades característiques del mercat financer i del mercat energètic del nostre país. Avui l'oligopoli energètic, els oligopolis financers en l'àmbit bancari, per exemple, també afecten la competència en aquests àmbits i, per tant, la capacitat de moltes empreses de poder tenir accés a energia i poder tenir accés a finançament de qualitat, comparat amb altres països del nostre entorn.

En tot cas, anem a la moció, una moció que creiem que de partida, més enllà que tracta alguns aspectes que caldria ajustar més tècnicament, s'ha centrat només en un sector de les polítiques que es poden fer en l'àmbit de l'ocupació juvenil, que és en l'autoocupació. Evidentment, l'autoocupació és una eina a fomentar per part de les administracions públiques –els joves que muntin empreses, que muntin cooperatives–, però també hi ha tot un conjunt, que és el majoritari, de joves assalariats que no podem perdre de vista. I això ho trobem a faltar en aquesta moció.

Respecte a l'ajut, a la circulació de crèdit, i a més incentivant alguns nínxols específics de mercat com són, per exemple, les empreses tecnològiques, tot l'àmbit en què tenim experiència de *start-ups* bastant reeixides –per tant, cal donar-hi crèdit–, en això coincidim, preferentment.

Pel que fa a la quantitat de treballadors joves com a criteri per contractar una empresa o una altra, això xoca amb part de la legislació vigent sobre contractes de l'Administració pública, i per tant entenem que això s'ha de perfilar molt més. Ja ens agradaria, a aquest Parlament, poder decidir les lleis sobre la contractació per part de l'Administració pública, però en tot cas això, fins que no siguem independents, és competèn-

cia de les Corts Generals. I, per tant, això també ho hem de tenir en compte a l'hora d'aprovar mocions en aquest àmbit.

Per altra banda, en el que fa referència a la mobilitat internacional dels treballadors, creiem que, relacionat amb aquest aspecte, haurem de tractar un dia també de manera molt important la recuperació del talent juvenil que en aquests moments està marxant a l'estranger perquè aquí no hi ha oportunitats de feina, i que de moment no està tornant. I, per tant, aquí hi ha un capital humà que estem perdent, que estem exportant i que pot ser que no generi retorn cap al país. I aquest serà un aspecte que en un futur també haurem de treballar.

I respecte al darrer punt, doncs, creiem que és evident que cal prioritzar la despesa en l'àmbit de la creació d'ocupació. Creiem que és sobrer l'esmena a la commemoració dels cent dies del Govern. Vostè és un diputat amb habilitat política i crec que ha volgut colar això aquí perquè hi hagués una votació en què la minoria majoritària que sosté el Govern sortís retratada, si més no. Però crec que hem de ser també honestos, i crec que aquest aspecte és sobrer.

Sabem que hi ha hagut una transacció amb l'esmena de Convergència i Unió que obre el ventall..., incorpora a l'acord de mesures per a l'ocupació juvenil com avaluar-lo, revisar-lo. És obvi que ho hem de fer. Hi han algunes mesures que no s'han executat del tot, altres que s'han executat plenament, d'altres que ja es feien. Per tant, posem-nos-hi i actualitzem aquest acord. Per tant, s'obre el ventall també cap als joves treballadors assalariats, no només els que volen generar ocupació. I també hi ha hagut en aquesta esmena un nou redactat d'alguns dels punts en què demanàvem més precisió; per exemple, en l'àmbit de la contractació per part de l'Administració pública o les deduccions de l'IRPF.

Amb aquests detalls i també amb la voluntat que pugui haver-hi..., sigui un primer pas perquè hi hagi unanimitat en les polítiques per a l'ocupació juvenil, donarem suport a la moció si s'accepta l'esmena.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la diputada senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialista per posicionar-nos respecte a la Moció presentada pel Grup del Partit Popular subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desocupació juvenil, un problema greu que patim al nostre país i que s'ha vist agreujat per la situació de crisi econòmica al llarg d'estos darrers anys.

Cal un debat, creiem, molt més profund al respecte, calen també canvis seriosos en les polítiques adreça-

des als joves. I pensem que en l'àmbit del treball, evidentment, el marc ha de ser l'acord de mesures per a l'ocupació juvenil, un marc que no podem canviar cada any, i que més enllà de l'avaluació pròpia que porta el mateix acord, hem de tindre en compte també que és un acord que va més enllà de les portes d'este Parlament i, per tant, l'hem de respectar.

Hi ha molts joves a l'atur, però les situacions no són uniformes: hi ha joves que no s'han incorporat encara al mercat laboral, altres que s'han quedat sense feina en un sector concret i que tenen dificultats a l'hora de reinserir-se en altres sectors perquè no tenen formació, i altres que són universitaris amb feines precàries. Per tant, com que la situació és complexa, calen reformes més profundes per donar resposta a totes les situacions, més enllà de les mesures puntuals, com poden ser els incentius a les empreses, en el cas que la moció planteja, sobretot a nivell fiscal.

I anar més enllà vol dir també parlar de formació ajudant directament els joves a adquirir les competències necessàries per inserir-se o reinserir-se al mercat laboral –hem de creure-hi– i fer una clara aposta per la formació professional, per posar alguns exemples. I d'això la moció no en diu res; tampoc, o menys en este cas, les esmenes acceptades –entenem– al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, tal com ens ha comentat i confirmat abans el diputat.

Cal incrementar també, per exemple, les inversions específiques per als joves sense estudis o amb estudis inferiors a l'ESO i cal continuar amb programes dels que s'han posat en marxa estos últims anys per tal d'apropar els joves al món del treball, combinant també la formació rebuda amb el treball remunerat a les empreses.

Des del Grup Parlamentari Socialista no estem tampoc per a les rebaxes fiscals. En este cas, creiem que cal apostar per fórmules que puguin incentivar que els mercats de capital aposten directament per si mateixos per projectes emprenedors, i pensem, a més, que estos joves emprenedors potser no necessiten tant els incentius directes a la seua activitat com sí mesures de simplificació i de suport a l'inici i posada en marxa dels seus respectius projectes, sobretot si són projectes d'alt valor afegit en els àmbits de la recerca i la innovació, per exemple, que en molts de casos suposen a més un major risc i, per tant, majors dificultats a l'hora de trobar finançament.

Respecte al punt en què es parla de la contractació de joves per part de les administracions públiques i els ens dependents, constatar que cada cop demanem més criteris a l'hora de contractar i potser hauríem d'avaluar si tantes variables tenen realment incidència sobre les problemàtiques que intentem solucionar en cada cas, i que potser caldria reformular la proposta per no contravenir les normatives establertes. Tot i això hi donarem suport, perquè compartim, en este cas, l'esperit del punt.

I dir també que, en este cas –igual que dic en el punt número 4–, també donaríem suport a la moció en els punts números 2 i 5. Entenem que estem parlant de la moció de modificació que proposa Convergència

i Unió. I, en canvi, no donaríem suport als punts números 1, 3 i 6, per les raons que he expressat anteriorment.

Hem de garantir que la inversió feta en els joves millori la seua inserció laboral i eviti que es cronifiqui, en este cas, la seua exclusió social i laboral. Pensem que hem d'elaborar programes per contribuir progressivament al canvi de model productiu a Catalunya, situant, en este cas, la formació i les oportunitats d'ocupació en aquells sectors més dinàmics, i només d'esta manera serem capaços de construir un model on els i les joves del nostre país tinguen més i millors oportunitats laborals.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Sí, en primer lloc, home, senyor Aragonès, el que vostè comenta i del que em titlla..., a mi mai em veurà a posar fronteres, a separar i a dividir, perquè el separatisme està equivocat de país, perquè estem a l'Espanya democràtica; està equivocat de segle, perquè estem al segle XXI, i està equivocat de continent, perquè estem a la Unió Europea.

Mirin, senyores i senyors diputats, amb aquesta moció hem fet allò que ha estat incapaç de fer el Govern de Convergència i Unió en cent nou dies de govern, que és introduir dins l'agenda política, dins l'agenda d'aquest Parlament els enormes problemes d'atur i falta d'oportunitats que tenen els joves. Un govern de Convergència i Unió més dedicat al seu ideari separatista de confrontació i de divisió que no pas a lluitar contra l'atur i especialment contra l'atur juvenil. Un president de la Generalitat, el senyor Artur Mas, que va ser incapaç d'introduir dins l'ordre del dia de la cimera econòmica un punt específic per lluitar contra l'atur juvenil. Un govern de Convergència i Unió que ha posat la tisora en aspectes com educació, universitats i, el que és pitjor, en la formació dels aturats, paralitzant fons dedicats a la formació dels aturats.

Per això des del Partit Popular de Catalunya considerem essencial que aquesta moció prosperi, que aquesta moció surti endavant i que el Govern de Convergència i Unió s'adoni que no pot donar l'esquena als joves. Per això acceptem l'esmena presentada per Convergència i Unió.

Quant a les esmenes d'Iniciativa Verds, home, em sembla un despropòsit que vostès, que han deixat l'atur juvenil pel cim del 40 per cent, que vostès que han deixat el fracàs escolar pel cim del 30 per cent i que vostès que han deixat la mitjana d'emancipació a prop dels trenta anys, que vostès vinguin aquí fent-se els salvadors dels joves i dels problemes dels joves em sembla, li ho torno a dir, absolutament un despropòsit. Per tant, no acceptem les seves esmenes.

Com tampoc acceptem les esmenes de Solidaritat.

Aquests són els debats que reclamen els ciutadans: que ens dediquem a parlar del que preocupa a la gent, dels seus problemes. Catalunya no es pot permetre que el seu futur estigui a l'atur, Catalunya no es pot permetre que el seu futur no tingui oportunitats. Per això, el Partit Popular de Catalunya continuarem liderant iniciatives per donar solució als problemes greus d'atur, falta d'oportunitats i emancipació que pateixen els joves a dia d'avui.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyora Laura Massana, demanava la paraula?

Laura Massana Mas

Sí, dir-li al senyor Coto...

La presidenta

Sí, senyora..., per al·lusions?

Laura Massana Mas

Sí. Dir-li al senyor Coto que la voluntat nostra era completament constructiva, mai de salvadors de pàtries, que és una cosa que és més de la seva banca. I dir-li que tot allò que volíem era sumar –sumar en nous llocs de treball, que són nous llocs de treball verds, que són els llocs de treball de l'estat del benestar. Perquè, no se n'oblidin, per crear ocupació..., no és crear-la només entre uns quants, sinó fer que tots puguem seguir aquest fil.

I li notàvem a faltar en la seva proposta, senyor Coto, aquesta proposta que ha *arrencat* a Convergència i Unió amb aquesta *fermes*, eh?, aquesta proposta: més exigència en les retallades, més exigència que l'educació no sigui retallada, més exigència que l'estat de benestar sigui un pol de creació d'ocupació.

Només volíem fer això: sumar, senyor Coto.

(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Coto? (*Veus de fons.*) Senyor Coto. (*Veus de fons.*) D'acord, trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Sí, amb les esmenes que presentava Iniciativa Verds, a mi em sembla que el que vostès volien era esmenar el que vostès han estat fent durant set anys de govern, que és deixar Catalunya amb un 40 per cent d'atur juvenil, amb un fracàs escolar pel cim del 30 per cent i amb la impossibilitat d'emancipar-se abans dels trenta anys, que, per cert, ja li ho he dit anteriorment i que li ho torno a repetir.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Uriel Bertran Arrué demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bertran?

Uriel Bertran Arrué

Demana votació separada del punt 3.

La presidenta

Votarem separatament tots els punts.

(Pausa llarga.)

A l'acceptar-se l'esmena alternativa de Convergència i Unió són sis punts, que votarem d'un en un.

Per tant, primer punt de la moció.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 89 vots a favor i 36 en contra.

Passem ara a votar el punt 2.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 1 en contra.

Passem ara a votar el punt 3.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 83 vots a favor, 37 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a votar el punt 4 de la moció.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 122 vots a favor i 1 en contra.

Passem ara a votar el punt cinquè de la moció.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

Passem ara a votar el punt sisè de la moció.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 88 vots a favor i 36 en contra.

Es suspèn la sessió, i es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coordinació i l'impuls de la política lingüística (tram. 302-00022/09)

I passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coordinació i l'impuls de la política lingüística. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Voldria parlar de dues consideracions: la primera el temps, i és que no tinc el temps assignat aquí. *(Veus de fons.)* I, per tant, estaria bé poder-lo tenir. Ho dic per ser honestos i per no...

La presidenta

Gràcies per avisar-me.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Costa reprendre la sessió, tots plegats. I el segon objectiu, lògicament, és parlar de llengua. Parlar de llengua i parlar de la llengua pròpia del país. Vàrem fer, fa vint-i-dos dies escassament, una interpel·lació al conseller de cultura i llengua, en la qual li plantejàvem quin havia estat el balanç dels darrers quatre anys en allò que fa referència a l'impuls de la política lingüística, i també plantejàvem quins havien de ser, al nostre entendre, els reptes, els reptes principals que anaven en el sentit d'intentar potenciar, consolidar i desplegar el marc normatiu aprovat en l'anterior legislatura.

Quins són els objectius que hi ha al darrere de la moció? Lògicament n'hi han moltíssims, com cadascun dels punts que hi han plantejats, però jo subratllaria dos objectius principals. El primer és intentar construir un relat compartit, el màxim de consensuat possible, al voltant dels avenços que s'han experimentat en allò que fa referència al foment de la llengua catalana en els darrers quatre anys en àmbits estratègics com ara el consum, l'hostaleria, les universitats, el tema del cinema, l'alfabetització en català i l'acollida de les persones nouvingudes. Sectors, tots aquests, en els quals hi havia –al nostre entendre hi ha, segueix havent-hi– un dèficit realment preocupant en el que és la utilització de la llengua pròpia del país.

Podem qualificar-ho de diverses formes? Segurament que no ens posaríem d'acord en això, però al nostre entendre es tracta, el balanç d'aquests darrers anys, d'un balanç notable, significatiu, m'atreveiria a dir que fins i tot històric, d'una segona probablement fase de normalització, en allò que fa referència, ho repeteixo, a intentar cobrir els buits en aquests sectors estratègics.

Quin és el segon propòsit? Doncs, el segon propòsit és ratificar aquest consens i intentar teixir un nou consens per tal d'impulsar el nou Govern, i especialment el departament de cultura i llengua, per desenvolupar i mantenir aquests programes i lleis iniciats, desenvolupats en l'anterior legislatura, amb la màxima ambició i celeritat possibles.

Ara és el moment, al nostre entendre, de recollir els fruits que es varen sembrar, i els fruits s'han d'intentar recollir amb la màxima ambició possible. I entenem que una bona forma de fer-ho és una moció amb el màxim suport d'aquesta cambra. Entenem que cinc, com a mínim, de les set formacions polítiques que hi ha, i el diputat Joan Laporta, donaran suport a aquesta moció. Entenem, ho repeteixo, que una bona forma de fer-ho és, precisament, que el Govern se senti legitimat a impulsar-ho amb el màxim consens d'aquesta cambra parlamentària.

A banda d'això, també incidim en dos altres aspectes. El primer és el tema del Consorci per a la Normalització Lingüística. Ja els anuncio, en aquest sentit, que presentarem segurament altres iniciatives en aquesta matèria, però sí que volem plantejar dos reptes fonamentals que, al nostre entendre, té aquest organisme. D'una banda, consolidar i reforçar els recursos existents per tal d'intentar arribar a tots i cadascun dels ciutadans o ciutadanes que en sollicitin, que en requereixin els serveis. I un altre repte també igualment important és adequar-lo a allò que fixa la Llei d'acollida de les persones nouvingudes i retornades a Catalunya per tal de convertir-lo en l'instrument principal, tal com anuncia l'esmentada llei, per procedir a un element, a una tasca per nosaltres substantiva, i és intentar que aquest milió de catalans i catalanes que han arribat en els últims deu anys al nostre país puguin tenir accessibilitat a la llengua catalana.

Es tracta d'un objectiu remarcable, un objectiu que va fins i tot més enllà de l'objectiu culturalista o identitari; és un objectiu a nivell de cohesió social i d'oportunitats de les persones. Avui promoure la llengua catalana en aquest país no és només fer política de cultura i llengua estrictament, sinó que també és fer política de cohesió social. I, és més, en uns moments de crisi econòmica també és fer política de creació de noves oportunitats. Podríem, en aquest sentit, tractar-ho aquí, podríem tractar-ho en l'àmbit de l'ocupació, en l'àmbit de benestar i família, i en definitiva, ho repeteixo, arribaríem a la mateixa conclusió: la llengua catalana avui és un instrument idoni en aquest objectiu.

La moció, després ho plantejarem, ha aconseguit jo crec que un consens molt ampli. En aquest sentit ens en felicitem. Després explicarem detalladament quines són les modificacions que s'hi han introduït. Però, ho repeteixo, l'objectiu principal a inici de mandat és

vetllar per tal que el Govern tingui la màxima ambició possible. En aquest sentit, el nostre grup actuarà –en aquest sentit– de forma positiva, plantejant propostes per tal que aquest objectiu que plantejàvem es pugui desenvolupar, ho repeteixo, amb la màxima ambició.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Atès que s'ha presentat una transacció a les esmenes presentades per tres grups, signada pels mateixos grups esmenants, que eren Convergència i Unió, Socialista i el Subgrup de Solidaritat –a aquesta esmena transaccional s'hi ha afegit Iniciativa per Catalunya–, passem a les intervencions dels grups per fixar la posició. En primer lloc té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Bona tarda. Presidenta, diputats i diputades... Lògicament, compartim àmpliament els objectius d'aquesta moció i agraïm la inclusió d'esmenes dins del text. Agraïm especialment el fet que s'hagi inclòs en el punt cinquè..., el fet que es garanteixin i consolidin els recursos destinats al Consorci per a la Normalització Lingüística per tal que li permetin assolir els objectius i la planificació de les seves activitats, especialment els cursos de català de nivell bàsic, per tal d'assegurar que totes les persones que demanen cursos de català puguin ser admeses o ateses. Pensem que aquest és un tema en què últimament hi ha hagut dubtes i ombres, sobre la possibilitat que la Generalitat pugui garantir aquesta opció tan important per a la integració de la immigració. Doncs, agraïm la seva inclusió.

La veritat és que ens hauria agradat també una certa atenció, en aquest punt –que també crec que és important, donat el moment molt delicat del Consorci per a la Normalització Lingüística en aquests moments–..., d'un esment a l'aspecte més laboral i a la situació preocupant que corre en aquest moment el consorci. Penso que un país com Catalunya, que té una llengua nacional –té dues llengües, però té una llengua que està necessitada d'una atenció primordial–..., és important que el personal que està actiu en aquest aspecte de reforçament de la integració tingui unes condicions laborals més acceptables. Ens hauria agradat que s'hagués fet una referència al fet que possiblement, doncs, per sobre d'un 40 per cent del professorat de català en el consorci està en una situació de precarietat preocupant.

A part d'això, doncs, agraïm les petites esmenes que s'hi han incorporat i pensem que és una moció que val la pena.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Diputats i diputades, nosaltres, en aquesta moció que s'ha presentat i de les esmenes que sembla que s'acceptaran, en bona mesura no hi estem d'acord, perquè la política lingüística que aquí es planteja, primer, li falta una pota –només parla d'una de les llengües de Catalunya– i, segon, vol desenvolupar lleis que són inconstitucionals. Per tant, nosaltres no farem reglaments de lleis que són inconstitucionals.

De fet, algunes d'aquestes lleis Ciutadans les va portar al Defensor del Poble, i han estat recorregudes, com la Llei del cinema, que clarament, amb la sentència, en cau tot el codi de sancions i de les quotes; com la Llei del codi de consum, que multa..., en aquest cas es vol que s'implementi el reglament per seguir multant amb un milió d'euros, fins a un milió d'euros, els comerciants que retolen en castellà i no ho fan en català. En fi, barbaritats a les quals no només no col·laborarem, sinó que les hem recorregut i estan on han d'estar, al Tribunal Constitucional, i estem esperant aquesta sentència.

Sí que és cert que compartim una qüestió –tot i que no tal com està redactat en aquest sentit, o com ha quedat aquesta transacció, i per tant ens hi abstindrem–, que és tema dels cursos de català del consorci. Nosaltres estem a favor que se segueixin fent aquests cursos. Ho hem defensat, defensem des de Ciutadans que es puguin fer, és una de les nostres polítiques positives actives respecte a l'ús del català. Amb llibertat, voluntàriament, qui vulgui fer cursos de català ha de tenir l'accés a aquests cursos de nivell bàsic; ha de ser gratuït i el consorci ho ha de garantir.

Per tant, en tant que es garanteixi el professorat, el nombre de treballadors del consorci, aquest compromís hi és. Ara bé, tal com està redactat, diu «garantir»: «garantir i consolidar». «Garantir i consolidar» vol dir que no es toqui un cèntim de l'actual pressupost. I, clar, estem en un moment que fem retallades lineals com a mínim en educació, en sanitat i en altres llocs. Home, jo més que garantir diria «mantenir de forma raonable» podríem dir, o «mantenir en la línia de la degradació», podríem dir, «o de la baixa dels nostres ingressos». És a dir, el que no podem dir a la gent, als ciutadans, és que en política lingüística no tocarem un cèntim i tocarem en llits sanitaris o en educació bàsica. Jo crec que això..., crec que podríem compartir-ho la immensa majoria de grups.

Per tant, ens abstindrem en aquest punt, deixant molt clar que estem d'acord amb aquests cursos de català que s'ofereixen, estem d'acord amb aquest professorat que hi treballa, amb aquest grup, diguéssim, de persones que s'hi dediquen. No podem dir, exactament, sense els pressupostos davant, que no es tocarà un cèntim, perquè malauradament s'hauran de tocar cèntims de moltes partides pressupostàries, no serà una excepció. El que sí que potser tampoc voldrem, que es toqui el suficient perquè caigui aquesta política.

Per tant, hi votarem en contra. I sobretot acabo, presidenta, deixant molt clara una cosa. Aquí es torna a portar un altre cop la visió –absolutament errònia, des del nostre punt de vista– que un parlament es manifes-

ti contrari a les sentències judicials. El que ha de fer aquest Parlament és donar suport al compliment de la legalitat, no anar contra la legalitat. Aquest Parlament no pot aprovar punts que diguin: «Rebutgem les sentències del Tribunal Suprem», o «del Tribunal Constitucional». Aquest Parlament és part de l'Estat. Ha de respectar la separació entre poders. No podem fer això, senyors, això no és un cafè, no és una tertúlia, és un parlament. Per tant, no aprovem mocions... Respectem que vostès portin al programa el contrari, respectem que vostès vulguin mantenir una sola llengua a l'escola, i no tres com planteja Ciutadans. Ho respectem, però vostès, els que governen i aquest Parlament, són poders públics que s'han de sotmetre a la justícia. No té cap sentit aprovar mocions en aquest sentit.

Per tant, no només no hi col·laborem, sinó que diem el contrari: manifestem la voluntat que es compleixin les sentències...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...–acabo, presidenta, perdoni– les sentències del Tribunal Constitucional i les sentències del Tribunal Suprem a Catalunya, que ja toca que el nostre Govern compleixi, a l'escola i a altres àmbits, les sentències judicials a Catalunya, com arreu.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, la política lingüística és una política de protecció d'un bé comú, d'un patrimoni –la nostra llengua–, però també una política social adreçada al benestar de les persones. Té una doble vessant, per tant: política cultural, i com a política social.

Els darrers anys la política lingüística del Govern de la Generalitat ha anat encaminada a posar en valor, a garantir amb contundència la vitalitat i l'ús de les llengües minoritzades pròpies del nostre país, el català i l'aranès. Però la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut ha emparat, ha donat cobertura perquè el Tribunal Suprem espanyol emeti diferents sentències que qüestionen les polítiques lingüístiques i posen en perill el nostre model i algunes de les normes aprovades en aquest Parlament.

Per totes aquestes qüestions, tot i que el nostre grup votarem la moció, entenem que és una moció de mínims. Ens hauria agradat que el grup proposant mantingués la proposta inicial de manifestar el rebuig a les sentències que limiten l'ús del català, més que mani-

festar la discrepància. Perquè per al nostre grup cal aprofundir i desplegar la legislació d'acord amb allò que va aprovar a l'Estatut el poble de Catalunya.

Pel que fa al punt 1, al reglament del desplegament de la Llei del cinema, més que els terminis ens preocupa que en el desenvolupament de l'article 18, la garantia d'accés lingüístic, es torni a caure en una política de doblatges –amb versió, això sí, catalana– que no respecti ni la coherència ni la integritat de l'obra cultural però que tampoc afavoreixi ni posi en valor la diversitat lingüística i, en últim cas, però no menys important, que no propiciï l'aprenentatge de llengües, un dèficit important que tots reconeixem a casa nostra. Per tant, més que el reglament marqui aquesta arribada al 50 per cent, com es fa, caldrà arribar a consensos, no només amb les indústries culturals, sinó sobretot assegurar una distribució territorial i d'aforaments que garanteixi els mateixos drets lingüístics a un veí de l'Eixample que a un del Baix Camp, per posar-ne un exemple.

Amb relació al punt 2, que vindria a ser l'ampliació o substitució del que havia estat el programa Profit, que s'adreçava bàsicament a la restauració, hostaleria, petit comerç, el nostre grup considera que aquest ha de ser un objectiu estratègic; no només en els sectors abans esmentats, sinó en tota la formació ocupacional i continuada, i especialment en tots aquells treballadors i treballadores que fan atenció directa al públic per tal de poder complir el deure de disponibilitat lingüística que estableix la llei i que garanteix els drets lingüístics de la ciutadania.

Pel que fa al compliment de la Llei 22/2010, del Codi de consum de Catalunya, en l'aspecte dels drets lingüístics caldrà, a més de les accions d'acompanyament que marca la moció, avançar perquè les empreses que tenen el seu àmbit d'actuació a Catalunya incorporin l'ús del català com un compromís amb el seu entorn, en el marc de la seva responsabilitat social corporativa i amb la participació dels treballadors i les treballadores, i que això es vegi compensat d'alguna manera, si convé amb incentius fiscals o altres fórmules.

Pel que fa al punt 4, ens sembla que hi torna a haver una rebaixa d'exigències, en el sentit que no és el mateix «garantir» l'aplicació del decret que «impulsar». «Impulsar» ens sembla que queda més com una declaració de bones intencions que no acaba de comprometre. I en el cas de l'acreditació del coneixement lingüístic del professorat universitari, creiem que cal garantir-la, perquè el decret ja recull excepcions i deixa portes obertes a la flexibilització d'aquest reconeixement per part de la universitat.

I, ja per acabar, pel que fa als punts referits al Consorci per a la Normalització Lingüística, que va ser un dels eixos centrals de la interpellació i que el mateix conseller –que avui no hi és, ni cap altre membre del Govern, i ens sap greu– reconeixia que és una de les eines fonamentals però que necessitava, i ho cito textualment, «una certa refundació d'objectius i de mirades», dir que el nostre grup parlamentari, justament, ha entrat una proposta de resolució a la Comissió de Cultura que aprofundeix i desenvolupa aspectes dels

punts 5 i 6 de la moció, per fer d'aquest consorci un dels instruments centrals de la política lingüística, i sobretot per ser capaços d'acordar un nou sistema de finançament que no hagi de dependre d'assignacions extraordinàries per donar resposta al que ja avui és una situació estructural, i també per donar resposta a les inquietuds i demandes que els treballadors i treballadores del consorci ens han fet arribar a tots els grups, tant sobre les diverses situacions territorials com sobre les seves demandes sociolaborals pendents.

Acabo ja, presidenta. En el punt 7, referit a l'impuls dels programes d'alfabetització com el programa «Lletres per a tothom»..., però no és l'únic. Tots aquests altres programes que es realitzen des d'escoles municipals d'adults, des d'entitats i associacions socioculturals i socioeducatives, i que serveixen perquè totes aquelles persones, siguin novingudes o no, que tenen problemes d'alfabetització, puguin accedir a l'alfabetització, a aquestes eines instrumentals... Nosaltres creiem que aquest Govern..., voldríem que aquest Govern proposés un nou marc normatiu, una llei d'adults –la que tenim és de l'any 91–, una llei permanent d'adults que finalment donés resposta i finançament a aquestes i altres necessitats de formació en competències bàsiques que encara avui, malauradament, presenta una part de població que viu i treballa o vol treballar a casa nostra.

Per tot l'exposat, el nostre grup donem suport a tots els punts de la moció i a totes les iniciatives posteriors que es puguin presentar i tinguin per objectiu fomentar l'ús social del català i fer de la política lingüística una política pública amb caràcter transversal.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre senyora María José García.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, en primer lugar la moción que debatimos plantea que este Parlamento haga una declaración de rechazo –ahora «discrepancia»– de tres sentencias de nuestro Tribunal Supremo. La función de un parlamento nunca puede ser cuestionar las sentencias judiciales. En un estado de derecho los poderes deben guardarse mutuo respeto. De lo contrario se degrada el sistema político, y especialmente se degrada la institución que rompe con la separación de poderes. Desde nuestro punto de vista sería colocar al Parlament de Catalunya en el nivel jurídico-político de una república bananera.

La política lingüística tiene que desarrollarse dentro del marco legal. Si una normativa, concretamente el Estatuto de autonomía, no se ajusta a la ley de rango superior, el Tribunal Constitucional simplemente ejerce su función cuando dicta una sentencia que pone de manifiesto el desajuste legal. Esto constituye un acto de absoluta normalidad democrática. De haber un responsable del desajuste legal del Estatut, no puede ser otro que el legislador que lo aprobó.

Por tanto, el primer punto de la moción de Esquerra Republicana de Catalunya es absolutamente impropio, por incompatible con la función de este Parlamento, y entendemos que aprobarlo es una clara muestra de deslealtad institucional y un desprecio intolerable al estado de derecho por parte de este Parlamento. Esta debería de ser la institución más respetuosa con las sentencias judiciales. Al fin y al cabo, el poder judicial con sus sentencias vela por el recto cumplimiento de las leyes que nosotros aprobamos.

En cuanto a la segunda parte de la moción, el propio *conseller* Mascarell decía en el último Pleno que las leyes se hacen para ser aplicadas. La Sentencia del Tribunal Constitucional 31/2010 sobre el Estatut eliminó por inconstitucional la palabra «preferente» al referirse a la posición y trato del catalán respecto del castellano. En el fundamento jurídico 14 encontramos el detalle, y aconsejo a los diputados releerse este fundamento porque es muy claro en su literalidad y no tengo tiempo de hacerlo aquí. El resumen es que las dos lenguas deben usarse con normalidad y la Administración debe tratarlas igual. La Constitución consolida una Cataluña legalmente bilingüe.

También dice la sentencia que, de existir situaciones históricas de desequilibrio —y no se especifica en perjuicio de qué lengua, y en este sentido la situación es opuesta, por ejemplo, en Hospitalet y en Banyoles—, el legislador en este caso podrá adoptar las «adecuadas y proporcionadas» medidas de política lingüística, que según el Tribunal Supremo siempre serán «excepcionales y transitorias». Todos estos adjetivos —«adecuadas», «proporcionadas», «excepcionales», «transitorias»— son muy importantes.

Los últimos informes de la Dirección de Política Lingüística nos muestran que el conocimiento de ambas lenguas hoy ya está muy equilibrado. El conocimiento oral y escrito del catalán en diversos estratos de la población y en distintos rangos de edades es muy alto. La normalización del catalán es ya un hecho. Sin embargo, algunos grupos políticos pretenden ir más allá, pretenden trasladar a la sociedad la consigna de que en Cataluña conviene usar exclusivamente el catalán para trabajar, para formarse, para progresar.

De hecho, el catalán se ha acabado imponiendo como única lengua en la vida pública. Como muestra, solo hay que presenciar un pleno de este Parlamento. (*Remor de veus*.) Resulta curioso el poco interés que parecemos demostrar los castellanohablantes, que somos la mitad de la población catalana, por la política.

Pero la realidad social es otra. La sociedad es bilingüe, no tiene problemas de normalización ni de convivencia. La realidad es que el uso real social del catalán se mantiene en el entorno del 50 por ciento; eso sí, cuando el ciudadano puede elegir. La realidad es que la pretensión de vivir en catalán en una sociedad bilingüe, cuando los usos lingüísticos están tan equilibrados y arraigados, es francamente difícil. Es una verdadera operación de ingeniería social claramente condenada al fracaso. Ni treinta años de gobiernos nacionalistas, ni más de 162 millones de euros al año podrán transformar esta realidad.

Una política lingüística que convierte al catalán en la lengua obligatoria, impuesta en las relaciones privadas, subvencionada por encima de algunos gastos sociales, que acaba discriminando a catalanes, que levanta barreras de entrada y salida en Cataluña, que genera fracaso escolar, que fomenta la delación entre vecinos, que impone multas, ha demostrado que no es eficaz ni genera aprecio social por esta lengua. Es una política lingüística de fomento condenada al fracaso.

Pero es que, como ya he dicho, para algunos este no es el objetivo. La normalización del catalán no es el fin, es una etapa, un medio para pasar a una sociedad monolingüe que viva solo en catalán, que se sienta diferente, que parezca diferente. En contra de la petición explícita de la directora de Política Lingüística, los partidos nacionalistas han politizado la lengua, han puesto la lengua catalana al servicio de un proyecto político separatista, la utilizan como elemento identitario, de diferenciación. Para ellos no es un patrimonio cultural de todos; es un instrumento de confrontación.

Nosotros, el Partido Popular de Cataluña, defendemos una Cataluña bilingüe, con absoluta libertad para elegir una u otra lengua. Entendemos que todos debemos entender ambas lenguas, y cada uno hablar la que prefiera. La protección y fomento del catalán con medidas adecuadas y proporcionadas es un objetivo de la Administración lícito, legal, que sin embargo debe ser siempre compatible con la libre opción lingüística del ciudadano, que no está concernido por tal fomento.

Esta política lingüística sin imposiciones, sin políticas punitivas, con consenso social real, es la política lingüística que nosotros apoyaríamos, pero la moción presentada por Esquerra va en la línea opuesta, por lo que votaremos en contra. Les repito que hacer de Cataluña una sociedad monolingüe en catalán es un proyecto contrario a los intereses de los catalanes y condenado al fracaso.

Gracias. (*Remor de veus*.)

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. La veritat, que les paraules que ha adreçat la diputada que m'ha precedit en la paraula jo crec que no descriuen en absolut la realitat.

A més a més, ha dit una cosa: que es vol imposar la llengua en l'àmbit privat. Miri, jo parlo amb els meus pares en castellà, amb els meus fills en català, i fem d'aquest bilingüisme, que és la nostra societat, una cosa totalment normalitzada. Jo crec que aquí no hi ha cap problema, cap problema en la utilització de les llengües, almenys a nivell social, i vostès intenten crear un problema on no existeix. Ens deixa que un parlament no pot rebutjar unes sentències. És cert, per això hem presentat una esmena en què podem manifestar la nostra discrepància davant d'algunes interpretaci-

ons, però és evident que no podem rebutjar aquestes..., esmenes. Sí posar de manifest aquestes discrepàncies quan es vol limitar l'ús del català a l'ensenyament o a les administracions del país, perquè precisament, doncs, puguin ser bilingües –que no ho són, algunes.

Nosaltres, des del Partit Socialista, entenem la política lingüística realment com una política transversal. La llengua, creiem, té una clara dimensió de cohesió social i també una clara dimensió d'igualtat d'oportunitats. De fet, aquesta transversalitat ens va portar a situar la política lingüística, la legislatura passada –en els anys que hem estat governant–, precisament a la Vicepresidència, perquè creiem que ha de ser això, transversal, per fomentar aquesta dimensió de cohesió que té la llengua. A més a més li vam dir al conseller de Cultura en la seva primera compareixença a la Comissió de Cultura i Llengua que el fet que ara estigui situada al Departament de Cultura..., creiem sincerament que perd força, perquè correm el risc de caure en aquella antiga confusió de limitar la política cultural a una política lingüística, o una política lingüística a una política cultural. Correm el risc de confondre.

Nosaltres hem presentat una sèrie d'esmenes –hem estat transaccionant, les hem treballat– responen pràcticament a dues premisses, que és en el que nosaltres basem la nostra manera d'entendre com ha de ser la política lingüística. Una és aquest caràcter transversal que deia; l'altra, la llengua com a cohesió, com a patrimoni col·lectiu que volem que sigui compartit –un patrimoni que volem que sigui compartit i no exclouent– amb els diferents sectors. Per això en els diferents punts de la moció hem presentat esmenes que afavoreixin precisament això, aquesta complicitat que hem de buscar amb els sectors perquè pugui ser més compartit que no imposat. Aquest consens que demanem a l'hora d'aplicar els programes transversals de política lingüística per al coneixement de la llengua, i que ha d'estar inclòs en els decrets que s'han de desplegar –que diu la moció–..., en el desplegament dels decrets i de les lleis.

Faig un parell de puntualitzacions, també d'esmenes nostres, del nostre posicionament d'aquesta moció. Una és sobre les universitats. És cert que..., i estem d'acord en el punt sobre l'acreditació del coneixement lingüístic per part del professorat de les nostres universitats, però també creiem i defensem que això ha de ser dins d'un marc molt més ampli, perquè fem una aposta molt contundent, molt més contundent, pel pluralisme de les nostres universitats, perquè realment siguin més competitives a Europa pel que fa a la docència i pel que fa a la investigació.

Consorti de Normalització Lingüística. En els darrers anys, tot i que ja vivíem en una crisi –teníem la crisi–, s'han fet ajustos, però el Govern ha fet esforços per mantenir els recursos que el consorci necessitava. Quina és la situació del consorci en aquests moments? Una és que hi ha una demanda de cursos de català –lliure; lliurement, ciutadans que demanen cursos de català– que no està coberta, i els ajuntaments no poden assumir tots aquests costos per donar resposta a la demanda que existeix en aquests moments, a les llistes d'espera que hi han en aquests moments.

També hi ha una situació d'incertesa entre els treballadors i les treballadores que volem recollir avui aquí, des de la cambra –aquestes incerteses que, de fet, està vivint tot el sector públic, i també molts ciutadans–, perquè s'han demanat reduccions del pressupost, i una reducció que, en el cas del consorci..., el pressupost del consorci pràcticament el 90 per cent és de personal. I, per tant, existeix aquesta incertesa entre els treballadors per la qüestió de la reducció, que significaria reduir el personal.

I és veritat que la Llei d'acollida..., un dels seus aspectes és fomentar, propiciar la formació de les persones immigrades en les dues llengües. Per cert, en les dues llengües –prioritat en el català sí, també. I el consorci ha de tenir la capacitat, realment, per poder acollir aquelles persones, doncs, que volen –volen lliurement– aprendre la nostra llengua.

El consorci és un instrument per a l'aprenentatge. I crec que la diputada d'Iniciativa també ho deia: no és l'únic instrument per a l'aprenentatge; hi han les escoles d'adults. Per això també hem presentat una esmena on parlem que aquest aprenentatge de la llengua i de l'alfabetització de les persones adultes..., és el consorci, però també són altres agents que també ho estan fent en el territori.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Carles Puigdemont.

Carles Puigdemont i Casamajó

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, començaré per la part final del que deia el diputat proponent, el diputat Pere Bosch, que parlava de..., finalment atribuïa a aquesta moció l'intent d'actuar d'una forma positiva, i jo ho vull subratllar. Ho vull subratllar, perquè ho és.

El redactat que portarem a aprovació i que s'aprovarà i que sortirà d'aquest Parlament crec que és una mostra de voluntat i d'acció positiva a l'entorn de la política lingüística i –aprofito per dir-ho, també, perquè no crec que sigui sobrer de fer-ho– de l'actitud positiva dels grups que hem signat aquesta transacció que el diputat Pere Bosch assenyalava al final de la seva intervenció, i singularment la seva actitud personal en aquest sentit, per fer possible això. Que ens sembla que no és menor, que no és irrellevant, que no és anecdòtic que a l'entorn d'una moció d'aquesta naturalesa, a aquestes alçades de la legislatura –que estem en l'inici–, justament siguem capaços de teixir aquestes complicitats, que ja han presidit la política lingüística de governs anteriors i que a més a més demostren, d'una forma clara, d'una forma molt rotunda però sense fer soroll, que aquest consens en política lingüística que Catalunya té ben consolidat, que ja es tradició, resisteix tota mena de provocacions, més fines o menys fines, de traç fi o de traç gruixut, que hem pogut sentir aquí, i que és perfectament madur, perfectament sò-

lid per resistir aquest tipus de provocacions. Efectivament, per tant, parteix d'un bon consell, d'una bona actitud positiva.

En segon lloc, per Convergència i Unió era important que el redactat final estigués en coherència amb el que el conseller Mascarell havia assenyalat no només en la seva compareixença a la Comissió de Cultura sinó justament aquí, en les seves declaracions en la interpellació de què va ser objecte, de quin és el fil roig, els compromisos, el marc de referència de l'actuació lingüística del Govern de la Generalitat.

Tots els articles que portarem a aprovació, sense excepció, van justament en aquesta línia: en la línia d'impulsar les polítiques del Govern en l'àmbit lingüístic. Sobre la Llei del cinema, sobre el Codi de consum, sobre la formació, sobre el consorci, tot allò que acaba dient –que acabarà dient– aquesta moció va en la línia d'allò a què s'ha compromès el conseller.

Però jo diria encara més –i això no està escrit, però em sembla que tampoc no és sobrer de dir-ho–: em sembla que és bo que els consensos que s'hagin de teixir –que la moció fa referència explícita en els sectors socials implicats– garanteixin, com no podia ser d'una altra manera, que també es faran –o principalment es faran– amb totes aquelles forces polítiques que han estat rere de tots els consensos de les lleis i de les iniciatives que han sortit d'aquest Parlament en l'àmbit lingüístic. Això serà així, perquè no podria ser d'una altra manera.

Per tant, no és cap esforç ni cap concessió per part de ningú, ni cap rebaix tampoc, el fet que la moció digui d'una forma clara de quina manera seran aquells desplegaments que, potser sentint algunes declaracions, podria semblar que són alguna mena d'intent..., a la rebel·lió, i que no es proposa cap altra cosa, res tan poc agosarat..., o tan agosarat com és desplegar lleis vigents, normatives vigents, coses que són perfectament normals en el nostre país.

És una moció, per tant, molt respectuosa amb les lleis vigents, molt respectuosa amb allò que han estat sempre –d'ara, d'abans i des dels orígens de les polítiques lingüístiques d'aquest país– les bases, la construcció política parlamentària executiva de la política lingüística d'aquest país. I no hi ha cap trencament; al contrari, més aviat al contrari, jo crec que hi ha un reforçament. I en alguns aspectes, parlant del consorci, parlant de l'oferta dels cursos a la gent –la més necessitada, precisament, que ha d'accedir, que no pot quedar exclosa en cap cas de l'oferta formativa en llengua catalana almenys en els nivells inicials i bàsic–, el que fa referència a la formació de col·lectius professionals –que és molt important que s'incorporin també, per la seva competitivitat lingüística, en el domini absolut de la nostra llengua–, en tots aquests sentits aquesta moció fa un pas endavant. Però sempre d'una forma molt coherent, hi insisteixo: d'allà on venim –venim de consensos que vénen de molt lluny– i d'allà on ens proposem anar; perquè efectivament també ens proposem anar en matèria lingüística, com no podia ser d'una altra manera, molt lluny.

Per tant, jo celebro en nom de Convergència i Unió l'acord, l'esperit que ha presidit la negociació d'aquesta moció. Agraïxo a tots els grups que hàgim estat capaços de portar avui una moció en aquest moment, jo diria, fins i tot exemplar –em sembla que hem sabut vèncer moltes dificultats amb la generositat de tots i cadascun dels portaveus que hi hem intervingut–, i confio que d'aquest Parlament en sortirà un ampli suport a la moció que ens ha proposat el diputat Pere Bosch.

Moltes gràcies.

(Pausa.)

La presidenta

Tinc entès, senyor Rivera, que vostè volia votació separada del punt cinquè. És possible? *(Pausa.)* Del punt cinquè. Molt bé.

Per tant, votarem primer el punt cinquè i després la resta de la moció transaccionada amb les esmenes. *(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)* Vol alguna cosa, el Grup Popular? *(Pausa.)* Senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, voldríem demanar si fóra possible que des de la Mesa es llegís com queda la transacció del primer punt. Sembla que hi ha un punt que «el Parlament manifesta», i un segon bloc de punts on «s'insta» el Govern. El «manifesta», ens agradaria saber si es pot llegir des de la Mesa, per veure com queda.

La presidenta

Ho farem.

(Pausa llarga.)

Votarem, en primer lloc, el punt cinquè, després la resta de moció. I, prèviament, llegirem el punt 1 de la moció resultant.

«El Parlament de Catalunya manifesta la seva discrepància davant de les interpretacions restrictives que limitin l'ús del català a l'ensenyament i a les administracions del país, en bona part inspirades en la Sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut.»

Passem a la... *(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)* Ah, senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Una vegada escoltat el text, que no sabia bé com quedava, ens agradaria demanar votació separada d'aquest punt amb relació a la resta.

La presidenta

Per tant, primer votem el punt 1, eh?

Comença la votació d'aquest punt 1.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 3 en contra.

Passem ara a votar... (*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*) Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, senyora presidenta. Invoco l'article 92 del Reglament per demanar explicació de vot amb relació a aquest punt en què hem votat notòriament diferent del que havíem exposat en la nostra intervenció. Article 92 del Reglament.

(*Remor de veus. Pausa.*)

La presidenta

Passem a la votació, i després li dono la paraula, eh?, senyor Millo.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyor Millo, ara.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, ens agradaria exposar el perquè hem canviat la nostra posició de vot. Em sembla que el Reglament ens donaria màxim cinc minuts, que no esgotaré –que no esgotaré.

Però vull dir que, amb relació a aquest primer punt, aquest «manifesta» del Parlament, nosaltres entenem que en aquest primer punt es planteja –i per aquest motiu no hem exercit el nostre dret de vot– una clara hostilitat envers decisions del poder judicial centrades en l'aspecte lingüístic. Entenem –aquest és el parer d'aquest grup parlamentari– que s'està plantejant un conflicte entre poders judicials..., del màxim nivell: poder legislatiu i poder judicial. (*Veus de fons.*) Resulta inèdit, al nostre entendre –i demano una mica de respecte per les opinions de cadascú–, que sigui el Parlament precisament qui es manifesta amb relació a les decisions que pren el poder judicial. Estem, al nostre entendre, davant d'un trencament claríssim de la línia divisòria entre el principi de divisió de poders, principi bàsic del model democràtic de dret. Un poder li diu a l'altre, a partir d'aquest moment, què és el que li agrada i el que no li agrada de les decisions que pren.

Han vist vostès, senyores i senyors diputats, alguna vegada, un jutge que digui si li agraden o no li agraden les lleis que aprovem en aquest Parlament, el Parlament de Catalunya? (*Veus de «Sí!» i rialles.*) Molt bé, molt bé. Doncs, quan un jutge, en un tribunal, critica i fins i tot es nega a aplicar una llei aprovada pel poder legislatiu, sigui de les Corts o del Parlament de Catalunya, el mateix Consell General del Poder Judicial obre de seguida diligències informatives, que poden cloure amb una sanció i fins i tot amb exigència de responsabilitats penals per l'acció, per criticar, censurar o negar-se simplement i planerament a aplicar les lleis. I exemples en tenim, que podríem citar.

I acabo, senyora presidenta. El nostre grup parlamentari, el del Partit Popular català, no vol legitimar, no ha volgut legitimar en aquesta votació d'aquest Parlament..., que ens faria còmplices d'una conducta de la

qual avui aquesta cambra està sent autora directa: la d'insinuar o promoure el desacatament de la llei, que és un torpede en la línia de flotació del sistema democràtic. El sistema, que descansa sobre la clara separació de poders i el principi de lleialtat institucional, es veu amb aquesta votació atacat i vulnerat, i això trenca el respecte a aquest principi, al qual tots els presidents de la Generalitat, fins al dia d'avui, han apel·lat per defensar l'autogovern de Catalunya i de les institucions catalanes.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(*Alguns aplaudiments. Miquel Iceta i Llorens demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Presidenta, molt breument, i si m'autoritza per fer una explicació de vot precisament en un sentit contrari al que ha fet el... (*Veus de fons.*) Eh? (*Veus de fons.*) No, i vosaltres no heu votat? (*Rialles i alguns aplaudiments.*) Escolti'm, senzillament, volia dir que manifestar la discrepància sobre una sentència no implica en absolut ni desacatar el tribunal, ni desautoritzar-lo, ni deixar de respectar l'estat de dret.

Moltes gràcies.

(*Alfons López i Tena demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, senyora presidenta. Entenc que a partir d'ara aquesta Mesa i la senyora presidenta permetran explicacions de no-vot i que, per tant, quan un grup parlamentari o un diputat no voti, també podrà explicar el seu no-vot. Per una banda.

I, per l'altra, per aclarir al grup que no ha votat que el Consell General del Poder Judicial té expressament prohibit, de la Llei espanyola orgànica del poder judicial –que si la coneguessin podrien aplicar-la..., i conèixer quina és– obrir expedients respecte al que conté una resolució judicial. Per tant, senyor Millo, mai ha fet això el consell general del Regne d'Espanya, perquè expressament la llei orgànica que el seu partit va elaborar i aprovar ho prohibeix.

(*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, senyora presidenta, en primer lloc, per manifestar la nostra sorpresa que quan un no vota tingui dret a

explicar el seu vot. No ens quadra amb el Reglament. Per tant, manifestar la nostra discrepància amb aquest criteri que ha adoptat la Mesa.

I, en el segon cas, recordar que en aquesta cambra s'ha votat –i el mateix grup que no ha votat ha votat– en contra de declarar la incompetència del Tribunal Constitucional, cosa que tampoc quadra de cap manera amb aquesta separació de poders. Però nosaltres hem votat que no en aquest cas perquè estem en contra d'aquesta discrepància que es manifesta i volem que es compleixin les sentències. Ho dic perquè precedents, lamentablement, sí que n'hi ha. Ahir mateix vam debatre la declaració unilateral d'independència i tothom va votar. Per tant, jo crec que en aquest sentit, des del nostre punt de vista, toca votar que no i toca explicar clarament que no volem aquesta discrepància, sinó tot el contrari: donar suport a la sentència judicial.

(Jordi Turull i Negre i Pere Bosch Cuenca demanen per parlar.)

La presidenta

El senyor Turull, i el senyor Bosch després.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, amb referència, per contradiccions, al senyor Millo. Senyor Millo, no és desafortunadament de cap sentència ni res de tot això; és una cosa molt més senzilla: llibertat d'expressió i democràcia.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Senyor Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Tres consideracions. La primera, mostrar la nostra perplexitat per un grup que no ha votat en aquesta cambra –i, per tant, al nostre entendre, ha faltat al respecte al conjunt de la cambra–, que tingui dret a expressar la seva opinió d'un no-vot... *(Remor de veus.)* Jo he estat calladet quan vostès han intervingut. Que tingui l'opció d'expressar la seva opinió sobre un no-vot, quan resulta que ha tingut el mateix temps que la resta de grups parlamentaris.

Segona qüestió. Exactament igual que allò que hem votat avui va ser votat fa deu dies a la Comissió d'Ensenyament. Exactament igual. No és la primera vegada.

I el senyor Millo, per últim, comentava la perplexitat perquè un jutge opinés sobre allò que es legislava en aquest Parlament. Nosaltres encara hem vist una cosa més..., perplexa, i és que un tribunal constitucional absolutament deslegitimati vagi en contra de la voluntat popular d'aquest poble, dels ciutadans i ciutadanes que van donar suport a un estatut ja rebaixat..., però a més a més rebaixat.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem a votar el punt cinquè. *(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)* Senyor Millo, ja no hi han més paraules. *(Forta remor de veus.)* Hi ha l'explicació de vot per part de tothom i ja no hi han més paraules. Passem a votar el punt cinquè. *(Veus de fons.)* Senyor Millo, no. *(Persisteix la remor de veus.)* Passem a votar el punt cinquè. *(Pausa.)*

Passem a votar el punt cinquè. *(Veus de fons.)* Senyor Millo, s'ha acabat.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 108 vots a favor, 17 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 20 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'integració dels immigrants (tram. 302-00023/09)

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt 20: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'integració dels immigrants. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats i senyores diputades, presentem una moció subsegüent a la interpellació que li vam fer al conseller d'Acció Social i Ciutadania sobre la integració –gràcies per ser aquí, senyor conseller– dels immigrants.

Sempre que hem presentat alguna proposta en aquest Parlament, ens pregunten: «Bé, i vostès per què presenten propostes sobre immigració?» Doncs, miri, li donaré una dada fonamental: perquè és el tercer problema dels catalans. I el nostre grup té una mania. Jo ja sé que cada grup fa el que vol amb les seves iniciatives i cadascú té les seves prioritats. El nostre grup té una mania: que allò que és un problema dels ciutadans, ho convertim en un problema nostre i ho portem en aquest Parlament. I com avui en dia, malgrat que la senyora Camats, d'Iniciativa per Catalunya, riu, el 32,2 per cent –senyora Camats, escolti– dels catalans estan preocupats pel tema de la immigració –últim baròmetre de la Generalitat, que va sortir al març–, nosaltres ho portem en aquesta tribuna.

Per cert, si mirem més a baix veurem –si mirem més a baix veurem–: relacions Catalunya-Espanya, el 5,6 per cent. Mirem més avall: sistema de finançament de Catalunya, el 0,8 per cent, i crisi d'identitat catalana, el 0,5 per cent. És a dir, aquí ens hem passat moltes set-

manes, i avui –ha estat avui–, i ahir en va ser un exemple molt clar, parlant de la independència de Catalunya, d'un referèndum, d'unes consultes il·legals que només van interessar a un de cada cinc barcelonins, parlant d'allò que interessa només, senyor conseller, al 5,6 per cent, i ens pregunten a nosaltres per què portem aquí una moció que parla d'allò que interessa a més d'un terç dels catalans. Doncs, perquè és un problema dels catalans, i és un problema, per tant, de Catalunya. I quan és un problema podem fer dues coses: o mirem cap a un altre costat o donem solucions. I aquest és el nostre sentit i per això presentem aquesta moció.

Miri, nosaltres partim d'un convenciment, perquè sempre que parlem d'immigració se'ns diuen moltes coses: la immigració legal i integrada és un tresor i és un factor positiu per al funcionament de la nostra economia. El president Reagan va dir una frase molt encertada, que ve a dir que cap país podia progressar –cap gran país podia progressar– si no era per l'esforç de la immigració, una immigració legal i ordenada.

Però perquè es doni aquest esforç, perquè sigui positiu, s'han de donar tres factors, tres eixos. Primer, que hi hagi treball; això és important, que hi hagi feina. Segon, que es pugui, es tingui una capacitat d'acollida; per tant, s'adapti a la capacitat d'acollida de la societat. I tercer, que aquesta immigració –aquesta immigració– s'integri. I això és del que estem parlant avui en dia. Perquè tot té un límit i, com tot té un límit, la immigració també. I quan avui en dia la mateixa enquesta, els mateixos catalans ens diuen..., un 72,3 per cent veuen com a negatiu el fenomen de la immigració –això són dades, no és el que diu el Grup Popular, això són dades: el 72,3 per cent dels catalans diuen que és un fenomen negatiu, o el 85,5 per cent diuen que el nombre d'immigrants és elevat i excessiu– és que alguna cosa vostès han fet malament. Ara vostès després ens presentaran el Pacte nacional per a la immigració. Ens van presentar una fotografia fa dos anys –o dos o tres anys– dient que això solucionaria tots els problemes. Aquesta és la Catalunya real. I la Catalunya real és quan un viatja pel territori i veu realment el que passa, quan un viatja i va al barri de la Ribera a Montcada i Reixac, o va al barri de Ca n'Anglada a Terrassa, o passeja pel Raval de Barcelona, o passeja per Sant Roc o Llefià a Badalona, o per Pisos Planes al Vendrell, o per Rocafonda a Mataró, o, com fa pocs dies vam anar amb la diputada de Reus, pel barri de Pau Casals. Aquesta és la Catalunya real i aquesta és la Catalunya a qui hem de donar solucions.

Per tant, què diu la nostra moció? Doncs, coses tan importants i tan políticament centrades com que aquelles persones que vénen a casa nostra haurien de complir un contracte d'integració. Jo ja sé que vostès ara ens vindran i ens parlaran de tot allò que és políticament correcte. Doncs, miri, al que per vostès és políticament correcte nosaltres confrontem el que considerem que és èticament i moralment responsable. I per nosaltres èticament i moralment responsable és que les persones que vinguin aquí és comprometin amb un contracte d'integració. És èticament i moralment responsable exigir que s'integrin en drets i deures. És èti-

cament i moralment responsable demanar, com demana la moció, augmentar els recursos als ajuntaments, perquè després hi ha molta hipocresia política. Després ens diran molta cosa des d'aquesta tribuna, però després també escoltarem la veu de molts alcaldes seus que demanen més recursos i demanen més accions per als barris, per acabar amb els amuntegaments, per acabar amb els pisos pastera, per acabar amb els barris gueto. De tot això, estem parlant. Perquè estem parlant de coses molt importants.

També és èticament responsable dir que aquí no hi cap tothom i que, per tant, hem de posar uns límits. I aquests límits és la immigració il·legal. Miri, jo crec profundament que els fills dels immigrants il·legals que vénen aquí són víctimes i que no els podem negar serveis bàsics. Ningú ho ha dit, això. I ningú ho dirà mai. Són tan víctimes, també, com els fills dels catalans. I, per tant, com no podem acabar amb això, amb el que hem d'acabar és..., la immigració il·legal, precisament. I això és el que diu –i això és el que diu– la nostra moció.

Per tant, una moció que, a aquells que ara ens vindran i ens parlaran d'allò que és políticament correcte, nosaltres enfrontem, senyora presidenta, el que és èticament responsable. I el que és èticament responsable és integrar en drets i deures i demanar que la immigració que vingui ho faci de forma legal i ordenada. I, per tant, major fermesa contra la immigració il·legal als nostres barris i als nostres carrers.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Per presentar les esmenes té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyora presidenta. (*Adreçant-se a Rafael López i Rueda.*) Permeti'm que comenci la meua intervenció amb una pregunta –senyor diputat, em veu?–: senyor diputat, vostè hi era, no?, la legislatura passada? (*Pausa.*) Sí. Suposo que sap què és això. (*Pausa.*) Sí. És el Pacte nacional per a la immigració. El senyor diputat és recordarà que és un pacte que vam treballar amb experts, amb les administracions, amb els ajuntaments, amb la societat civil, amb els agents socials i econòmics, on vam posar sobre la taula, precisament, quina és la realitat de la immigració a Catalunya, quins són els seus impactes i quines han de ser les seves solucions. No és un paper buit, no és una declaració d'intencions. Aquest pacte, que hem definit entre molts que hi vam participar, el que diu és el que han de ser les polítiques d'immigració a Catalunya.

He estat mirant, per si m'havia despistat, entre les signatures del pacte i no he trobat la signatura del Partit Popular. Perquè no és que no el van signar, és que no van participar en tota l'elaboració d'aquest pacte, que sí que ho van fer la resta de partits polítics, conjuntament amb la societat civil, amb les administracions,

amb els ajuntaments i amb els agents socials i econòmics.

Vostès no hi van participar, però encara hi són a temps. *(Pausa.)* No, no sabem de cap proposta, però encara hi són a temps –encara hi són a temps. Vostès podrien haver fet alguna altra cosa –podrien fer una altra cosa en aquests moments–, que és incorporar-se al pacte i fer propostes des del marc del qual tots ens hem dotat, o instar el Govern que convoqui aquest pacte, els signants del pacte, i adaptar, adequar..., amb propostes que vostès, com tots nosaltres, podem fer en aquests moments actuals que estem vivint.

Repaso també alguns punts de la seva moció. Ens parla de la promoció de l'emigració legal. Evident, evident. No pot ser de cap altra manera: qui té les competències en el control dels fluxos migratoris és l'Estat. I li diré una cosa que ja li he dit alguna altra vegada des d'aquesta tribuna: li recordo que en els moments que més immigració va entrar al nostre país, i concretament immigració en forma irregular, va ser precisament quan governava el Partit Popular des del Govern d'Espanya. No només no ho van arreglar, sinó que ho van permetre. Perquè l'efecte crida, no n'hi ha cap altre, és la feina. I per això precisament en aquests moments està baixant el percentatge d'immigració en les nostres ciutats. Senyor diputat, van necessitar treballadors –mà d'obra barata, millor–, i ara ens hem trobat amb ciutadans i amb ciutadanes.

Ens parla també del Pacte europeu de la immigració. Li he de dir que precisament va ser un dels inspiradors del pacte que vam fer aquí, a Catalunya.

Ens parla del padró, i que és necessari que la gent es pugui identificar amb un document oficial. És clar, és evident, és el que s'ha de fer, és la llei –és la llei, que s'ha de complir. Li dic una altra cosa, també li recordo una altra cosa: que va ser Mariano Rajoy, quan era ministre d'Administracions Públiques, que va fer un canvi en aquesta llei perquè els immigrants en situació irregular també s'empadronessin.

Ens parla dels ajuntaments, i va ser amb el Govern socialista quan es va començar a donar ajuts als ajuntaments perquè poguessin fer polítiques de cohesió i d'integració. I vam ser nosaltres qui vam aprovar la Llei de barris, que precisament avui n'hem tornat a aprovar per unanimitat –sort– aquesta moció, aquest recolzament necessari als ajuntaments perquè tinguin tots els instruments.

Ens parla de polítiques d'integració. Se'n recorda, també, no?, què vam fer la legislatura passada: que vam fer una llei d'acollida per a les persones immigrades, que vostès van votar en contra precisament en aquesta llei, que posa els instruments per a la integració dels immigrants. Perquè nosaltres defensem que la integració és bona, necessària, imprescindible no només per a les persones immigrades, sinó per al conjunt de la societat –no podem permetre'ns que hi hagi gent al marge–, i, per tant..., aposta per la integració. I per això vam fer aquesta llei, perquè la gent tingués formació en les llengües del país i formació en el coneixement del país, en les nostres normatives, en el funcionament d'aquest país, evidentment. Aquest

és el marc que tots tenim de convivència, els nostres principis democràtics, els nostres principis constitucionals, les nostres normatives, que tothom ha de respectar.

Per això nosaltres hem presentat una esmena clara, contundent, transparent, constructiva, que és posar de manifest, reconèixer, el Pacte nacional per a la immigració com a marc comú de debat que defineix..., que impulsa les polítiques d'immigració. I també una esmena que insta el Govern a continuar desplegant la Llei d'acollida per a aquestes polítiques d'immigració.

Miri, senyor diputat, jo recordo..., em sembla que estic reproduint el mateix debat que fa uns mesos vam reproduir aquí mateix. Quina casualitat, just abans d'eleccions autonòmiques, i ara just abans d'eleccions municipals. Per tant, vostès només parlen d'immigració quan estem en època electoral. I encara estan fent una cosa..., encara pitjor: quan diu «passejant-se pels barris» no és passejant-se pels barris, és exaltant els ànims dels barris. Mentre vostès es passegen pels barris exaltant els ànims, hi ha molta gent que treballa des de fa molt de temps per millorar aquests barris. I això ho diuen els alcaldes i ho diuen els regidors, ho diuen les entitats i ho diuen els mateixos veïns i veïnes. I, per tant, li demano que deixi aquesta pràctica.

Li demano una altra cosa: que quan surti després aquí fora no ho digui, vostè, que són els únics que volen parlar d'immigració. No ho diguin, si us plau, perquè no és cert...

El vicepresident primer

Il·lustre diputada, si us plau...

Consol Prados Martínez

...digui les coses com són. I acabo. Només parlen d'immigració quan s'acosten eleccions.

Nosaltres parlem d'immigració perquè és una de les preocupacions, és una de les realitats del nostre país. Però no només parlem: treballem i sobretot busquem les solucions que el nostre país i les nostres ciutats necessiten.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També ha presentat esmena el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyor president... Senyores diputades, senyors diputats, mirin, el Partit Popular pot parlar de moltes coses, però parlar de moralitat quan parli d'immigració no. És un sarcasme, senyor López. No s'ho prengui com una cosa personal, però és un sarcasme. Vostès són els principals autors del desordre –els principals–, els que van generar la dificultat que avui tenim perquè la gent

trobi un encaix i resolgui els problemes de convivència que tenim, que són importants.

I que davant d'aquests problemes..., és clar que n'hem de parlar, però parlem de com en parlem. En podem parlar per mirar d'empatitzar amb el patiment, per viure del conflicte, per fer-lo gran. Diu: «Hem passejat per barris.» Jo el convido que ho faci sense càmeres, i que conegui entitats, i preguntí a moltes entitats que treballen per la convivència si els ajuden vostès quan hi van amb tot el circ mediàtic o més aviat els posen problemes. Perquè hi han hagut ajuntaments en aquest país que han fet molta feina, silenciosa, amb les entitats, per la convivència, solucionant una situació molt difícil que van crear vostès.

Vostès són els del model de creixement econòmic basat en mà d'obra. Durant dotze anys –bona part sota el seu Govern– vam créixer a un ritme del 3,5 per cent anual, i l'ocupació un 3 per cent. I això vol dir contenció salarial –que és el que volia el Govern d'Espanya en aquell moment– via creixement de l'economia irregular, via molta immigració irregular. En la seva època és quan va haver-hi més irregularitat. Vostè sap que el 2004 a Catalunya, amb Govern del Partit Popular, teníem 750.000 estrangers, un de cada tres en situació d'irregularitat –250.000–? I sap que avui, amb dades de final de l'any passat, 1 milió 200.000 estrangers a Catalunya i només 70.000 –posi'n vuitanta, si vol: 80.000– en situació d'irregularitat? Vostès són els responsables de la irregularitat. I, certament, la irregularitat porta problemes, és veritat. Però podem fer dues coses: solucionar-los o viure del conflicte. I vostès actuen en aquest tema amb un gran cinisme. Han creat el conflicte i ara volen treure vots del conflicte. D'això se'n diu cinisme.

Recolzament als municipis. Li recordo el recolzament que van donar vostès? Zero. Sap quan comencen a existir fons per als municipis per treballar en la qüestió d'integració? En la primera investidura de Zapatero, a proposta del diputat Puigcercós. Va ser així. I quan el Govern de Madrid va tenir el suport dels grups de l'esquerra aquests fons van créixer; quan va deixar de tenir-lo van decreïxer. L'any passat el Govern de la Generalitat va rascar-se la butxaca amb 5 milions extres per compensar aquesta retallada. (*Veus de fons.*) No, no, nosaltres n'hi vam afegir, n'hi vam afegir més. El Govern de la Generalitat sempre n'hi ha anat afegint més. Veurem què passa aquest any. El senyor Cleries ens ho haurà d'aclarir. Però fins ara hem compensat les retallades des de Catalunya –mai amb el seu suport, per cert.

Tema d'integració... Per tant, quant a gestió de fluxos, és clar que sí, els fluxos han de ser endreçats i dins de la legalitat; si aquest és el primer eix del pacte nacional! Vostè hauria d'explicar per què no el signa, perquè aquest és el primer eix i el primer objectiu del pacte nacional. Vostès han d'explicar per què no el signen.

I quant al compromís d'integració, miri, li diré una cosa molt clara: en tots els països del món que tenen immigració fan tres accions en les quals podem estar d'acord: aprenentatge de les llengües, coneixement del mercat de treball i coneixement de la societat on

es va a viure –dels drets, dels deures, de la legalitat, del que vostè vulgui. Digui'n «valors constitucionals», si així li agrada més; no hi ha problema, amb això. El que canvia molt és el discurs amb què es defensen aquestes accions. Per tant, hi ha terreny per a l'acord. Vostès volen singularitzar-se en aquest tema perquè volen viure del conflicte i volen treure vots del conflicte que vostès han creat. Però, en canvi, en les accions hi ha terreny per a l'acord.

Quines són les discrepàncies? El tema de quina llengua, que la Llei d'acollida i el pacte nacional diuen una cosa tan sensata com dir: «Comencem pel català, perquè tot aquell que comença aprenent català acaba sabent català i castellà, i després, si cal, hi afegim el castellà, si no el sap», i vostès això ho troben tan greu que impulsen que vagi al Constitucional, quan només es demana ordinalitat, metodologia pedagògica. Quina vergonya. Vostès ara ens parlen d'integració quan no han recolzat la Llei d'acollida i quan l'han portat al Constitucional.

I després també canvia molt com s'aborda el discurs. Vostès poden incentivar el conflicte i la desconfiança –i la seva moció està plena d'això–: parlen vostès..., de dir que «els immigrants s'han de comprometre a complir la legalitat». Perdoni, *tothom* s'ha de comprometre a complir la legalitat. Si jo li faig una esmena i canvio la paraula «immigrant»..., per exemple, «regidors del PP», i digués: «Els regidors del PP s'han de comprometre a complir la legalitat»? Vostè ho trobaria un insult, perquè òbviament *tothom* l'ha de complir, la legalitat, encara que hi han regidors seus que es passen el Codi penal..., en passen bastant, quant a temes d'incitació al racisme. En passen bastant; fins i tot en tenen alguns que han hagut d'instruir casos a la magistratura.

Per tant, escolti, nosaltres volem parlar d'immigració. Això sí, ajudem la gent a entendre els canvis estructurals de la nostra societat, no a fer gran el conflicte; això sí, al costat de cada problema, una solució real, no demagògica ni fomentant l'odi ni fomentant la presumpció de culpabilitat, com vostès fan; això sí, no atribuïm a col·lectius les característiques d'individus, com vostès han fet, per exemple, amb els gitanos, amb el poble gitano. (*Veus de fons.*) Sí, vostès ho han fet, això...

El vicepresident primer

Il·lustre diputat, si us plau...

Oriol Amorós i March

...que tant ha progressat en aquest país –acabo de seguir, senyor president. I també, això sí, parlem d'immigració però fent el mateix discurs davant de tots els públics. Perquè vostès fan un discurs aquí i en molts actes davant d'immigrants, que jo he estat durant quatre anys fent-ne molts amb representants del seu partit, el discurs que fan no s'hi assembla en res –no s'hi assembla en res. Per tant, una mica de coherència i menys cinisme, senyor López.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar posició ara, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, honorable president. Il·lustres diputats i diputades... Bé, diputat López, jo m'afegeixo al que han dit –o *illustre diputat*– els col·legues que m'han precedit, en el sentit que és un tema que interessa i molt. Espero que això ja li hagi quedat clar, perquè la seva primera intervenció feia referència a això, no? I a aquest Parlament el tema de la immigració interessa i molt.

Li vull dir que ha estat molt ben treballada la moció. Veritablement és completa, i certament hi han molts dels aspectes que conté, quant a la promoció de la immigració legal, a l'adequació de la nostra capacitat d'acollida en el sentit que oferim, en aquests fluxos migratoris a Catalunya, doncs, una contrapartida en el terreny laboral; rigor en les directives europees de retorn; integració en drets i deures –que vostè ho ha reiterat i ho ha repetit molt–; recolzament als municipis –dotar els municipis de recursos... Jo crec que en aquests aspectes hi participem tots, perquè és l'enunciat i podem compartir-ho.

Ben treballat, però també em dóna la sensació que està ple d'obvietats que poden arribar a tenir un tracte discriminatori. Perquè és el que deia el company, el diputat Amorós en aquest sentit, no?, que li canviem la paraula «immigrant» per una altra i trobem potser un tracte discriminatori a l'utilitzar aquestes obvietats amb els immigrants.

No estic d'acord en el punt 2.a primer, perquè parla d'«alguna de les llengües», i jo entenc, doncs, que aquí sempre tenen vostès aquesta mania, que a vegades sembla que els crea certa incomoditat tot el que faci referència a la llengua catalana, com hem vist en l'anterior moció, no?

Bé, penso que, com ha dit la companya, reitera el contingut de la Llei d'acollida i del Pla nacional d'immigració. I, per tant, també penso que una bona aplicació de la Llei d'acollida que tenim i del Pla nacional d'immigració, doncs, ja fa...

El vicepresident primer

Il·lustre diputat, si us plau...

Joan Laporta i Estruch

...que el discurs de la immigració sigui el discurs de la cohesió social i de la integració en els termes i condicions a què vostè fa referència en la seva moció, no?

Jo em reservo el meu vot, perquè trobo que està ben treballat i en funció de com vagin les esmenes i tot això, doncs, decidiré finalment el vot. Però que la immigració interessa, i molt, tingui-ho ben clar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També pel Grup Mixt, i en nom del Subgrup de Solidaritat, té ara la paraula el senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyor vicepresident... Il·lustres diputats i diputades, bé, jo crec que els polítics tenim un deure, que és de solucionar els problemes. Però crec que també tenim una responsabilitat molt important per no remoure temàtiques demagògiques en un període sensible com és aquest període preelectoral.

Amb aquesta megamoció, basada en les estadístiques, i que se'ns presenta com a «èticament i moralment responsable»..., creiem que n'hi ha prou amb donar solució en aquestes temàtiques amb una aplicació de la llei tal com la tenim. En moments d'aquesta llei també hi ha una perillosa associació entre immigració..., amb altres fenòmens que no jo seré el que esmentaré precisament ara, precisament per fer el joc..., el que té en intenció aquesta moció. En tot cas, amb el que cal solucionar aquests problemes és amb l'aplicació de la llei, amb contundència quan hi ha reincidència de qui sigui, de l'origen que sigui.

Volem demanar, amb Núria Gispert: per què ha vingut aquesta immigració aquí, i quan ha vingut, i qui n'ha facilitat precisament l'entrada en moments determinats? Perquè jo crec que el Partit Popular ha tingut molta part de responsabilitat en com s'ha fet aquesta immigració en moments concrets.

La legislatura actual, més l'autoregulació que s'està produint, crec que és la solució al problema. I els mitjans de comunicació ens informen que en els últims temps són 15.580 immigrants que han tornat a casa seva, espero que amb la satisfacció d'haver viscut entre nosaltres.

Bé, jo crec que, mentre es neguen totes les possibilitats de competències en aquesta nació per solucionar el problema –«el problema relacionat amb la immigració», se'ns diu–, jo penso que és cínic d'exigir en aquesta cambra moltes de les mesures que es presenten en aquesta moció, que veiem inenmenable.

Per tant, nosaltres hi votarem en contra.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició –en nom del Grup Mixt, també– té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera, del Subgrup Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta, o senyor president. Senyors diputats i diputades, honorables consellers, bé, a nosaltres ens sorprèn bastant que el Partit Popular porti a una cambra autonòmica un debat que és una

competència a nivell d'Estat. I en tot cas a nivell municipal, que és legítim –les polítiques d'integració a nivell municipal. Ara, que un partit que a la votació anterior no ha votat perquè un parlament autonòmic no es pot pronunciar sobre segons quines coses, cosa que podem compartir i debatre, no deixa de ser sorprenent que, abans de les campanyes, introdueixi a totes les cambres i ajuntaments que tingui..., aquests debats.

Jo els demano, si us plau, que vostès que tenen cent cinquanta i tants diputats al Congrés, que hi portin les modificacions de la Llei d'estrangeria que creguin convenients; que les votin, que les debatin allà, però no portin debats que no hi tenim competències aquí –no hi tenim competències.

Contracte d'integració/assimilació? Miri, el contracte és la llei, la Constitució i l'Estatut, no siguin tan intervencionistes. El contracte és la llei, la Constitució i l'Estatut. I qui vingui a viure a Espanya, i a Catalunya en concret, que compleixi la llei; que se li apliqui exactament igual que a qualsevol altre ciutadà, ni més ni menys; que tingui drets i deures; que no hi hagin polítiques que afavoreixin..., vers els ciutadans que viuen i són de Catalunya, ni tampoc hi hagin polítiques ni contractes d'assimilació.

Escolti'm, jo, al ciutadà que vingui a viure aquí..., si vénen a Catalunya o a Espanya és perquè volen treballar. Per tant, no els exigiré ni que sàpiguen català ni castellà, no farem polítiques nacionalistes ni d'un signe ni de l'altre, farem polítiques de llibertat, polítiques d'integració: que és pagar els impostos, complir les lleis... I, això sí, a qui no la compleixi la mateixa mà dura que a qualsevol altre ciutadà espanyol; la mateixa, ni més ni menys.

Miri, els problemes que tenim alguns barris són d'inseguretat, d'incivisme; no són pel color de la pell, no són per la religió. És un problema d'incivisme i d'inseguretat, i el que hem de fer és deixar de mirar cap a un altre costat, que és el que han fet alguns durant molt de temps –té vostè raó en això–, i aplicar polítiques concretes sobre la inseguretat ciutadana o sobre el civisme o sobre les ordenances cíviques a nivell municipal.

Per tant, la posició de Ciutadans és aquesta. Lluitarem contra la inseguretat ciutadana? Sí, durament. Lluitarem...? Avui hem fet una proposta amb el tema de la substitució al carrer; demà ho plantejarem amb el tema de la inseguretat a molts barris i ciutats de Catalunya. No vinguin vostès amb contractes de cara a la galeria. Contractes que hagin de signar els immigrants? Miri, una mica de seriositat, no hi han contractes. Llei, Constitució i Estatut, aquest és el contracte social que signa un ciutadà quan viu en un país, no hi ha més. Tot això, de cara a la galeria, molt bé. Però, escolti'm, una mica de seriositat. La llei que vostès van posar en marxa i que ha fracassat, que és la Llei d'estrangeria, s'ha de modificar, s'ha d'esmenar amb rigor i responsabilitat; no fent rodes de premsa, criminalitzant en funció del color de la pell o del col·lectiu, si és gitano, si és d'un país o d'un altre. No, això no és responsabilitat. Si vostès volen jugar només a això, doncs, endavant, però jo crec que un debat seriós sobre aquestes políti-

ques toca. Contractes, papers mullats per fer rodes de premsa, no serveixen per a res.

Per tant, quan parlem de complir les lleis de seguretat i civisme ens tindran al seu costat, que en això coincideix; si parlem de portar contractes al Parlament, papers mullats a sobre del que és la llei, no hi comptaran.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta proposta ve justament en aquesta línia que vostès porten de cara a les eleccions, i no és una línia responsable conforme al que nosaltres creiem que s'ha de tractar. Un fenomen que té pros i contres, s'ha de reconèixer...

El vicepresident primer

Il·lustre diputat...

Albert Rivera Díaz

...però que se n'ha de parlar.

Acabo, senyor president. Simplement deixar molt clara la nostra posició en aquesta cambra, que és: quan portem debats seriosos, rigorosos per arribar a acords –i ho és, el tema de la immigració, de necessari–, ho farem. Em consta que hi ha voluntat d'alguns grups d'arribar a acords en aquest tema. Hi serem, Ciutadans hi serà. Ara, amb aquesta via i d'aquesta forma, amb contractes que no serveixen per a res, només per generar i marcar paquet polític, no ens convenceran.

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades...

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Bé, gràcies, president. Vicepresidenta, conseller... Bé, senyor López, no li sorprendrà que li digui que votarem que no a la seva moció. Una moció que és frívola, que és demagògica, que és inexacta, que és injusta, que és manipuladora, que és insolidària, que és partidista i que és electoralista. I m'explicaré.

Frívola, perquè vostès, en la seva declaració de motius, alimenten les mentides, creen prejudicis, diuen que fins i tot es pot entendre per la ciutadania que hi ha discriminació positiva cap als immigrants. Hi han dades –no tindrem temps per poder-les compartir; igual no les volen escoltar– sobre beques, habitatges, impostos, i vostès creen «rumorologia» i la deixen córrer i, després diuen que «la van escoltar».

És demagògica, la seva moció, perquè demana unes normes que ja existeixen. Quan es va produir l'entrada més important d'irregulars a l'Estat espanyol? Any 2000 a 2005: 1 milió 500.000. Qui governava Espanya? El Partit Popular. Què volia el Partit Popular? Mà d'obra precària, barata i sense drets. Això és el que vostès van impulsar, i ara demanen normes.

És inexacta, perquè torna a dir que preocupa la irregularitat, quan totes les dades diuen que s'està reduint el nombre de persones immigrades: 15.000 a Catalunya, 150.000 al conjunt de l'Estat. Però vostès *erre que erre* amb el disc ratllat dels «papers per a tothom», que tornen a posar en aquesta moció.

És injusta, perquè parlen d'integració deu o quinze vegades en la seva moció, però vostès van tancar la porta al pacte nacional i a la Llei d'acollida, que és de les bases *unitàries*, conjuntes –com a poble–, per a la integració.

És manipuladora, perquè vostè parla d'algunes dades de l'enquesta del CEO, però vostè furga en algunes que li interessin, a part que el tipus d'intervenció que ha fet avui, amb el que va ser la interpellació... Vostè el que va pretendre a la interpellació era estirar de la llengua –i miri que fa mal– la Llei d'acollida. Això és el que va intentar, a partir d'unes dades que van sortir d'una part d'una enquesta.

Vostè diu que és el tercer problema de Catalunya. Miri l'enquesta del CEO dels primers mesos de 2011. A la pregunta directa «Quins dels problemes...?» –no induït– és la cinquena, amb un 5,2. El primer és el 48 per cent amb el tema d'atur i precarietat; segueix el funcionament de l'economia; insatisfacció per la política; relacions amb Espanya, i immigració, 5,2. I aquesta enquesta que diu vostè calla que el 79 per cent dels catalans diuen que haurien de tenir dret a vot les persones immigrades. Ah, això no ho posa a la seva proposta, perquè només volen respondre a una part, des d'aquesta manipulació.

Insolidària, profundament insolidària, perquè vostès volen marcs jurídics diferents en funció d'on han vingut les persones. I ho diuen vostès, que a alguns presidents de comunitat autònoma o a alguns regidors i regidores els haurien de donar carnets per punts per poder-se presentar a les eleccions. Demanen responsabilitats diferents, quan n'hi han d'imputats. Però què estan dient? Què estan dient? Són uns insolidaris. Volen mà dura, mà d'obra i policia.

I és partidista i electoralista, la seva moció. Per què? Perquè vénen eleccions i vénen a buscar vots. Perquè això que diuen aquí la setmana passada va ser amb el burca, a la comissió; avui és això. A quants ajuntaments on governa el PP a Espanya i a quantes comunitats autònomes ho han presentat? A cap. Per què? Aquesta és la pregunta. Responguem al perquè. Perquè vostès, des que van refundar l'Aliança Popular del senyor Fraga Iribarne, tenen dintre seu una part del vot conservador; tenen dintre els seus vots la dreta extrema, i ara volen també assumir els vots xenòfobs que hi han a Catalunya. Per això és la proposta que fan vostès. Són profundament partidistes i electoralistes.

Nosaltres, és clar que sí, volem parlar d'immigració, de la immigració i de la nova Catalunya, i de la seva gent; parlar de drets, de deures, de reconèixer a ajuntaments, a entitats, a sindicats que estan fent una feina magnífica –l'han fet i la seguiran fent.

Siguin responsables, senyors i senyores del Partit Popular, incorporin-se al pacte nacional i a la Llei d'aco-

llida, que és el punt de trobada de la immensa majoria de la ciutadania i d'aquesta cambra, i deixin d'atjar, si us plau –perquè si no seran uns irresponsables–, la situació als barris, sense tenir en compte les conseqüències que pot tenir per a la convivència. Pensin-s'ho; si poden, siguin responsables, i contribueixin a la convivència al nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Gràcies, president. Conseller, vicepresidenta, director general d'Immigració i altres membres i excompanyes de grup parlamentari que avui ens acompanyen, il·lustres diputats i diputades... Senyor López, si no vaig errada avui es tracta, en aquest punt de l'ordre del dia, de debatre una moció subsegüent a la interpellació sobre polítiques d'integració que vostè ens presentava. I li he de dir la veritat: de «moció»..., l'hem de reconèixer com a tal, perquè la Mesa, evidentment, l'ha acceptada a tràmit, però de «subsegüent», li dic la veritat, en té ben poc.

Vostè ens va fer una interpellació aquí que res té a veure amb el text que vostè ens exposa i que avui debatem. Miri, vostè es va passar tres quarts parts, diguem-ne, del temps que tenia per intervenir parlant de llengua. (*Veus de fons.*) Sí, sí, defensant la llengua espanyola, que venint de vostè tampoc no ens estranya. Va aprofitar la seva intervenció per presentar-nos tots els caps de llista que hi havien presents i fins i tot els que no estaven presents, i a més a més va aprofitar, diguem-ne, la seva intervenció, que havia d'estar relacionada, evidentment, doncs, amb temes d'integració, per parlar-nos de temes, de fet, que s'hi adiuuen *molt*, eh? Vuitanta quilòmetres per hora, Llei de successions i donacions, pressupostos, burques... I miri, d'integració, li he de dir la veritat, ben poc, senyor López, en va parlar ben poc.

I si en l'anterior Ple vostè ens presentava, doncs, tots els seus caps de llista –ja li ho dic, eh?, els presents i fins i tot els que no hi eren–, vostè avui ens presenta el seu programa electoral per a les municipals i per a les generals, que ja se sap que estan a tocar, i vostès ho aprofiten tot.

I, miri, tal com li va dir el conseller en el seu moment, en el seu torn d'intervenció: el Govern està per treballar per la integració, treballar pels drets i treballar pels deures de les persones, tractant la gent que ha vingut d'altres països en aquest per fer-se'l seu, com a catalans i no com a immigrants; escolti'm, apostant pels drets, però evidentment pel compliment dels deures d'aquestes persones; garantint els serveis als catalans de sempre i als nous.

I, per tant, senyor López, no ens abocaran allà on vostès pretenen situar el debat, el debat sobre la immigració, que és en la utilització electoralista d'aquest tema; no ens hi trobaran, senyor López. No ens trobaran en la constant provocació, deixi-me-li dir, perniciososa, perquè el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, igual que el Govern, opten per desplegar aquelles eines de què en la passada legislatura ja es va dotar aquest Parlament, com és el pacte nacional, com li han dit, i la Llei d'acollida. I, evidentment, doncs, pel compliment de la Llei d'estrangeria, que a punt està d'aprovar-se'n el reglament amb totes les aportacions que ha fet el Govern, via, doncs, el Departament de Benestar i Família.

Miri, senyor López, estem per la integritat, per la integritat del text del pacte nacional i per la integritat del text de la Llei d'acollida. Perquè vostès, amb aquesta moció, pretenen trossejar aquestes dues eines, que van ser aprovades per una gran majoria –la llei va ser aprovada per una gran majoria i al pacte s'hi va afegir una gran majoria de grups parlamentaris–, i a més a més pretenen utilitzar-la parcialment. I, escolti'm, li ho he de dir: si van ser vostès els que no es van apuntar ni al pacte ni van donar suport a la llei...

Miri, li puc fer una pregunta, senyor López –no sé si m'escolta–? Fa molt temps que té redactada aquesta moció? Perquè, li ho explico, i no se m'enfadi, vostè intenta dir-li en el Govern, instar el Govern, com ja li han dit, a fer coses que fa molts anys que s'estan fent. No aquest Govern, no, que és veritat que, evidentment, doncs, via, per exemple, eh?..., en temes de suport als ajuntaments: s'hi està esmerçant, senyor Amorós, plans pilot a Salt, al Vendrell, a l'Hospitalet, a Terrassa, a Badalona, senyor López... Per tant, fa anys, i no és només aquest Govern. I l'anterior, i l'anterior, i l'anterior.

Però vostè, per exemple..., en aquesta moció també es denota una gran preocupació per la promoció de la immigració irregular. Però, escolti'm, si des del 2009, amb el Reial decret 1463 –i, en aquest cas, el Departament d'Ocupació i Empresa–, ja s'estaven fent les gestions oportunes per concedir les autoritzacions inicials de treball...

I altres coses que està fent el Govern. El que passa, que potser no tindrè prou temps d'esmentar-les. Com, per exemple..., escolti'm, el Govern està treballant perquè l'Estat mantingui el finançament als ajuntaments i restitueixi –i ho seguirà fent i ho seguirem recalcant– la dotació de fons al recolzament a l'acollida.

Escolti'm, a nosaltres no ens trobaran donant suport a aquest filibusterisme parlamentari a què en temes d'immigració ens tenen acostumats en plens processos electorals. No ens hi trobaran. Ni tampoc ens trobaran transmetent pors que només fan que augmentar els problemes. No ens hi trobaran.

Miri, ens trobaran al costat del Govern, perquè és a qui li toca implementar aquestes polítiques; implementar polítiques valentes i decidides per a una integració plena de la gent que ha vingut de fora. I, a més a més, ens trobaran al costat del Govern per treballar valenta-

ment i decididament –i acabo, president– a favor dels drets de les persones. Però, sobretot, ens trobaran al costat també del Govern per fer complir les lleis, perquè els catalans i les catalanes, siguin de l'origen que siguin, doncs, compleixin també els seus deures.

Evidentment, i com vostè ha pogut denotar..., no donarem suport en aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Anunciar que no acceptarem les dues esmenes, perquè són esmenes a la totalitat. De totes formes, si em permet que faci unes petites apreciacions...

Miri, després d'escoltar aquest rosari, diguem-ne, d'insults personals que s'han sentit en aquesta cambra... (*Veus de fons.*) Home, són insults, s'han sentit insults personals en aquesta cambra. Jo podria dir que algun portaveu, doncs, té un problema de comprensió quan escolta la intervenció que jo vaig fer fa dues setmanes. Però, bé, entra dintre del joc.

Jo arribo a la conclusió que aquests portaveus que van donant lliçons de moralitat a tothom, i sobretot a aquest portaveu –jo suposo que moralment seran superiors– i al Partit Popular, doncs, també donaran lliçons de moralitat a aquest 33 per cent dels catalans, que deuen ser molt xenòfobs, que creuen que la immigració és un problema. Volen donar lliçons de moralitat des d'aquesta tribuna al 85 per cent dels catalans que pensen que hi ha massa immigració al nostre país. Doncs, deuen ser tota una colla, i aquests deuen ser tots votants del Partit Popular. Deuen ser tots votants del Partit Popular perquè si no, no s'entén. O el 72 per cent que pensen que la immigració és negativa.

Per nosaltres aquesta enquesta és positiva? No, senyor Miralles, és negativa. Però aquest és el resultat de set anys de tripartit –aquest és el resultat de set anys de tripartit–, i quan vostès pugen, tots plegats, en aquesta tribuna i se senten cofois del Pacte nacional per a la immigració, jo dic: «El resultat del Pacte nacional per a la immigració és aquest.»

I li donaré una dada més: 43 per cent d'atur dels immigrants a casa nostra. I diu: «És que amb el Partit Popular estàvem pitjor.» Amb el Partit Popular, senyor Miralles –vostè que sempre ve aquí parlant de representant dels treballadors–, estàvem pitjor? Aquí van venir sap per què? Perquè durant el Govern del Partit Popular a Madrid aquí hi havien oportunitats i treball, i amb el Govern del senyor Zapatero i el Govern tripartit aquí hi ha atur, 43 per cent. Escolti, que tots els que estem aquí tenim lloc de treball; 43 per cent d'immigrants, que estan sense treball. Aquesta és la realitat del Pacte nacional per a la immigració. I quan un ve aquí i diu: «No anem bé, hem de posar solucions», doncs, ens cau tot

el que ens ha caigut i ens fan, amb aquesta bonhomia, lliçons del que és políticament correcte.

I ens diu: «No faci electoralisme.» Que el Partit Socialista ens digui en aquesta tribuna que no faci electoralisme de la immigració quan sabem –i escolti-ho bé, senyora Prados– que amb les entitats d'immigrants vostès han fet i han desfet per interessos partidistes... I, si no, miri una de les principals federacions llatinoamericanes. Qui hi està al capdavant? Doncs, un amb carnet socialista, que ha fet i ha desfet durant tots aquests anys amb recursos i amb subvencions que li han donat vostès des de la Generalitat. No vingui aquí a parlar de partidisme ni d'electoralisme, quan vostès han fet des de les entitats electoralisme, i partidista. O, si no, demanem –i ho podem demanar– quines han estat les subvencions que s'han donat durant la passada legislatura des de la Secretaria d'Immigració, i veurem qui ha fet partidisme, electoralisme, amb el tema de la immigració.

Per tant, escolti'm, aquesta és la realitat. I nosaltres el que li diem, escolti, que... (*Veus de fons.*) Ja ho he dit, ja ho he dit, m'havia d'haver escoltat –ja ho he dit. Home, i tant, i tant. Si no, que li preguntin a alguna federació llatinoamericana, i ho veurà.

El que diem és: el Pacte europeu per l'asil i la immigració; aplicar el que diu aquest pacte, que a tots ens aniria millor.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

(*Oriol Amorós i March demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

El portaveu del Partit Popular ha fet una acusació molt greu que voldria rebatre.

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Sí, escolti, vostè ha parlat de les..., ha demanat que es mirin les subvencions i ha insinuat que s'ha comès alguna il·legalitat al respecte. Si vostè coneix alguna il·legalitat el que ha de fer és denunciar-la. Però el que no s'hi val és jugar, com fa, amb un tema tan important per a la convivència només per treure profit del conflicte. És clar que hi ha un 32 per cent de gent que li preocupa la situació creada: la situació creada per la mala gestió de fluxos per vostès; per vostès i també pel PSOE.

Per tant, escolti, vostè ja ho sé, que se n'alegra que hi hagi gent preocupada, perquè van a buscar vots d'aquesta manera. I el que li proposem amb la nostra esmena –que, per cert, no ha contestat i el seu segon torn era per parlar d'esmenes...

La presidenta

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

...no per a altres coses– és que parlem de les solucions que, hi insisteixo, hi ha terreny per a l'acord. Falta que el vulguin explorar, perquè no l'han volgut explorar mai.

(*Consol Prados Martínez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Prados? (*Pausa.*)

Consol Prados Martínez

I per al·lusions, senyora presidenta?

La presidenta

Trenta segons.

Consol Prados Martínez

No, demanar-li al senyor diputat si és que les persones que han vingut de fora, els immigrants, no tenen dret a associar-se allà on vulguin. I l'altra també era: i afiliar-se als partits polítics que vulguin. I també preguntar-li quina és la política que fa la senyora Esperanza Aguirre amb els *rumanos* i amb els llatinoamericans a la Comunitat de Madrid.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Passarem a votació de la moció.

Atès que no s'han acceptat les esmenes, votem la moció.

Comença la votació.

El vot delegat que té la senyora Simó. (*Pausa.*) I el vot delegat del senyor Turull. (*Pausa.*)

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 103 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania fiscal (tram. 302-00024/09)

Passem al darrer punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania fiscal. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

(*Pausa.*)

El vicepresident primer

Quan vulgui, senyor diputat.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, hem presentat una moció sobre la sobirania fiscal de Catalunya, una moció que recull el que hauria de ser els aspectes essencials d'un model de sobirania fiscal, de concert econòmic per acabar amb el dèficit fiscal que avui està constrenyent de manera determinant, de manera absolutament injusta, la capacitat de Catalunya de fer front a les necessitats socials del país i de fer front a la inversió en infraestructures, recerca i desenvolupament, ajuda a l'emprenedoria, beques, inversió en formació, en educació, que és l'únic que podríem fer en aquests moments per sortir de la crisi econòmica i per vertebrar un model competitiu.

En aquests moments Catalunya pateix la crisi amb especial virulència, i hem passat de l'any 2008..., de 290.000 aturats a l'any 2011 amb 686.000 aturats, en el que és un autèntic drama econòmic, un autèntic drama familiar que fa patir a totes les famílies catalanes que estan en aquesta situació.

Què hem de fer per aconseguir aquesta economia competitiva i amb capacitat exportadora? Invertir, invertir i invertir. Invertir uns recursos públics dels quals ara no disposem però que paguen els ciutadans de Catalunya en forma d'impostos que se'n van a Madrid i que no tornen. Recuperant l'espòli fiscal, recuperant aquests impostos que paguen els catalans i les catalanes i que se'n van a Madrid i que no tornen al nostre país..., és l'única oportunitat que tenim per invertir en prestacions socials, en allò que els motors de l'economia necessiten. Per això és imprescindible aquest model de concert econòmic i de sobirania fiscal que proposem.

En primer lloc, el punt 1 de la moció: la Generalitat de Catalunya ha de recaptar tots els impostos que paguen els ciutadans i les ciutadanes del nostre país. És a dir, hem de tenir la clau de la caixa. Hem d'impedir que l'Estat espanyol posi la mà a la caixa dels impostos que paguen els ciutadans i les ciutadanes del nostre país. Una saca que s'emporta cada any l'Estat espanyol –aquest «posar la mà a la caixa»– de 20.000 milions d'euros, que se'n van a Madrid i no tornen. Sense la clau de la caixa, sense poder recaptar tots els impostos que paguen els catalans i les catalanes, no podem vertebrar un model real de concert econòmic que ens permeti retenir els recursos i acabar amb el dèficit fiscal.

En segon lloc, el punt 2 de la moció, que la Generalitat de Catalunya tingui capacitat normativa sobre tots aquests impostos. És a dir, que no només els recaptem sinó que també puguem decidir, per exemple, a la petita i mitjana empresa abaixar-li l'impost de societats, perquè pugui adequar-se a altres models impositius respecte a la petita i mitjana empresa en l'àmbit europeu, i que li permeti ser competitiva; és a dir, afavorir l'exportació dels seus productes i invertir en recerca i desenvolupament, generar un marge de beneficis superiors perquè pugui haver-hi una reinversió.

En tercer lloc el que plantejem és que, perquè compti amb tota la força i legitimitat, aquest model de concert econòmic ha de ser consultat –s'ha de fer una consulta popular als catalans i les catalanes sobre aquest mo-

del de concert econòmic– abans d'anar-lo a presentar a l'Estat espanyol.

Els dos primers punts de la moció –que es recaptin tots els impostos i que hi hagi capacitat normativa– eren presents a l'Estatut aprovat pel Parlament de Catalunya l'any 2005. El 90 per cent dels diputats i les diputades hi van donar suport i aquest Estatut va ser retallat fins a tres vegades a Madrid; no en va haver-hi prou amb el suport del 90 per cent dels diputats i les diputades. És per això que necessitem la força del poble, la legitimitat del poble; és per això que necessitem fer la consulta abans de presentar aquest model a Madrid perquè el poble de Catalunya ens doni la força que no va tenir aquest Parlament per poder aconseguir un model de concert econòmic a l'Estat espanyol.

Si avui s'està queixant el Govern de la Generalitat, s'està queixant perquè no ens paguen els 1.450 milions d'euros del Fons de competitivitat que estan recollits en el model actual de finançament, si no hi ha la força suficient com per aconseguir que un model ja acordat es compleixi i es paguin 1.450 milions d'euros, com ens volen fer creure que aniran a Madrid, sense la força del poble, sense la força del 90 per cent del Parlament de Catalunya, a aconseguir un model que sigui el del concert econòmic? No ens facin riure, no ens facin riure. No converteixin el Parlament de Catalunya en un circ (*remor de veus*) –no converteixin el Parlament de Catalunya en un circ–, que és el de fer creure a la ciutadania que quan no s'aconsegueixen 1.450 milions d'euros s'aniran a aconseguir els 20.000 que ens roba l'Estat espanyol cada any en forma d'espòli fiscal. No ens facin riure.

I la tercera –la tercera qüestió que és absolutament essencial, i és el punt quatre de la moció–, que no s'accepti per part de la Generalitat de Catalunya cap retallada a Madrid. No tornem una altra vegada a abaixar-nos els pantalons, a fer els pactes Mas-Zapatero, a acceptar les retallades de les Corts espanyoles, a fer que hi hagi un referèndum sobre un model que després va ser retallat pel Tribunal Constitucional. No podem tornar a acceptar cap retallada a Madrid. Si no sortim amb un compromís des de Catalunya de no acceptar cap retallada a Madrid respecte al model de concert econòmic que s'acordi a les institucions catalanes, tornarem una vegada més a passar per aquest viacrucis que va significar l'Estatut del Parlament de Catalunya. Per tant...

El vicepresident primer

Illustre diputat, si us plau...

Uriel Bertran Arrué

Per tant, un model real de concert econòmic, consultat amb la força del poble abans d'anar a negociar a Madrid i no acceptar cap retallada. Si aquests punts avui no són aprovats, estem a l'avançada d'una nova farsa política, que aquest Parlament de Catalunya ara en dirà «pacte fiscal» però que acabarà igual de malament –acabarà igual de malament– que l'Estatut del Parlament de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Atès que s'han retirat les esmenes presentades passem directament a fixar posició per part dels diferents grups parlamentaris. En primer terme té, en nom del Grup Mixt, la paraula el diputat Jan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable president. A favor de tota proposta que signifiqui, doncs, avançar en la línia de la sobirania fiscal de Catalunya. Entenc que aquesta moció, referent especialment al punt primer..., que fa referència a recaptar tots els impostos per part de la Generalitat de Catalunya –tots els impostos que paguem els catalans–, hi estic a favor, i també quan fa referència que tingui funcions de liquidació i d'inspecció i de gestió de tots els impostos que paguem els catalans.

Crec que això és fonamental perquè aquest país pugui combatre plenament la crisi econòmica que estem patint. De fet, era la proposta estrella en el programa electoral de Convergència i Unió i, per tant, al que fa referència la moció en els punts 3 i 4 –de la consulta–, entenc que ja les eleccions del proppassat 28 de novembre el poble ja va donar al partit que governa i al Govern, doncs, la confiança, va fer la confiança perquè treballessin en aquesta línia, no? I entenc i vull creure que esteu treballant, els diputats de Convergència i el Govern –de Convergència i Unió i el Govern–, en aquesta línia del concert.

En qualsevol cas –ara ho explicava el diputat Bertran–, doncs, que els antecedents que tenen vostès, o que teniu vosaltres, a l'hora de negociar amb Madrid –i ha fet referència a l'Estatut–, home, no són un aval; no són un aval o no són una garantia, atès que l'Estatut va sortir del tot retallat i va provocar a sobre la sentència famosa del Tribunal Constitucional, no?

Per tant, en fi, crec que el punt 3 i el punt 4, que volen fixar els termes i condicions d'aquest concert econòmic, jo crec que, sincerament, són sobrers. (*Remor de veus.*) Estic a favor de la moció i la votaré, no?, però perquè vull creure que el concert econòmic –i a més a més ho defineix molt clar– és la recaptació de tots els impostos, i, a més a més, la gestió de la liquidació, i la inspecció (*persisteix la remor de veus*)...

El vicepresident primer

Silenci, si us plau.

Joan Laporta i Estruch

...també l'hem de tenir, no? Per tant, ja està definit en el mateix concert. Però com que feu el joc de paraules del «pacte fiscal inspirat en el concert econòmic»... Que vull creure que no és un joc de paraules, que ho feu perquè constitucionalment està establert el concert per al País Basc i per al Regne de Navarra, i en el cas nostre potser ha de tenir, doncs, una denominació diferent, encara que el contingut sigui el mateix. Jo vull

fer confiança al Govern: que treballi, i estic convençut que està treballant en aquesta línia. Espero que ho aconseguir. Crec que és molt difícil. Ho necessitem els catalans i les catalanes, espero que s'aconsegueixi.

I sí que votaré la moció, perquè crec que és necessari recordar sistemàticament aquesta qüestió, que és de cabdal importància.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, «els espanyols ens roben», «espoli»...: paraules de xenofòbia, paraules que poden generar xenofòbia. Dir als ciutadans en una situació de crisi econòmica que altres conciutadans que també paguen impostos, que també pateixen la crisi, ens roben i ens espolien és l'abecé del discurs ultranacionalista que provoca xenofòbia. Molt de compte amb les paraules que pronunciem en aquest Parlament. Ja sabem que després alguns diuen que els andalusos no paguen impostos, però aquest discurs és l'abecé dels llibres, de la tesi, de l'ultranacionalisme a Europa. És així, semblava que estigués parlant Umberto Bossi en comptes de Solidaritat, de veritat. No és gens respectuós.

Parlava vostè de circ, senyor Bertran. Jo no compararé amb un circ el que vostès van fer ahir aquí perquè tinc molt de respecte pels pallassos i pels animals del circ. (*Remor de veus.*) No ho faré, de veritat que no ho faré...

El vicepresident primer

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Senyor president...

El vicepresident primer

...no ultrapassi les línies..., si us plau.

Albert Rivera Díaz

...ho he dit ben clar. No, és que aquí alguns han dit paraules molt gruixudes –de robatoris, d'espolis...–, i resulta que un ho compara amb el circ... Jo només dic que no ho faré. Però una mica de respecte per la convivència, ja, eh?, perquè després passen les coses que passen, i algú ho ha d'encendre. Jo entenc que per dinamitar una convivència s'ha de posar una espurna per encendre el camp, però vostès ho estan intentant, estan tota l'estona amb un encenedor; que no té foc, de moment no té foc, però anem amb compte amb aquests discursos.

Aquí hi ha un sistema de finançament autonòmic que es va aprovar fa un any i mig, i que pot agradar més o menys però és vigent, i el que hem de fer des d'aquest Parlament és fer-lo complir. I aquí hi estem tots d'acord. No sé si el PP també, però almenys Ciutadans està d'acord que es compleixi la LOFCA. Per tant, estarem d'acord en això. Que vostès volen demanar un canvi a la Constitució, un canvi del model de la llei de la LOFCA? Tot es pot parlar, però no amb aquestes paraules i no buscant aquesta confrontació contínua, que després encara hem de sentir a vostès que diguin «que ens tenen mania». Home, sentint-lo a vostè jo li tindria una mania, si fos d'una altra part d'Espanya, en dir que jo no pago impostos quan estic cada dia pagant, li tindria una mania tremenda. Per tant, no diguin vostès als altres ciutadans que «no paguen», que «ens roben», perquè són paraules gruixudes.

Aquí ens roben els corruptes; aquí ens roben..., el que ha passat amb el Palau; aquí ens roben els tants per cent de comissió que s'estan investigant en obra pública... Aquests es pot dir, amb el Codi penal a la mà, que ens roben, però no es pot dir que la resta de ciutadans espanyols ens roben. Pot dir que vostè no hi està d'acord, però no digui aquestes paraules.

Per tant, lògicament, hi votarem en contra i volem posar sobre la taula una reflexió. Aquí hi ha gent que vol incendiar la convivència dintre d'Espanya. I podem discutir el model autonòmic, el model d'estat, el model federal, fins i tot els que vulguin defensar el model del País Basc, però no fem servir aquests tipus de paraules que provoquen o que poden provocar coses majors. Si vostès no aconsegueixen convèncer la majoria, acceptin-ho. Nosaltres, el nostre grup proposa coses i no s'aconsegueix canviar la majoria, i al Congrés...

El vicepresident primer

Il·lustre diputat, si us plau.

Albert Rivera Díaz

...-acabo, president- hi han partits que proposen coses i tampoc ho aconsegueixen.

I el concert: deixin de generar frustració, perquè vostès saben que depèn de les Corts espanyoles i no depèn d'aquí. Ens podem posar tots d'acord, però si no depèn d'aquí... Deixin de generar frustració per generar confrontació. Busquem, com deia ahir, política pragmàtica, busquem coses reals: la LOFCA, el compliment del Fons de competitivitat..., en això hi estem d'acord. Parlem-ne, però no busquem l'incendi continu, amb la que està caient.

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades...

El vicepresident primer

Bé, també per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

Deuen haver apreciat, senyores diputades i senyors diputats, que ens hem equivocat en l'ordre durant to-

tes les mocions. Però, en tot cas, ja acabem-ho així, aquesta sessió, i en la propera mirarem de no equivocar-nos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president, i li agraïm aquest aclariment. Surto per defensar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i anunciem el nostre vot favorable en aquesta moció referida a obtenir un nou model de finançament basat en el concert econòmic.

De fet, el passat mes de març va ser aprovada en aquest mateix hemicicle una moció, en aquell cas presentada per Esquerra Republicana i votada majoritàriament, on es constituïa o on acordàvem constituir una comissió de base parlamentària amb la voluntat, ho llegeixo, de «consensuar l'abast, les competències i l'objectiu d'un nou model de finançament que permeti recaptar, gestionar, inspeccionar i liquidar els impostos i equiparar els ingressos als del concert econòmic». Aquest, doncs, va ser l'acord majoritari d'aquest Parlament de Catalunya fa poques setmanes.

Entenem que la moció presentada ve a reforçar aquell acord, aquell acord que vam obtenir ara fa poc més d'un mes, i per tant hi estarem totalment a favor, i d'aquí és que anunciem, com he dit, el nostre vot favorable.

Evidentment, estem parlant d'una situació d'insolidaritat respecte a Catalunya: 20.000 milions d'euros que es recaptin en aquest país, que marxen i no tornen. I aleshores és quan..., ahir mateix, en el debat que vam tenir sobre l'estabilitat pressupostària, i fèiem un debat sobre el dèficit públic –que no el dèficit fiscal–, i vèiem, doncs, la relació directa que existeix en el nostre país quan està patint un dèficit fiscal –aquests impostos recaptats que marxen i no tornen–, i alhora veiem una Generalitat amb dèficit públic i amb un endeutament perquè no arriba a finançar els serveis que es presten en aquests moments a la ciutadania, posàvem l'exemple de la sanitat, sense anar més lluny –etern problema del finançament de la sanitat en el nostre país. Per què? Perquè els impostos que sí que es recaptin en el nostre país marxen, bona part d'ells –pràcticament un 10 per cent del nostre producte interior brut, una exageració–, i no tornen. I crec que amb la moció presentada i aprovada de la constitució d'una comissió amb base parlamentària realment hem traçat una línia de treball en aquesta legislatura.

És cert, i tenen raó els dos diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, el fet que molts han estat els intents per arribar a tenir un concert econòmic. És cert, és cert, han estat molts, els intents. Però, si més no en aquesta legislatura, i des del principi de la legislatura, s'ha establert un camí. Un camí, perquè en el «què» estem d'acord –en el «què» estem d'acord–, el problema sempre és «com» hi arribem. I, si més no, amb la constitució d'aquesta comissió de base parlamentària tenim el «com» clarament traçat en aquesta legislatura. I és aquí on hem de treballar per acord majoritari dels grups de la cambra.

Així, doncs, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana donarem suport en aquesta moció, entenent que reforça el que vam aprovar ara fa poc més d'un mes.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, president. Des de l'escó, per dir que a nosaltres, al nostre grup parlamentari ens preocupa el to que estan agafant tots aquests debats relacionats amb el model del nostre país i ens preocupa també el to que ha utilitzat el senyor Bertran. Ens preocupa quan, utilitzant el circ, té la intencionalitat de voler insultar els diputats i diputades d'aquest Parlament, i el Parlament en si com a institució. Aquell que estima el país i estima la seva pàtria també ha d'estimar les seves institucions, i més les que representen la ciutadania, com és aquest Parlament. I vostè, senyor Bertran, l'ha volgut insultar. Però no ho ha aconseguit, perquè són molt dignes els homes i les dones que es dediquen al circ. Tant de bo vostè tingués la mateixa dignitat que ells en la seva feina.

Nosaltres votarem en contra de tots aquests punts excepte un. Hi votarem en contra perquè ja hem parlat d'aquest tema, ja hi va haver una moció aprovada el 9 de març sobre el finançament basat en el concert econòmic. Es crearà un grup de treball; en aquest grup de treball cada u portarà les seves idees, les seves propostes. És sabut que el nostre grup parlamentari està a favor d'un concert econòmic i solidari. Intentarem arribar, a partir de la nostra proposta i de la resta, a un acord, per tal, doncs, de poder crear un model de finançament que sigui adient per a tothom, no?

Nosaltres no entrarem en la seva estratègia populista de voler portar a cada debat, –a cada debat, a cada sessió parlamentària– tota la discussió sobre el model d'estat. Vostès només tenen aquesta intencionalitat, nosaltres no hi volem caure. I, si m'ho permet, el fet que jo agafi la paraula des de l'escó és una demostració d'aquesta situació. Ja hem aprovat que faríem un grup de treball per parlar d'això i ho farem.

Votarem només a favor del punt tercer, que parla que una vegada elaborat aquest model de finançament sigui la ciutadania qui pugui decidir si hi està a favor o no a través d'una consulta popular. Nosaltres estem..., som un partit molt radical sobre democràcia participativa, ho hem demostrat durant molt de temps. Ens sembla que és adient. Per la qual cosa només votarem aquest punt, perquè en tot cas serveix de complement, i de complement positiu, a allò que ja va aprovar aquest Parlament, i molt dignament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula el diputat senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Bertran, ja sabem quina és la seva única oferta electoral, ja sabem del que només sap parlar, ja sabem com ho diu i sobretot com ho defensa: acampant davant la porta del Parlament de Catalunya. Per tant, no perdre el temps amb vostè.

Aquí el problema és Convergència i Unió i especialment l'actitud irresponsable del president de la Generalitat, el senyor Artur Mas. Un president de la Generalitat que està generant inseguretat jurídica, incertesa i desconfiança; un senyor Artur Mas que està intentant dividir i confrontar la societat catalana; un president de la Generalitat separatista que està frenant amb la seva actitud les possibilitats de Catalunya per sortir de la crisi; un president de la Generalitat de Catalunya que presumeix de *business friendly* però que els únics amics que sembla que té són aquells que volen trencar, que volen dividir, que volen separar Catalunya d'Espanya.

El senyor Artur Mas, com no té solucions per sortir de la crisi, com després de cent dies no ha portat cap iniciativa, cap projecte, cap pla de xoc en aquest Parlament per sortir de la crisi, com després de cent dies Catalunya està pitjor que quan el senyor Artur Mas va ser investit president de la Generalitat de Catalunya –amb més atur, amb més inflació i sense pressupostos–, el senyor Artur Mas ha decidit inventar-se una cortina de fum, una cortina de fum amb denominació de «pacte fiscal». De quin pacte fiscal parla el senyor Mas quan és incapaç de cobrar la factura del Fons de competitivitat, quan és incapaç que el senyor Zapatero pagui els 1.450 milions d'euros del Fons de competitivitat que li deu a Catalunya?

Jo no parlaria de «govern dels millors» sinó de «govern tisorada» i de «govern cortina de fum». El senyor Artur Mas ha decidit posar una cortina de fum perquè no es parli del que preocupa i ocupa els catalans i catalanes: dels cinquanta mil aturats que ja arrossega el senyor Artur Mas, de la Catalunya que lidera el tancament d'empreses l'any 2011 i de la tisorada sanitària, universitària i educativa que porta a tancar plantes d'hospitals, a tancar quiròfons i a acomiadar infermeres i mestres. Entre el senyor Montilla i el senyor Artur Mas hi ha un denominador comú: que els dos viuen d'esquena als problemes reals dels catalans i catalanes.

Abans de parlar de la cortina de fum sota la denominació de «pacte fiscal», o de votar consultes separatistes privades per part del senyor Artur Mas, facin un pressupost, senyores i senyors de Convergència i Unió. Si tan dolent era el tripartit, per què després de cent nou dies de govern de Convergència i Unió mantenen vostès el mateix pressupost que va aprovar el tripartit per a l'any 2010? Senyores i senyors de Convergència i Unió, estem acabant el mes d'abril de l'any 2011 i

continuem amb el mateix pressupost del tripartit per a l'any 2010.

Des del Partit Popular de Catalunya seguirem treballant perquè Catalunya no surti d'Espanya i surti de la crisi. En definitiva, el contrari de la confrontació, inestabilitat i demagògia que el senyor Bertran i el senyor Artur Mas plantegen, i que, pel que sembla, és l'únic que saben fer.

Moltes gràcies, senyor president. I, evidentment, hi votem en contra.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té en aquests moments la paraula l'honorable diputat senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Senyor president, moltes gràcies. Senyors diputats, nosaltres, com és perfectament lògic i previsible, estem clarament posicionats en contra d'aquesta moció. I creiem que tenim raons i arguments més que suficients per expressar-ho amb aquesta claredat.

D'entrada, perquè es tracta d'una moció que arriba tot just, en fi, unes setmanes després d'un acord que aquesta cambra va adoptar entorn de la constitució d'una comissió precisament per parlar exactament d'aquesta qüestió, de la qüestió del model de finançament de Catalunya i de les seves característiques, perspectives, eventuais millores, etcètera. Acord que inclou, per cert, la menció a l'actualització de les balances fiscals, a l'avaluació anual dels resultats de l'actual model de finançament i a la regulació per llei de la publicació i actualització d'aquestes balances fiscals.

I també per una discrepància, en fi..., tant en la forma com en el fons. En aquesta moció hi trobem una exposició de motius que passa d'un catastrofisme sense base ni solvència a un conte de la lletera magnífic sobre les meravelles que es derivarien de la pura aplicació de la paraula màgica «concert».

Es pot parlar i hem de parlar de dèficit fiscal, eh? I això és el que estem fent i el que farem. Però no es pot partir, per exemple, d'una definició i una quantificació del concepte d'«espoli fiscal» que no aguantaria la més mínima anàlisi rigorosa, si pretenem ser seriosos en el plantejament d'aquestes qüestions. De la mateixa manera que no es pot barrejar alegrement crisi econòmica, nous models de l'economia catalana... amb eventuais debats, perfectament legítims, sobre les característiques, virtuts, defectes, aplicacions més o menys correctes de l'actual model de finançament.

Per cert, val la pena recordar avui aquí que és gràcies en aquest nou model de finançament vigent, el que ara existeix, el que ara s'aplica, que els comptes de l'Administració de la Generalitat van ingressar, l'any 2010, 2.000 milions d'euros més del que haurien registrat si no hagués estat vigent aquest model. O, dit al revés, ara tindríem un dèficit superior en 2.000 milions si no comptéssim amb aquest nou model de finançament.

Per cert, un model de finançament, el vigent actualment, que és obert i que inclou la seva revisió i si convé la seva modificació, al contrari del que succeïa en etapes anteriors, que funcionava en base als acords CiU-PP, que no hi havia modificació ni revisió, i que, aquell sí, van donar lloc a una autèntica estrangulació de la nostra economia pública.

Dit això, és que n'estem satisfets de com s'està aplicant el nou model de finançament per part de l'Administració central? No. No del tot, en tot cas, especialment si fem referència, per exemple, a qüestions com l'ajornament de l'aportació procedent del Fons de competitivitat. Però estem convençuts que el model actual, precisament perquè és un bon model, pot i ha d'evolucionar per millorar l'equilibri entre suficiència i solidaritat i per seguir reduint el dèficit fiscal de Catalunya? Sí, n'estem convençuts. D'entrada perquè l'hem d'aplicar en la seva integritat i en tot l'horitzó temporal de creixement que s'hi preveu. I, és clar, hem d'avançar, per exemple, en la direcció de l'Agència Tributària de Catalunya que preveu l'Estatut, una agència que gestioni, efectivament, els recursos tributaris que es generen a Catalunya. De la mateixa manera que hem de fer evident que l'aportació catalana a la hisenda de l'Estat és gestionada en base a regles, conegudes i acceptades, adequades per fer front a l'abast i a la complexitat de les obligacions, competències, capacitats i ambicions que Catalunya té assumides. I, per tant, hi ha terreny de sobres per córrer des d'aquesta situació d'avui mateix.

És per això, ens sembla, que no té sentit recolzar aquesta moció; que el que hem de fer és treballar des del respecte –i el rigor– a les posicions de tothom, en aquesta comissió i més enllà, posicions..., incloses les dels que defensen aquesta moció. I si ho fem així, i només si ho fem així, hi han possibilitats que hi guanyem tots, que hi guanyi Catalunya, que hi guanyin els catalans, que hi guanyem en prestigi i amb reconeixement per fer les coses com cal, però també per convicció que hi guanyarem en resultats mesurats amb l'efectiva disponibilitat de recursos per desplegar amb la màxima ambició el nostre autogovern.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Finalment, també per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, honorable president. Honorables consellers, il·lustres diputats... Senyor Coto, com que ja sabem el que vostè defensa i ja sabem com ho fa, amb altes dosis de demagògia, si no li sap greu el que no faré és perdre el temps amb vostè i em centraré en la moció.

La prioritat de Convergència i Unió en aquesta legislatura és aconseguir el pacte fiscal en la línia del concert econòmic. Aquest compromís, explicat centenars de vegades... (Pausa.) El temps, senyor president. Senyor

president, el temps... (*Veus de fons.*) D'acord, cap problema. Som-hi.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

Albert Batalla i Siscart

Els deia que la prioritat –ho repeteixo perquè així queda ben clar per a tothom– de Convergència i Unió en aquesta legislatura és aconseguir el pacte fiscal en la línia del concert econòmic. Aquest compromís, explicitat centenars de vegades en els darrers mesos, és avui un objectiu principal del Govern, un full de ruta compartit amb la majoria d'aquesta cambra i avalat pels principals agents econòmics i socials del país. Sembla reiteratiu, això, oi? Doncs sí, ho és; ho és perquè el candidat Mas ja ho va exposar clarament durant la campanya electoral i també en el seu debat d'investidura, i en totes dues ocasions va merèixer el suport majoritari. El president Mas s'hi va comprometre solemnement en el seu primer discurs des d'aquest faristol.

Els partits, fa poques setmanes, van poder debatre una moció que va prosperar per àmplia majoria, en què es creava, o s'instava a crear, una comissió de base parlamentària per al pacte fiscal. I, finalment, la cimera econòmica, també integrada per organitzacions civils destacades del nostre país, va encomanar al Govern, al Parlament i a aquesta comissió que les conclusions d'aquesta comissió, com dèiem, estiguessin enllestides abans del 31 d'octubre d'aquest any.

Senyores i senyors, això va de debò. La feina que cal fer per aconseguir el pacte fiscal en la línia del concert econòmic ha començat i no té aturador. I perquè no hi hagi dubtes, «pacte fiscal» per nosaltres vol dir recaptar, gestionar, liquidar i inspeccionar tots els impostos que es paguen a Catalunya. O, el que és el mateix, gestionar tots els recursos del país –que es generen al país. Ho fem convençuts, ho fem com el proper pas d'una transició nacional cap al dret a decidir, i ho fem a més a més perquè entenem que és una necessitat urgent per al nostre país acabar amb l'espoli fiscal, que ens aboca a una crisi encara més ferotge, que pateixen famílies, empreses i institucions. Ho fem per tot això.

Però res de tot el que els he explicat fins ara és nou. Ja s'ha dit, ja s'ha explicat i fins i tot ja s'ha votat. Com tampoc hi ha res de nou a la seva moció. Per aquest motiu, i perquè a més a més fa dos plens ja vam establir quin era el camí de treball cap aquest objectiu, no donarem suport a la seva moció.

Amb algunes de les coses que plantegen hi estem plenament d'acord; en d'altres potser hi haurà matisos, els quals haurem de discutir i segurament entendre'ns, i ho farem. Però, senyors de Solidaritat, no podem estar en cada ple votant sobre la mateixa qüestió en una mena de competició estrangera entre vostès i altres representants d'aquesta cambra per veure qui fa més mocions sobre aquest tema. Hem de ser una mica més seriosos. Tenim una feina a fer en aquesta comissió de base parlamentària. Fem-la. Siguem tan seriosos i alhora tan ambiciosos com vostès vulguin, com tots vul-

guem i com calgui per establir una reivindicació i alhora una estratègia d'èxit.

Vostès parlen d'una consulta. Des de Convergència i Unió no descartem que calgui fer una consulta al poble de Catalunya, i ho hem dit en diverses ocasions –això tampoc és nou. Però treballem, des del primer moment, primer en la proposta de la comissió de base parlamentària; estiguem atents als resultats electorals al Congrés dels Diputats, i acabem de travar llavors, amb el convenciment de tots plegats, el que més convé per a l'èxit de la nostra demanda.

Per altra banda, m'admetrà, senyor Bertran, que determinades qüestions és bo que siguin liderades –no en exclusiva, però sí liderades– per qui ha obtingut la confiança majoritària dels catalans i catalanes fa tot just tres mesos. No podem ventilar coses tan importants en base a un punt tercer d'una moció presentada per un grup de quatre..., perdó, de tres diputats. Presentar a cada plenari una proposta sobre aquesta qüestió quan ja està clar quina feina hem de fer en els propers mesos és reiteratiu, i creiem sincerament, i amb tot el respecte, que té una intenció més publicitària o, com deia aquell, de «marcar paquet», que no pas dirigida a l'èxit del pacte fiscal que pretenem tots. Per tant, no ens trobaran en aquest joc.

Acabo com he començat. Convergència i Unió vol per a Catalunya un pacte fiscal en la línia del concert econòmic en aquesta legislatura. Aquesta és la nostra fita, creiem que compartida amb molta i molta gent d'aquest país. De la força de tots plegats dependrà fer-ho possible. Una força que, si m'ho permeten, haurà d'anar acompanyada d'ambició col·lectiva i d'intel·ligència política.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Uriel Bertran Arrué demana per parlar.*)

Senyor Bertran?

Uriel Bertran Arrué

Sí, per al·lusions, m'agradaria...

La presidenta

Trenta segons.

Uriel Bertran Arrué

Sí, al senyor Rivera li ho tornaré a dir: senyor Rivera, Espanya ens roba, i com que Espanya ens roba allà les autopistes són gratuïtes i aquí són de pagament, i a Espanya els llibres de text i els ordinadors per als alumnes són gratuïts i aquí són de pagament.

I al senyor Boada dir-li que riu-te'n dels reis perquè, si no, els reis et faran plorar, senyor Boada. Riguem-nos-en, dels reis, perquè, si no, els reis faran plorar, no

a vostè, que sembla que ja forma part de la seva cort, però sí al poble de Catalunya.

I als senyors de Convergència i Unió, i amb tot el respecte com a força majoritària que són..., però, si us plau, no menteixin. Vostès havien presentat unes esmenes en aquesta moció, que han retirat per poder fer el discurs que acaben de fer, quan avui encara estaven vives unes esmenes que acceptaven els dos primers punts d'aquesta moció. Vostès no volen fer la consulta, vostès volen fer retallades a Madrid, vostès volen pactar amb el Partit Popular, vostès volen tornar a enganyar el poble de Catalunya...

La presidenta

Senyor Bertran, han passat trenta segons.

Uriel Bertran Arrué

...perquè hi haurà un text a la baixa, que serà el que voldran vostès..., fer passar gat per llebre.

La presidenta

Senyor Bertran...

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Per al·lusions directes, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons justos.

Albert Rivera Díaz

Senyor Bertran, documenti's una mica. Els peatges a Catalunya són concessions d'unes empreses que algú ha renovat durant molts anys... *(Veus de fons.)* No, a Espanya, no. A Catalunya hi ha el 50 per cent dels peatges renovats pels governs de la Generalitat. I si algú ens roba –que no ens roba, que cobra peatges– és alguna empresa que té seu a Catalunya.

Segon punt, vostè parla de llibres de text i de pagar diners. Miri, vostè i el seu grup potser no volen saber quant és el 3 per cent. El seu grup potser quan vota que vingui el secretari del Palau de la Música hi vota en contra i ha de venir Ciutadans perquè vingui el senyor Gordó al Parlament de Catalunya. Pregunti's vostè...

La presidenta

Senyor Rivera, han passat els trenta segons.

Albert Rivera Díaz

...el 3 per cent de què es tracta.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alfons López Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena, si és una qüestió d'ordre, sí, si no, no.

Alfons López i Tena

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon.) ...paràgraf primer i dels quatre punts de la moció. És a dir, cinc votacions.

La presidenta

Perdó, m'ho torna a repetir, que la primera part no l'he sentit?

Alfons López i Tena

Sí, perdoni, presidenta, però no era d'això. Era que demanem votació separada del primer paràgraf i dels quatre punts. És a dir, primer paràgraf, punt primer, punt segon, punt tercer, punt quart.

Gràcies.

La presidenta

Primer paràgraf, punt primer, punt segons, punt tercer i punt quatre? I ja està? D'acord.

(Albert Batalla i Siscart demana per parlar.)

Senyor Batalla...

Albert Batalla i Siscart

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies. Senyor Bertran, el que Convergència i Unió vol ho va explicitar en el seu programa electoral, ho va explicitar el president en el seu discurs d'investidura i ho hem explicat en moltes ocasions en aquest hemicycle i fora d'aquest hemicycle.

Li diré una cosa que no vol Convergència i Unió. El que no vol Convergència i Unió és que un tema tan important com aquest i d'altres que s'han plantejat en aquesta cambra es banalitzin com vostès ho han fet, acampant fora del Parlament i defensant com a màxim exponent una noia amb els pits enlaire i un senyor que es dedica a boicotejar els festivals d'Eurovisió. *(Remor de veus.)* Senyor, això no es pot banalitzar d'aquesta manera...

La presidenta

Senyor...

Albert Batalla i Siscart

...perquè és un tema massa important per al país.

La presidenta

Senyor Batalla...

(Aplaudiments.)

Passem a votació, passem a la votació, que és l'última d'aquest Ple tan llarg.

Senyor López Tena, puc posar a votació alhora el primer paràgraf i els punts 1, 2, 3 i 4 o vol separatament cada un?

Alfons López i Tena

Separatament cada un: el primer paràgraf i cada un dels punts.

Moltes gràcies.

La presidenta

D'acord, d'acord. Doncs, començarem a votar el primer paràgraf, i després votarem 1, 2, 3, 4 separatament, i després la resta de la moció. Per tant, comencem la votació amb el primer paràgraf. *(Veus de fons. Algú diu: «Ja no hi ha resta de moció.»)* Ja no hi ha resta de moció? *(Veus de fons.)* Sí. *(Veus de fons.)* Ah, no, no, perdó, perdó. Clar. No, no, perdoni, perdoni. Jo mirava la part anterior. Perdoni, té raó, té raó. *(Veus de fons.)* Sí, sí.

Primer paràgraf, comença la votació.

Senyor Amorós? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 100 en contra.

Passem ara a votar el punt 1.

Comença la votació.

Senyor Amorós? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 100 en contra.

Passem ara al punt 2 de la moció.

Comença la votació.

Senyor Amorós? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 100 en contra.

Passem ara al punt 3 de la moció.

Comença la votació.

Senyor Amorós? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 18 vots a favor i 93 en contra.

Passem ara al punt 4 de la moció.

Comença la votació.

Senyor Amorós? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 11 vots a favor i 100 en contra.

Amb aquesta votació s'acaba l'ordre del dia. Els desitjo una bona diada de Sant Jordi i una bona Pasqua.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i sis minuts.